Černý Lord, nekomerční umělecký server uvádí:

Věčná nenávist

Fantasy antologie
+ přiložený CD-ROM disk
(kompilace metalových skupin,
obsah serveru)

Černý Lord
Literární Server
Fantasy - sci-fi - horor
http://www.cernyLord.cz

Kristýna „Jara Row" Benediktová * Lada Žirovnická * Laura Neumaier * Lord Albert Ryba * Jan „Mortred" Hlávka * Siegfried Neumaier * Zuzana Fabiánová

Černý Lord – Věčná nenávist (fantasy antologie, hudební kompilace)
Copyright © 2004–2010 under free ZOA license:
Kristýna „Jara Row“ Benediktová
Lada Žirovnická
Laura Neumaier
Lord Albert Ryba
Jan „Mortred“ Hlávka
Siegfried Neumaier
Zuzana Fabiánová
Copyright © 2007 – Compilation Cover by Lord Kopromaster the Great
Copyright © 2010 – Illustrations + Cover by Kristýna „Jara Row“ Benediktová (http://poison-poppys.mysteria.cz)
Copyright © 2010 – Edition by Petr Hyťha, DiS.
Copyright © 2010 – Linguistic Revision by Kristýna Benediktová
(povídky č. 2, 4, 5, 6 a 9 neprošly odbornou jazykovou korekturou)

http://www.cernylord.cz
http://www.google.com/search?q=cernylord+8.9.2003

ISBN 978-80-254-6969-9

Obsah

Obsah 5
Mumifikace (Zuzana Fabiánová) 9
Vody Eufratu (Laura Neumaier) 22
Uprchlík (Lord Albert Ryba) 33
Cesta do Vinlandu (Siegfried Neumaier) 44
Poušť (Siegfried Neumaier) 59
Divoká léta (Laura Neumaier) 71
Markýz de Montissaca (Kristýna „Jara Row“ Benediktová) 83
Velký muž odchází (Jan „Mortred“ Hlávka) 98
Mně neutečeš (Lada Žirovnická) 114

Nesmrtelnost.

Jak moc po ní toužíme. Jak moc se snažíme přijít na chemický vzorec, který by nám umožnil její získání. Jak moc ji… chceme…

Mumifikace (Zuzana Fabiánová)

Mennofer – sídlo egyptských králů, 2629 př. n. l.

I.

„Džosere!“ Mladý opálený muž se prudce otočil a přimhouřenýma očima sledoval, jak se černovlasá Neffertiti pružně proplétá mezi davem lidí.

Když se konečně dostala až k němu, opřela se o kolena a prudce vydechovala.

„Co se děje?“ zeptal se a s pobaveným úsměvem sledoval její rudé tváře.

„Sarachet s tebou chce mluvit,“ oznámila mu a pomalu se narovnala.

Egyptský král se zarazil.

„Neffertiti… já s ním… prostě s ním nechci mluvit.“

„Ale proč? Pohádali jste se?“ Dívka se na něho překvapeně zadívala.

Džoser se chtě nechtě musel udivenému tónu jejího hlasu zasmát. „Ne, to ne. Jen na něj teď nemám čas…“ ‚A ani náladu,’ pomyslel si sám pro sebe. Neffertiti pokrčila rameny.

„Tak já mu to vyřídím…“ řekla a ledabyle se otočila k odchodu.

Džoser za ní hleděl a potajmu obdivoval její ladnou chůzi. Pro něho byla Neffertiti vždy dokonalá, i když Sarachet měl proti ní mnoho výhrad.

Sarachet. Ten odporný had. V Džoserovi se vzedmul nával nezměrného vzteku.

Jak to jen mohl udělat? Jak mohl být tak krutý k lidem, kteří úmorně pracují na největším odkazu, jenž hodlá zasvětit Bohu Setovi?

„Nechceš se mnou mluvit… *můj pane*?“ ozval se za jeho zády chraplavý studený hlas. Můj pane – ta slova byla pronesena značně sarkasticky a, i když byl Džoser k příchozímu otočen zády, s naprostou přesností věděl, že byla vyslovena s ironickým úšklebkem.

Džoser se otočil a hrdě zvednul bradu.

„Nemám teď čas, Sarachete,“ odpověděl rázným hlasem, „odjíždím se podívat, jak pokračuje stavba Sfingy. Pokud chceš mluvit nyní, tak mluv. V opačném případě to bude muset počkat, dokud se nevrátím.“

Sarachet, nejvyšší egyptský kněz, založil ruce a pobaveně se na faraona zadíval.

„Vy jste na mě pořád ještě napružený?“ zeptal se s předstíraným údivem. Džoserem opět projela prudká vlna zlosti.

„A divíš se? Nechápu, proč jsi musel otroky obětovat Setovi… Víš moc dobře, že je potřebujeme u Sfingy!“

„Setovi je potřeba přinášet dary,“ zasvítily Sarachetovi oči.

„Ale ne lidi!“ zuřil Džoser. „Zvířata přece odjakživa stačila!“ Jeho svalnaté tělo se celé vzepjalo, měl sto chutí uhodit Saracheta do toho ušklebeného obličeje. Ten však jeho hněv vycítil a začal se strategicky stahovat.

„Tak se nemusíte hned rozčilovat, můj pane,“ vztáhl před sebe na obranu kostnaté paže, „vždyť se zase tolik nestalo… jsou to jenom otroci… a navíc,“ pokračoval rychle, aby zamezil chystané ráně, „už to neudělám, slibuji. Už žádná lidská oběť. Žádný člověk. Opravdu.“

„Jen jestli ti můžu věřit,“ zamumlal Džoser a přejel Saracheta zkoumavým pohledem. Ten se namísto odpovědi pouze slizce pousmál.

II.

Džoser si pravou rukou zaclonil oči proti ostrému polednímu slunci a zadíval se směrem ke staveništi. Otroci mu v tu chvíli připadali jako mravenečci, kteří poctivě přikládají stébélko ke stébélku, aby vytvořili něco nevídaného a ohromujícího.

Džoserovi bylo před necelým měsícem teprve osmnáct let, ale na svůj věk byl poměrně vyrovnaný, přemýšlivý a velice inteligentní. Na rozdíl od ostatních faraonů bytostně nesnášel jakékoliv násilí na lidech, proto se mu tolik příčilo to, co Sarachet prováděl.

‚Kdyby nebyl Setovým nejvyšším uctívačem, na místě bych ho zabil,' pomyslel si vztekle, vzápětí se však za své unáhlené rouhání zastyděl. Ne, on by nedokázal zabít žádného člověka – dokonce ani vyhublou atrapu podobnou úlisnému hadovi.

Džoser nade vše miloval svou zemi a toužil po nesmrtelné slávě, kterou – jak doufal – mu přinese Sfinga. Bože, jak moc chtěl, aby lidé jeho jméno pronášeli po staletí. Aby žilo navěky. Aby nikdy nezemřelo… a aby nikdy nezemřel ani ON.

Věděl však, že jeho největší posedlost je zároveň jeho prokletím. Není možné žít navěky… Ne, není…

Pokynul několika zmoženým otrokům, kteří nesli nosítka, aby zastavili. Jeden z nich si přejel černou rukou po zpoceném čele. Na všech byla znát velká únava. Pražící egyptské slunce dělalo své a dělníků umíralo v posledních dnech čím dál více.

Džoser mrštně seskočil na vyhřátý písek a se sebevědomým pocitem majetnosti se zahleděl na mistrovské dílo, které bylo před jeho očima tesáno z vápencového pahorku.

‚Toto má být MOJE nesmrtelnost,' pomyslel si a sevřelo se mu srdce zlostí. ‚Tato socha se lvím tělem a lidskou tváří má být moje nesmrtelnost…'

Odvrátil hlavu a zadíval se směrem k Mennoferu.

‚Co asi teď dělá Neffertiti?' blesklo mu myslí a jeho rty se zformovaly do polovičatého úsměvu. Pak si trochu mimo pomyslel, že mu občas vadí, že k Neffertiti našel tak vřelý vztah, aby si mohla dovolit mluvit s ním jako se sobě rovným.

„Pane!" Jeden z dozorčích, kteří korigovali strukturu Sfingy, před ním pokorně poklekl.

„Jak pokračuje stavba?" zeptal se Džoser a mimoděk se zašklebil, neboť ho sluneční paprsky nepříjemně polechtaly na tváři.

„Vše je v pořádku, můj Pane… akorát…," muž zaváhal a zmlkl.

„Mluv! Co se děje!?" pobídnul ho Džoser silným hlasem.

„Pane… několik dělníků zmizelo. Nevíme, co se stalo…"

Džoser si zhluboka povzdechl.

„Vím o tom," zamračil se s myšlenkami na Saracheta obětujícího statné muže Setovi. Při té představě mu bezděky přejel mráz po zádech.

„Nemusíš se o nic starat, vše je v pořádku," benevolentně mu pokynul, aby odešel. Dozorce se ještě několikrát úslužně uklonil, než splnil Králův příkaz.

Džoser chvíli hleděl na pokračující práce. Z mohutného kamenného bloku, jenž byl doplněn k žlutavému vápenci, vytvářela skupinka černých dělníků mohutnou lví packu. Vzduchem občas zasvištěl ostrý praskot biče, kterým dozorčí popoháněli otroky k ještě větší pracovní aktivitě. Džoser se nechtěně kysele zašklebil, když vypasený muž s několika peprnými slovy uhodil otroka, ale nechtěl se vměšovat do řízení stavby.

Hrdou a pyšnou tvář již měla Sfinga téměř hotovou – ta tvář měla být odrazem jeho sebejistého a mocného postoje v Egyptě, proto Džoser možná až příliš pečlivě dohlížel na její vytesávání. Jeden z dělníků právě tesal gigantickou oční bulvu a další tři v žáru slunečních paprsků dokončovali pyskaté rty.

Spokojený faraon se otočil, se zkříženýma nohama usednul na nosítka a lehkým mávnutím pokynul zpoceným otrokům, aby vyrazili zpět do paláce.

III.

„Není to váš služebník, můj pane. On vás nikdy nebude uctívat tak jako já…“

Sarachet vzal do kostnatých rukou hliněnou misku s krví jednoho ze zavražděných otroků, pečlivě v ní namočil dlaně a rudou lepkavou tekutinou s posvátnou bázní pomazal sochu svého jediného a pravého Boha.

„Pane… prosím, dovolte mi ho zabít…“

Voda z posvátné Setovy kašny umístěné v pravém rohu svatyně začala jemně bublat.

Sarachet svěsil hlavu mezi ramena a monotónním hlasem vlekle zpíval melodii velmi staré písně, jejíž koncept před časem nalezl v Knize mrtvých. Tak moc si přál, aby rozuměl těm kostrbatým slovům, která zde byla vepsána zlatavými znaky, tak moc toužil po tom ovládat všechna kouzla, která by z něj učinila nejmocnějšího člověka na zemi…

…pak by ten dokonalý vládce Egypta druhý den neotevřel oči. Konečně by přestal dýchat… konečně by se jeho srdce nadobro zastavilo. Při všech bozích, on toho dokonalého egyptského vládce nenáviděl každým dnem čím dál tím víc…

Ale Set měl pro Džosera slabost. Nechtěl ho zabít, neboť prostřednictvím Džosera rostla Sfinga. A pod Sfingou jeho svatyně.

Sarachet dozpíval a zkoumavě se zadíval na Setovu bronzovou podobiznu.

‚Proč nereaguje?’ divil se v duchu, ‚zlobí se na mě?’

„Chci, abys mi dokázal svoji oddanost,“ zaduněl zčistajasna hromový hlas, až sebou Sarachet poděšeně trhl.

‚Pane,’ špitnul vyděšeně a opět pokorně svěsil hlavu k zemi. ‚Udělám vše, co mi přikážete…’

Ticho.

„Chci, aby Egypt zavedl nový způsob balzamování. Potřebuji, aby se Skarabeus dostal do všech mrtvých v zemi. Není to jednoduchý úkol, ale věřím v tvoje schopnosti, můj věrný služebníku.“

Sarachet urputně přemýšlel. „Pane… já… nikdy bych si nedovolil odporovat Vám, ale Džoser… vše záleží na něm… on to určitě překazí…,“ vyblekotal ze sebe.

Další vlna zlověstného mlčení. Na Sarachetově těle naskočila husí kůže. Neměl Pánovi tak pokrytecky odporovat…

„Musíš ho přinutit. Jakýmkoliv způsobem. Chci, aby Egypt započal novou éru své existence. Chci, abych to byl já, kdo ukáže novou metodu mumifikace. A chci být novou modlou pro ty bezbožné a rouhavé Egypťany, kteří uctívají Réa,“ rozlehlo se místností.

Sarachet mlčel a hlavou mu probíhalo několik málo možností, jak Džosera přesvědčit o Setově úmyslu. Žádná ale nebyla tak dokonalá, aby ho donutila hanobit mrtvé krajany. Set však vycítil jeho nerozhodnost.

„Můj věrný služebníku,“ pronesl slavnostně, „když splníš toto poslání, daruji ti to, po čem v hloubi duše tolik toužíš…“

Sarachet se napřímil.

„…daruji ti moc, o jaké se ti nesnilo. Budeš ovládat všechna kouzla, veškeré umění, které je popsáno v Knize mrtvých…“

Sarachetovy oči se dychtivě zablýskly.

„Všechna kouzla…“ zopakoval jako ve snu. Set se vítězoslavně rozesmál.

IV.

Džoser znuděně seděl na zlatém trůně honosně zdobeném smaragdy a mrzutě sledoval dvě mladinké otrokyně, které před jeho očima svůdně tancovaly. Další tři stály po stranách a ovívaly jej obrovskými péřovými vějíři. Silně nalíčené dívky v barevných kos-

týmech předváděly rozmanité kreace, on je však nedokázal vnímat. Po chvíli nesoustředění si s hrůzou uvědomil, že místo na přitažlivé služebné myslí na vzpurnou černovlasou…

„Džosere!“ Neffertiti prudce otevřela dveře vedoucí do místnosti a s opovržením se zahleděla na tančící dívky. Pak se se založenýma rukama rozzlobeně zadívala na krále.

Mladý egyptský faraon rozmrzele pokynul děvčatům, aby odešla.

„Co se děje?“ zeptal se, když se dveře nehlučně zavřely a s předstíraným nezájmem hleděl do její rozohněné tváře.

„Nechápu, jak jsi to mohl udělat!“ vzkřikla Neffertiti a dětinsky dupla nohou.

„Udělat co?“ pobaveně ji sledoval, líbilo se mu, jak se kvůli němu vzteká.

„Nedělej, že o ničem nevíš,“ přejela ho pohrdavým pohledem, „Sarachet mi o všem řekl.“

Sarachet. Kdo jiný…

„O čem ti řekl?“ zeptal se, navztekaně vstal z trůnu a několika málo kroky se ocitl přímo před Neffertiti. „Co ti zase Sarachet navykládal…“ Toto nebyla otázka, spíše jen hluboké povzdechnutí.

Neffertiti zmateně zamrkala očima a upřela na něho dlouhý zkoumavý pohled.

„Přece o těch otrocích, které jsi nechal popravit,“ pronesla opatrně.

Džoser vztekle zatnul zuby a několikrát se zhluboka nadechl, aby se uklidnil.

„Zavolej mi Saracheta,“ přikázal jí studeně. Otočil se a usedl znovu na trůn. „Okamžitě mi ho zavolej!“

„Můj pane?“ vyzáblý strhaný muž se před ním hluboce sklonil, dokonce i poklekl, což u něj nebylo zvykem. Džoser byl ovšem tak rozzlobený, že Sarachetovu pokoru absolutně nevnímal. Prudce se vymrštil, přiskočil k němu, svalnatými pažemi jej chytil za část šedavého oděvu a vytáhl nahoru.

„Co si to dovoluješ, ty bezbožný hade?!“ vykřikl tak silně, až se Sarachet začal třást strachem. V tu chvíli dělal Džoser své nejvyšší pozici v Egyptě čest.

„Pane, já…“

„Co to rozhlašuješ za lži? Žádné otroky jsem nepopravil a TY to MOC DOBŘE VÍŠ!“

„To musí být nějaká mýlka, pane…“ přikrčil se bázlivě Sarachet.

Džoser ho od sebe prudce odstrčil. ‚Nesmím ztrácet hlavu,‘ projelo mu myslí, ‚on je chytřejší, než vypadá.‘

„Co tím sleduješ?“ zeptal se, nyní o poznání klidněji.

„Nevím, o čem mluvíte,“ trval na svém Sarachet, „…opravdu,“ dodal přesvědčivě.

„Nelži mi,“ odporoval Džoser a pozoroval ho pronikavým pohledem, „řekni mi na rovinu, co tím vším sleduješ,“ zopakoval důrazně.

Nastala chvíle ticha, během níž Sarachet přemýšlel o nové strategii. Nepočítal s tím, že Džosera tou nevinnou slovní hrou rozčílí k nepříčetnosti.

‚Je lepší zaútočit hned a překvapit ho…,‘ pomyslel si nakonec a nevědomky pokrčil rameny.

„Dlouho jste nebyl ve svatyni,“ změnil tedy rapidně téma.

„Co to má společného s tvými nestoudnými lži?“ varovně zdvihl obočí Džoser.

„Set po nás chce laskavost,“ ignoroval jeho otázku Sarachet. „Laskavost, kterou můžete zařídit pouze Vy. A chce ji provést co nejdřív.“

„Jakou laskavost?“ zajímal se Džoser, kterému se nad tušenou špatností začal svírat žaludek. V tu chvíli mu myslí rychlostí blesku projel den jeho osmých narozenin, kdy jej jeho otec vzal do tajné místnosti pod palácem a spolu se Sarachetem ho nad zubožením tělem mrtvé ovce přinutil přísahat věrnost nejkrutějšímu Bohu egyptské říše. Tato přísaha

nešla zrušit, nemohl se jí zřeknout. Budoucí faraon se stal služebníkem Pána Zla, aniž by se o to jakkoliv přičinil, aniž by o tuto „poctu“ vůbec stál…

Sarachet mezitím udělal krok vpřed, až se ocitl před tváří nenáviděného přítele. Džoser ucítil zatuchlý zápach, který z jeho těla vycházel, a udělalo se mu nevolno.

„Chce mrtvé. Ne živé oběti, králi, ale mrtvé,“ konstatoval studeným hlasem.

„Nerozumím…“ zadíval se na něho váhavě.

„Chce provádět nový druh mumifikace. Pro Egypt to bude znamenat převrat v uctívání mrtvých.“

„Nebo v jejich znetvoření,“ zamumlal si pro sebe Džoser. „Jak chce nově provádět mumifikaci? Vždyť pro ni žádný jiný způsob není?“ zajímal se nahlas. Sarachet na své protáhlé tváři vyloudil nevlídný škleb a bezděky se zamračil.

„Nebuďte tak přízemní, můj králi. Vždy se najde nový způsob…“ Po chvíli odmlčení zodpověděl původní otázku: „Pomocí posvátného Skarabea.“

Džoser se zděsil, když si představil, jak se takto hanobí lidské ostatky.

„Ne!“ prohlásil rezolutně a modlil se, aby Set jeho rozhodnutí pochopil. „To nepřipadá v úvahu. Takto nemůže být nakládáno s těly zesnulých Egypťanů.“

Sarachet se zatvářil, jako by kousl do kyselého citrónu. Poté tento výraz vystřídal temný výhružný pohled.

„Set bude rozzlobený. HODNĚ rozzlobený…“ vztekle zaťal pěsti.

„Pochopí to,“ kontroval Džoser, „takovou věc přece musí pochopit. Byla by to ignorace všeho, čemu věříme.“

„Nemůžeme odporovat našemu Bohu,“ postavil se proti němu Sarachet, „nemůžeme mu říct, že jeho přání odmítáme splnit.“ Zlobné blesky z jeho černých očí nenávistně probodávaly Džosera s takovou intenzitou, že mimoděk ustoupil o krok dozadu.

„Trvám na tom, co jsem řekl,“ přimhouřil oči faraon.

„V tom případě mi nezbývá nic jiného, než prozradit Neffertiti další z Vašich strašných tajemství…,“ vydíral Sarachet tichým škrábavým hlasem. Džoser se napřímil a zadíval se do jeho chladných necitelných očí.

„Ji nech na pokoji, Sarachete. Sám dobře víš, že žádné tajemství nemám,“ rozčílil se. Sarachet se hýkavě rozesmál.

„A co naše tajné uctívání Seta? Boha Zla? To není to, co by od Vás Neffertiti nadobro odradilo?“ Přejel si rukou po lysinaté hlavě a úlisně se na něho zahleděl. Nastalo nepříjemné ticho, při kterém Džoser zvažoval svoji situaci.

„Mám sto chutí hodit tě na poušti supům,“ procedil nakonec mezi zuby, „a Bůh mi pomoz – opravdu to udělám.“

Sarachet se pousmál, vzápětí však zvážněl. „MUSÍME splnit jeho přání, králi. Není zbytí. Nemůžeme odporovat Bohům…“

Džoser se odvrátil a ještě chvíli přemýšlel, než mlčky přešel k jedné z obrovských soch Bohyně Isis. Nejvíce uctívaná Bohyně starověkého Egypta na něho černě podmalovanýma očima káravě shlížela. Poklekl před ní a začal rozjímat.

Sarachet se znechuceně zapitvořil. Bohyně Dobra nikdy nebyla jeho oblíbenkyní. Trpělivě ale vyčkával, co mu Džoser po modlitbě odpoví…

Sarachet už začal poťukávat nohou. Přišlo mu, že se Džoser modlí až příliš pečlivě.

‚Tak dlouho u Seta nikdy nerozjímal,‘ mručel si nespokojeně pod vousy. Ale nezbylo mu nic jiného, než čekat. Čekat… a obrátit tok svých myšlenek ke své jediné touze – Knize mrtvých. Ta knížka v plstěné lví kůži s obrovským hadem, který se proplétal mezi jednotlivými zažloutlými stránkami, ho fascinovala již celých třicet sedm let. Jednou mu Set pověděl, že v ní jsou sepsána všechna kouzla černé magie, jaká svět zná. A že ta kouzla byla napsána lidmi ze záhrobí. Od té doby se ten tlustý svazek stal jeho posedlostí a neuha-

sitelnou žízní. Nemohl spát, nemohl jíst, nemohl přemýšlet o ničem jiném než nad tím, jaké by to bylo, kdyby ovládal umění samotných Bohů. A teď je na dosah… už je na dosah…

„Souhlasím s tvým návrhem," ozvalo se zčistajasna těsně za jeho zády. Sarachet sebou polekaně trhl a poté se obrátil, aby se zahleděl do poražených očí mocného egyptského faraona.

„Musím s ním souhlasit, protože mi to přikázala samotná Bohyně Isis," pokrčil rameny a zadíval se neurčitě kamsi do dáli.

Sarachet na něho vyjeveně hleděl, neschopen uvěřit tomu, co králi Egypta před malou chvílí splynulo z úst.

‚Vyhrál jsem?' divil se v duchu, ‚opravdu jsem vyhrál? Tak snadno…'

„Běž vyřídit Setovi můj souhlas," mávnul roztržitě rukou Džoser, „běž mu vyřídit, že se podrobíme jeho přání. Že dostane všechny mrtvé, aby mohl provést tu zrůdnost, kterou chce udělat."

‚Budu ovládat černou magii…' Sarachetovi zajiskřily oči.

„Ano, můj pane," uklonil se úslužně a Džoser v jeho hlase slyšel opovržení a výsměch nad slabým panovníkem.

Posléze se oba muži obrátili a odešli z honosné místnosti. Sarachet oznámit tu skvělou novinu svému vládci a Džoser za Neffertiti.

V.

Mumifikace. Ten, kdo dokázal provést tak dokonalý a složitý akt, byl opravdovým mistrem hodným nezměrného obdivu. Set toto umění bravurně ovládal již několik tisíc let. Otevření lidského těla a pohled na rozmělněné vnitřnosti pro něho byla v podstatě rutina – a to byl ten problém. ON rutinu NENÁVIDĚL. Nutně potřeboval nějaké zpestření, něco nového, krutějšího než doposud. Odpověď mu přinesl až brouk, kterého Egypťané v posvátné úctě obdivovali.

Set se mlčky zastavil před kašnou Vyvolených a přemýšlivě pozoroval průzračnou tekutinu. Fontána s vodou ale nebyla klíčem k jeho nesmrtelnosti – kód k ní nosil po staletí pouze ve svých vlastních žilách. Voda uměla darovat několik roků vlastní existence navíc, prodloužit život o několik desítek let, nikoliv dát věčnost.

‚Kdyby to tak ti smrtelní červi věděli… kdyby jen tušili, jak snadno mohou získat úpěnlivě počítané roky ztraceného mládí…"

Vtom uslyšel tiché, šouravé kroky. Ušklíbl se. Saracheta takto pozná kdykoliv. Otočil se, zapadl do nevelkého výklenku a vyčaroval před sebou imaginární kamennou zeď.

Sarachet s bušícím srdcem poklekl před studený kamenný oltář a bázlivě sepjal ruce.

‚Jak bude Pán reagovat?' drásal svoje nervy v duchu, ‚odmění mě tak, jak slíbil?'

Bál se. Tak moc se bál, že Set nesplní svůj závazek a zdůvodní to tím, že vše šlo moc snadno. Moc snadno na takový obrovský dar.

Sarachet se celý třásl nedočkavostí, přesto však sklonil hlavu a dlouhým táhlým tónem odzpíval píseň oslavující Seta. Píseň, jejíž nápěv mu vždy naháněl hrůzu a naplnil ho posvátným obdivem – to byl také jediný účel toho, proč Bůh Zla trval na takovémto zahájení.

Set netrpělivě pošlapával. Dnes by uvítal méně okázalosti a ceremonie.

„Můj věrný služebníku,“ zadunělo místností, když strašidelný zpěv konečně utichl. Studené zdi ta slova odrážely jako ozvěnu. Sarachet sklonil hlavu téměř až k zemi a vyčkával, co mu Set poví.

„Doufám, že přicházíš s dobrými zprávami…“

„Ano, pane,“ odpověděl Sarachet a trochu mimo si pomyslel: ‚Ta zem je strašně špinavá…‘

„Džoser s Vaším přáním souhlasil.“

Setovi přes tvář přeběhl stín úsměvu. Vyhrál. Opět. Nic nečekaného, nic mimořádného.

„Zařídím, aby již zítra byli připraveni první otroci,“ pokračoval Sarachet s očima upřenýma na znečištěnou kamennou podlahu, „zařídím také, aby byly připraveny veškeré věci, které budete k mumifikaci potřebovat…“

Set spokojeně přikývl a v duchu už osnoval systém, podle kterého bude zítra postupovat. Prvně je zapotřebí vykoupat Skarabea ve studené lázni…

„Pane?“ vyrušil ho ze soustředění opatrně Sarachet. Set pochopil, že se chce zeptat na svoji odměnu.

‚Je vůbec oprávněná?‘ přemýšlel a díval se na shrbeného kostnatého služebníka, ‚zaslouží si porozumět Knize mrtvých? Zaslouží si získat takovou nezměrnou moc?‘

Ne, nezaslouží.

„Vše šlo moc snadno, že ano, Sarachete?“ zeptal se jízlivě. Sarachetem zacloumala vlna zlosti. ‚Výborně. Přesně to jsem čekal.‘

„Pane,“ snažil se hájit, „splnil jsem přesně to, co jste mi přikázal… nikdy bych…“

„Vše šlo moc snadno,“ zopakoval studeně Set. Tón jeho hlasu nepřipouštěl absolutně žádné námitky. Sarachet se stáhl a proběhlo jím obrovské zklamání.

‚Nemohu si dovolit udělat z něj svého nepřítele,‘ projelo v tu chvíli Setovi hlavou, ‚Sarachet musí být poslušná ovečka, která pro mě bude zařizovat všechny ty špinavosti, abych mohl nerušeně provádět svůj výzkum… A toto by z něho poslušnou ovečku neudělalo…‘ Set vztekle sevřel rty: ‚V Knize mrtvých přece není návod, jak ovládnout nesmrtelnost… Není jen tak jednoduché rozluštit všechna kouzla, která se v ní skrývají, i když bude ovládat její starobylý jazyk… A navíc… nemůže si dovolit, aby Sarachet začal pochybovat… ne, teď ne…‘ Set se ušklíbl a přidal poslední důvod k tomu, co se nyní chystal udělat. ‚Stejně jako každý smrtelník dříve nebo později zemře…‘

„Sarachete, můj věrný služebníku…“ začal, stále ještě váhavě.

Sarachetovi vysvitla jiskřička naděje. ‚Změnil názor?‘

„…vím, že jsi udělal vše, abys mi byl po vůli…“

‚Při všech Bozích, ať už to řekne…‘

„…a vím, že vždy budeš mým dobrým a oddaným zastáncem…“

‚To určitě… stačí mi jen získat Knihu mrtvých…‘

„…proto nyní plním svůj slib, který jsem ti dal…“

Set dvakrát ostře tlesknul rukama. Voda v posvátné kašně začala bublat, jako by ji zespodu něco ohřívalo. Vzduch už v tak chladné místnosti se citelně ochladil a teplota poklesla nejméně na deset stupňů pod nulou.

Věčnost.

To byl pocit, který Saracheta obklopil, zahalil jej do neviditelného pláště a věnoval mu zážitek, který se měl stát jeho novou posedlostí.

Ano, ve vzduchu byla cítit věčnost a Sarachet ji chtěl. Kouzla, Kniha mrtvých, to všechno v jedné jediné vteřině ztratilo svůj význam a přetvořilo všechny nejvyšší hodnoty, které kdy v životě měl.

Věčnost…

Set neměl absolutně žádné ponětí, jaký převrat nastal v Knězově životě. Neměl absolutně žádnou potuchu o tom, že při předávání magických schopností přenáší i starobylý pocit, který si v sobě nosí tisíce let.

Sarachet zavřel oči a nechal se tím zážitkem bezhlavě unášet…

Všichni jednou musíme zemřít. Tedy… skoro všichni…

„Pochopil jsem. Konečně jsem vše pochopil.“ Džoser se smutně zadíval do čokoládových černě podmalovaných očí. Neffertiti ho objala a nechala jeho hlavu opřít o svoji hruď.

„Ty nejsi žádná figurka,“ utěšovala ho tiše, ale po tom, co jí vyprávěl, tomu sama nevěřila. „Bohové jen řídí naše životy, Džosere… s tím nemůžeme nic dělat…“ s láskou ho hladila po plavých vlasech.

„Opravdu?“ narovnal se Džoser, „opravdu je tomu tak, že lidé jsou jen pěšáci ve zvrhlé hře někoho vyššího? Kdo kdy viděl nějakého Boha… skutečného… tak jako já teď vidím tebe, Neffertiti?“ rozohnil se. Neffertiti sebou poplašeně trhla.

„Nerouhej se tak, Džosere,“ špitla a potajmu se rozhlížela, jako by čekala, že je v nejbližší možné vteřině někdo za ta bezbožná slova potrestá.

Džoser se na ni láskyplně zadíval. Byla tak krásná, když se bála.

Mrzelo ho, že jí neřekl celou pravdu. Že převyprávěl jen tu část, která se mu hodila… o Setovi se ale prostě zmínit nedokázal. Nemohl, protože ona by ho kvůli Bohovi Zla určitě zavrhla. Řekl jí tedy, že Egypt započne novou sféru mumifikace a že ho k tomu Sarachet jako nejvyšší kněz Egypta donutil. Řekl jí také, že to tak chce Bohyně Isis – matka Egypta, patronka všeho dobrého. A ona se na nic dalšího neptala.

‚Koneckonců, taková lež to zase nebyla,‘ hájil se v duchu, ‚v podstatě se to tak skutečně stalo…‘

„Džosere?“ zeptala se opatrně Neffertiti.

„Hmmm?“ zamumlal a spokojeně vstřebával příjemnou jasmínovou vůni, která z ní sálala.

„Myslíš, že jsme prokletí?“

Džoser se od ní odtáhl. Nevěřícně se zadíval do jejích očí, zda to myslí vážně, a vzápětí propukl v hurónský smích. Neffertiti na něho mlčky hleděla, pak stydlivě sklopila hlavu.

„Byla to hloupá otázka,“ skoro zašeptala a zvedla se z mramorové podlahy.

„Ne – počkej,“ chytil ji prudce za sněhobílou suknici, „nezlob se na mě, nechtěl jsem se ti posmívat… já jen… celý ten kolotoč kolem takzvaných Bohů, které nikdo z nás nezná, mi přijde tak směšný…“

Odmlčel se a ona na něho vyčkávavě hleděla.

„Nemyslím si, že jsme prokletí, jen jsme…“ hledal ta správná slova, „jen jsme smrtelní, a to z nás dělá figurky v jejich hře.“

„Mluvíš o Bozích, jako by byli tvoji podřízení,“ ošívala se.

„Ne, nemluvím… jen říkám, že pokud existují,“ tato dvě slova byla pronesena velmi důrazně, „pak nejsou tak všemohoucí, jak si myslíme. Nemohou ovlivnit deště, sucho, blesky, nedokážou vládnout silami, kterých se my bojíme… sice nad námi mají nějakou převahu… ale ne tu, kterou se nám snaží podstrčit…“

„Mlč, Džosere,“ zacpala mu ústa svojí drobnou rukou, „Bohové nás oba dva proklejí…“

Odstrčil ji a vzápětí prudce chytil do náruče.

„Myslím,“ řekl napůl v šílenství, „že nám Bohové závidí… že nám závidí naši smrtelnost, Neffertiti. Podívej se kolem,“ opsal rukou půloblouk, „pořádně se podívej na to

všechno kolem. Tato chvíle, tento okamžik… vše prožíváme jen jednou… každý moment může být ten poslední… A to je rozčiluje, to z nich dělá naše nepřátele.“

Neffertiti se mu snažila vykroutit, ale on ji stále pevně držel.

„Jsi blázen,“ obvinila ho, „úplně ses pomátl, Džosere… takto se rouhat…“

„Možná ano,“ připustil a konečně ji přestal svírat, „možná opravdu jsem…“

Otočil se k ní zády a po chvíli přemýšlení zamyšleně řekl: „Já jim také závidím, Neffertiti. Ani nevíš, jak moc… Závidím jim jejich nesmrtelnost…“

Ta kniha. Ta kniha!

Při všech Bozích, on těm neurčitým slovům rozuměl!

Sarachet snad po tisící horečně listoval vzácným svazkem, ale tentokrát bylo vše jiné. Dříve nečitelná kouzla se proměnila ve zcela jasná a jednoduchá poselství. Dokázal číst, dokázal ty zvláštní věty vyslovovat nahlas.

Je to tak jednoduché… tak logické…

Sarachet se triumfálně nadechl: ‚Musím se uklidnit,‘ projelo mu myslí, ‚pro studie tak cenného spisu je zapotřebí naprostého soustředění…‘ Pevně zavřel oči a po chvíli koncentrace jeho vyprahlá ústa pronesla první slova, která z Knihy mrtvých pochopil:

DOMINATIO PER MALUM…
…K MOCI VEDE ZLO.

VI.

První mrtvola byla připravena k novému způsobu mumifikace.

‚Proč jen Isis dala k takovéto ohavnosti svolení?‘ běželo znechucenému Džoserovi hlavou, ‚jak jen to mohla udělat?‘

Se ztuhlými rysy ve tváři sledoval, jak je nehybné tělo nakládáno na papyrová nosítka. Při nevraživém přemítání ucítil letmý dotyk na levém rameni.

„Co se děje?“ zajímala se Neffertiti, „je to přece vůle Bohů,“ dodala spěšně, neboť i bez odezvy pochopila, proč se Džoser tolik zlobí.

Faraon se na místo odpovědi kysele zašklebil a dál mlčky sledoval, jak dva otroci nechávají nosítka i s mrtvolou před vchodem do svatyně pod Sfingou, do níž nikdo kromě jeho a Saracheta neměl přístup. V noci bude tělo vtaženo dovnitř a zahájen první obřad.

‚Všechno jde nějak moc rychle,‘ pomyslel si s hrůzou Džoser, ‚nějak moc rychle na takovou změnu…‘

Neffertiti stála oddaně po jeho boku a společně se dívali, jak se k nim se slizkým úsměvem přibližuje vychrtlá napodobenina člověka.

„Pane?“ uklonil se až přehnaně zdvořile Sarachet.

‚Vysmívá se mi…‘

„Je vše připraveno k obřadu?“ zeptal se a v jeho hlase byla cítit směs poražení, ale i královské hrdosti.

„Ano, můj pane,“ odvětil sarkasticky kněz, „Set má však pro dnešní noc jednu podmínku. Velice trval na jejím dodržení.“

Džoser nadzdvihl tázavě obočí.

„Jakou podmínku?“

„Nikdo nesmí vejít do svatyně bez jeho svolení,“ tlumočil kněz důrazné přání Boha Zla.

Džoser přikývl a ze srdce mu spadl obrovský kámen. Alespoň se na tu zrůdnost nebude muset dívat. Pak mu však zavrtala hlavou jedna věc.

„A ty?“ zeptal se Saracheta. „Tobě Set dovolil zúčastnit se obřadu?“

Sarachet ztuhl a Džoser už podle nevlídného výrazu jeho tváře s radostí konstatoval, že ani Sarachet nepatří mezi ony vyvolené…

Čas. Ten se naučil ignorovat již dávno. Plynul bez jakéhokoliv uspořádání a dokonce ani on jej nemohl ovlivnit. Plynul, a proto i on plynul s ním.

Dříve byl přesvědčen, že nedostatek času ho přivádí k nepříčetnosti. Dříve měl pocit, že každá vteřina mu zlomyslně odpočítává dobu ke smrti. Dříve nedokázal myslet na nic jiného než na nesmrtelnost. Dříve – to vlastně bylo kdy? Už si nepamatoval.

Teď si ani nedokázal vzpomenout, jaké to bylo, když mohl líbat tvář své drahé Síty. Ano, i on kdysi dávno miloval. Ale jeho city se otupily, vyprahly, když milovaná žena po jeho boku zemřela stářím. Zatímco on vypadal pořád stejně, ji s děsivou rychlostí přetvářel zub času a on musel zoufale pozorovat, jak se její pravidelné rysy neúprosně mění v hluboké vrásky, jak žena jeho života postupně sesychá a chřadne…

Těžce si povzdychnul, vzápětí však prudce zavrtěl hlavou, snaže se odehnat dávno zapadlé vzpomínky.

‚Ne, nesmím myslet na minulost…' pokáral se v duchu, ale tu obrovskou prázdnotu uvnitř sebe nedokázal potlačit.

První tělo již bylo připraveno k „znesvěcení". Set se mimoděk pousmál, když si vybavil, jak za sebou kostnatý Sarachet s námahou tahá nosítka s bezvládným otrokem a ještě s většími obtížemi je překlápí na chladný kamenný oltář.

Pak se však – nyní již zcela koncentrován – zahleděl na nahý trup a začal jej podrobněji zkoumat. Ten muž byl určitě jeden z nejlepších dělníků na stavbě – alespoň pokud se tak dalo soudit z propracovaného svalstva, jež pokrývalo celé jeho opálené tělo. Dlouhé mastné vlasy spletené do drobných copů volně spadaly přes okraje oltáře a Set ze zvědavosti dokonce nadzdvihnul oční víčko (hmmm… modré oči…), než zpod dlouhého černého pláště vytáhl ostrý předmět.

Přimhouřil oči a soustředěně vytvořil dlouhou hlubokou rýhu táhnoucí se od středu hrudníku až ke konci břišní části. Z rozsáhlé rány začala téměř okamžitě tryskat temně rudá tekutina. Setovi však krev nevadila a ani si nedělal starosti s tím, že ho celého ušpiní. Zabořil nůž do masa a další řez táhl vodorovně tak, aby se kůže dala odchlípnout a nadzvednout. Než vsunul ruce do bezforemných vnitřností, zamyšleně se zahleděl na svoje dlaně, jež byly rovnoměrně pokryty lepkavou hmotou.

‚Pokud je krev tak hustá, znamená to, že měl ten mrtvý nedostatek vody…' konstatoval v duchu. Byla to jedna z mnoha věcí, které během svého znuděného putování objevil.

Pak se podmračeně otočil a několika málo kroky se ocitl před bublající kašnou. Opatrně ponořil dlaně do průzračné vody a vytáhl prvního Skarabea. Brouk chaoticky třepetal tenounkými nožičkami a Set musel potlačit náhlou touhu rozdrtit mu končetiny, aby se tvor nemohl hýbat. Uchopil ho do dlaně (ten kmitavý pohyb ho nepříjemně zašimral) a rozvážně přešel k mrtvole. Volnou rukou obratně pozdvihl cár kůže a on i brouk se mohli společně zahledět na rozšklebené vnitřnosti. Po chvíli zlověstného mlčení Set Skarabea položil na rozmělněné útroby a brouk se do nich okamžitě s chutí zahryznul.

Set se usmál. Díky vodě z kašny bude Skarabeus žít nejméně dalšího půl roku a za tu dobu určitě vykouše vnitřek těla tak, aby z něj zbyla pouze prázdná schránka. To byl totiž hlavní rys mumifikace, kterou vymyslel – lidské útroby musí být kompletně odstraněny, aby jejich místo mohly zabrat roztodivné druhy pryskyřic a bylinek.

‚Nyní ovšem nastává ta těžší část plánu,' promnul si Set ruce tak silně, že mu zapraskaly všechny klouby, ‚teď začíná samotná fáze mumifikování…'

VII.

Šedavý prach zachvátil malou místnost v podzemních prostorách tak hustě, až se Sarachet přidušeně rozkašlal.

Nicméně měl dojem, že se kouzlo zdařilo, což po rozplynutí práškové mlhy mohl spokojeně odsouhlasit.

Pochopil Knihu mrtvých.

On, Sarachet, Knihu mrtvých skutečně pochopil. Porozuměl každému z kouzel, která zde byla zlatým písmem vyryta, i když v praxi zkusil jen toto jedno jediné. Pronikl do tajemství Bohů, kteří vlastně nikdy žádnými Bohy nebyli a pouze tak maskovali svoji Vyvolenost… Uvědomil si zásadní myšlenku, jež se celou posvátnou knihou prolínala…

Byla to opravdu jen myšlenka… Žádné konkrétní slovo o klíči k věčnému životu v Knize mrtvých nikdy nepadlo. Ale Sarachet – ovlivněn novou posedlostí – tajemství Vyvolených rozluštil.

‚V této hře nejde o Bohy,' ušklíbl se, sleduje zažloutlou dvoustranu s inkoustovou kresbou obrovského hada, ‚v této hře se jedná o nesmrtelnost… Protože ten, kdo je nesmrtelný, je vítěz.'

Sarachet přistoupil k objemnému svazku a láskyplně pohladil hada po těle. ‚A jediný možný způsob, jak se získat věčnost, je spojit svoji krev s jedním z Vyvolených.'

VIII.

Džoser sestoupil z trůnu a zamyšleně přešel k bronzové soše Bohyně Isis.

‚Co se asi teď děje s tělem toho otroka?' proběhlo mu hlavou, když se zpytavě zahleděl do obrovských černě podmalovaných očí neživé figury. ‚Co jen to Bohové vymysleli…?'

Za sebou zaslechl důrazné odkašlání. Otočil se. Sarachet se oblízl jako had.

„Pane…," uklonil se, „Set mě posílá, abych vám vyřídil, že bude potřebovat naši pomoc při mumifikaci…"

Byla to lež. Ale ta lež měla pomoct přivodit Sarachetovi nesmrtelnost.

Džoser se podivil.

„Vždyť jsi říkal, že…"

„Ano, ale to si Pán myslel, že naši pomoc potřebovat nebude. Teď se vše změnilo, mumifikace je příliš náročná," přerušil ho netrpělivě kněz.

Džoser pokrčil rameny.

„Kdy bude chtít, abychom mu pomohli?" poškrábal se na krku.

„Ihned!" pousmál se slizce Sarachet a vzápětí úslužně dodal, „Můj pane."

Džoser si hluboce povzdechl a ještě jednou se zadíval do neživé tváře Bohyně Isis. ‚Teď jsi mě přinutila, abych napomáhal něčemu, co se mi upřímně hnusí,' vyčetl jí v duchu. Vzápětí se však opravil: ‚Ne, to mě donutil Set…'

Vše šlo dobře, vše bylo v nejlepším pořádku.

Set s přimhouřenýma očima pečlivě zašíval jemnou lidskou kůži kusem jakési režné nitě. Po dlouhé době se usmíval a měl dobrou náladu.

Něžně, téměř s otcovskou láskou, pozoroval vypouklou kůži, která se pohybovala podle chůze Skarabea, a jeho uším lahodil jemný chroustavý zvuk způsobený necitlivým ohlodáváním otrokových vnitřností.

Svissst…

Set se bleskurychle narovnal.

‚Někdo vešel do svatyně,' pomyslel si a projela jím vlna zlosti. ‚Jak si kdo jen mohl dovolit…'

Sevřel ruce v pěst a vydal se příchozího náležitě vytrestat. Při té obrovské zlosti, kterou cítil, mu najednou bylo jedno, že cizí návštěvník uvidí jeho tělesnou schránku, bylo mu naprosto ukradené, že obyčejný smrtelník může zjistit, že není nehmotná všemohoucí bytost… živý odsud už stejně nevyjde.

Sarachet opatrně zmáčknul mechanizmus otevírající úzký vchod do svatyně. Ve stísněném prostoru se vyrýsovalo uměle vytvořené křivolaké schodiště plynoucí do útrob jeskyně. Sarachetovi bylo jasné, že Set o nich už ví, proto nechtěl nechat nic náhodě a se zlomyslným úšklebkem úslužně pokynul Džoserovi, aby šel jako první.

Klap. Klap.

I přesto, že oba měli lehkou egyptskou obuv, jejich kroky se ostře rozléhaly nevětranou svatyní.

Klap. Klap.

Džoserovi naskočila po těle husí kůže. Z mrtvolného ticha mu nebylo právě nejlépe, ale i přesto odvážně sestupoval po schodech dolů. Čím níže scházeli, tím větší temnota je pohlcovala. Když už chtěl mít Džoser k té neproniknutelné tmě poznámku, zčistajasna se rozsvítily louče připevněné po stranách schodiště.

Faraon sebou trhnul a zmateně se obrátil na Saracheta, jako by se domníval, že se dočká nějakého vysvětlení. Kněz namísto odpovědi jen mlčky pokrčil rameny. Džoser se zhluboka nadechl a otočil se zpátky.

Společně sestupovali dále, hlouběji a hlouběji…, až ucítili hnilobný zápach rozkládajícího se těla…

„VY BEZBOŽNÍ HADI!“

Džoser sebou polekaně trhl, srdce se mu rozbušilo o poznání rychleji.

Strach. Mocný egyptský král v tu chvíli pocítil opravdový nefalšovaný strach.

„JAK SE OPOVAŽUJETE RUŠIT MNE I PŘES MŮJ VÝSLOVNÝ ZÁKAZ?!“

Džoser se překvapeně obrátil na Saracheta.

„Ale říkal jsi…“

„Pane… oh, můj jediný uctívaný Bože…,“ přerušil ho uprostřed věty Sarachet, „to Džoser nakázal, abychom zastavili tvůj obřad…“

Džoser – neschopen jakéhokoliv rozumného slova – se zmohl jen na udivené hledění.

A pak přišel šok – dokonce i pro Saracheta, který se na setkání s Obdarovaným připravoval a těšil.

Ze stínu se nečekaně vyloupla vysoká snědá postava, která k nim rozvážným krokem zamířila. Podle postavení tělesné konstrukce Džoser okamžitě poznal, že mužem cloumá obrovský nával vzteku. Ačkoliv se nikdy soupeřů nebál, mimoděk o krok ucouvl a narazil tak do zírajícího Saracheta.

Statný hnědovlasý muž vzdálenost mezi ním a svými uctívači překonal několika dlouhými kroky. Z jeho těla vycházel podivný hnilobný zápach, před kterým Džoser ještě jednou ustoupil.

„Jak se opovažuješ rušit Boha v jeho obřadu?“ zadunělo nevraživě místností.

„Pane, já…,“ přikrčil se Džoser.

Při svém soustředění na toho druhého si ani jeden z nich nevšimnul, že Sarachet se nenápadně plíží podél stěny svatyně kamsi dozadu.

„Jasně jsem přikázal, aby mě nikdo nerušil!“ zaťal zuby Set, „JASNĚ JSEM TO PŘIKÁZAL!“ A vší silou, s veškerou nahromaděnou zuřivostí, uhodil Džosera do obličeje. Ozvalo se ostré křupnutí a Džoser s hrůzou vyplivl dva bílé zuby. Jeho ústa okamžitě zaplavila lepkavě sladká pachuť krve.

‚Sarachet… kde je Sarachet?' projelo Setovi zčistajasna hlavou. Prolétla jím zcela jasná předtucha…

…v mžiku se otočil…

…a jen díky tisíciletému tréninku dokázal zastavit prudkou ránu mířenou pravděpodobně do jeho týla.

Sarachet překvapeně vypískl, kostnaté ruce držíce blyštící se nůž se zastavily v mohutných opálených pažích. Rána se ale neminula účinkem tak úplně. Na propracovaném rameni Boha Zla se objevila protáhlá ranka tenounká jako vlas. Pro Seta však byla naprosto nepodstatná, bezbolestná a ani si jí nevšimnul.

„Ty smrtelný červe," procedil vztekle mezi zuby, „měl jsem ti ukázat už dávno, kde je tvoje místo…" Bleskurychle uvolnil sevření na jeho hubených rukou a chytil Saracheta pod krkem. Kněz zachroptěl a před očima mu naskočilo nejméně tisíc mihotavých hvězdiček.

I přesto si dokázal zachovat duchapřítomnost a ostrou čepelí nože, který stále ještě svíral ve své pravé ruce, přejel nemilosrdně přes svou dlaň. Palčivá bolest téměř okamžitě vystřelila do podvyživeného těla, on však spíše než ji vnímal silný stisk na svém krku. Z rány začala odkapávat krev, čehož ovšem Sarachet nedbal a zkrvavenou dlaní se s obrovským sebezapřením snažil dosáhnout na drobnou ránu, kterou Setovi způsobil.

Natahoval se… chroptěl, sténal, ale natahoval se…

…a pak se jeho ruka dotkla nepatrné ranky na Setově paži…

Krve se spojily.

Sarachetovým tělem projel obrovský šok. Obrátil oči vzhůru až bylo vidět jen bělmo.

„Ne!" vykřikl s hrůzou Set, „NE!" A vší silou se snažil odtrhnout. Blížící se katastrofu však již nešlo odvrátit.

Bolest, kterou Sarachet prožíval, byla strašná. Nic strašnějšího nikdy neprožil. Jeho tělo se zmítalo v obrovské agónii, křeče samovolně škubaly s jeho údy a nehty na rukou se začaly s jemným syčením pálit.

Džoser se na tu zrůdnou podívanou díval s vytřeštěnýma očima asi metr a půl od obou mužů. Nevěděl, co se děje. Absolutně netušil, že Sarachet si přivlastňuje část Setovy Věčnosti. Naopak – myslel si, že Sarachet umírá. Umírá…

Bože, nemohl ho nechat zemřít. I když jeho zradu cítil hluboko v duši, musel ho zachránit… Nedokázal by žít s pocitem…

Aniž by dokončil myšlenku, prudce chytil Seta za paži snaže se oddělit jej od trpícího kněze.

„NEEEE!" zakřičel vyděšeně Set, „nedělej to!"

Ale varování přišlo pozdě. Krev z Džoserových rozbitých úst splynula se směsicí krvavé směsi Obdarovaných.

Tři těla zachvátila mohutná zničující bouře…

‚Tak to je smrt?' projelo Džoserovi hlavou, ‚Takto vypadá?'

…doprovázená bolestivými výkřiky.

Dlouho jimi zmítala nezměrná bolest a křečovitá agónie, než vysíleně dopadli na studenou kamennou dlažbu svatyně pod Sfingou.

Ve skladbě Setova útrobí se nezměnilo absolutně nic.

Ale v Sarachetových a Džoserových žilách začala proudit nová krev. Hustější, odolnější, …nesmrtelná…

…věčná…

Vody Eufratu (Laura Neumaier)

Vody Eufratu a Tigridy si poklidně plynuly a omývaly břehy země stojící na kusu půdy mezi jejich koryty. V očích svých obyvatel byla tato země milována Bohy, vždyť snad každý měl známého, jehož známý viděl Bohy sestupovat mezi lid. I vládce Kullaby, největšího a nejskvostnějšího města na Eufratu, Lugullbanda tvrdil, že jeho osobní rádkyní je sama Bohyně Ištar. Snad i proto si král získal přízeň lidu a líbivou přezdívku Lilla, což znamenalo usměvavý. Dnes se ale Lilla nesmál…

Ištar se převalila z boku na záda. Cíp lehkých, bohatě řasených šatů se jí svezl po stehně a odhalil víc, než si kdo mohl přát vidět. Nevadilo jí to, nic neměla tak ráda jako svádění mužů. Snad jen přivádění mužů do svízelných, nepříjemných a bolestných situací. Protáhla se a jen tak, jako by na tom nezáleželo, promluvila.

„Už sem nepřijdu…“

Lugullbanda nechal dlaň, kterou se chystal pohladit její snědou pokožku, strnout v půlce pohybu.

„Nepřijdeš? Proč?“ Podiv v jeho hlase byl podbarven ještě jakýmsi předstupněm zděšení.

„Už mě nebavíš. Nemám ráda nevděk a pocit, že jsem někde přebytečná.“ Ištar tnula do živého a čekala na reakci. Nebyla si ještě jistá, jak král odpoví, ale doufala v jeho čest a přiznání se k dřívějším skutkům, ať ji sebevíce trýznily.

„Nejsi přebytečná.“ Lilla sestoupil z lůžka a zakryl svou dosavadní nahotu. Věděl, že oblečený se bude cítit silnější. I před Bohyní. Ovinul se obdélníkem indigově modré látky, kterou na rameni sepnul sponou a v pase přetnul zdobeným opaskem.

„Jak jsi na takovou hloupost přišla?“

„Prostě si tak připadám. A… Ona již také nepřijde. Nikdy.“

„Kdo?“ Král se otočil a spatřil v Ištařině ruce šátek lehký jako pírko, vytkávaný zlatem. Poznal ho a hlasitě polknul.

„Tys Ninsun zabila? Vždyť je to tvoje dcera!“ Bohyně se zle usmála.

„Zabila? Možná… Ale abys nezoufal, že ti po té malé mrše nic nezbylo, tak ti dám dárek. Až odejdu, dej si zavolat služku. Přinese ti ho. Máš nějaké přání, než naposledy odejdu?“

„Ne, cítím, že si pro zradu nic přát nesmím.“

Chtěl, chtěl alespoň polibek od té překrásné ženy, která s ním již tolikrát sdílela lože a přesto ho nikdy neomrzela, ale netroufal si o něj říct. Ištařin pohled ještě více ztvrdl. Cítila jeho přání a kdyby byl Lilla dal najevo, že po ni i nadále touží, snad by nebyla tak krutá. Ale jeho chování se jí zdálo slabošské. Protáhla se na lůžku jako lvice a než se Lugullbanda stihl rozkoukat, stála u zadního východu z jeho komnaty. Stál jako opařený. Příliš mnoho smutku pro jeho stárnoucí duši a výhled na věčnou samotu…

„Mám nějakou naději?“ zmohl se ještě na otázku.

„Možná… Jednou si přijdu pro to, co ti služka přinese z ulice.“

Pak, jako by vítr provál místností, zmizela. To Lugullbandu zaráželo nejvíc – podle toho, co slyšel, tohle žádný jiný z Bohů neuměl, a ani Ninsun… Ta maličká, krásná Ninsun, které její vlastní matka přichystala smrt.

Vzpomněl si na dar, který mu Ištar slíbila a který mu měl Ninsun připomínat. Než ale stihl zavolat na otrokyni, sama s vyděšeným výrazem rozhrnula závěs do jeho komnaty. V náruči držela jakýsi neforemný balík bílého plátna.

„Pane, tohle mi pro Vás dala jedna krásná žena. Tvrdila, že je Váš…“

„Co? Co je moje?“ Lilla vykročil směrem ke služce, ale než se stihl podívat, ze smotku látky se ozval dětský pláč.

„Váš syn, pane.“

* * *

Gilgameš ležel pod blankytně modrým nebem a přemýšlel. Poslední dobou se cítil prázdný, jako vylitá nádoba. Jako by ho život vyčerpával, a přitom… Ano, věděl to. Musí udělat něco, aby ho lidé konečně považovali za silného muže. Básně přísluší bardům a krása ženám. Těmito vlastnostmi si přízeň a respekt nezíská. Hlavně ten respekt… Dokud žil otec, často mu vyčítal, že i když je silný, je vlastně k ničemu pro svou zženštilost.

Hloupost. Měl prostě rád pěkné věci, a tak se jimi obklopoval. A jeho pohledná tvář lákala více a více žen, od prostých služebnic až po mocné vládkyně. A všechny odcházely s nepořízenou. Nevěděl, jak si to vysvětlit, ale ani jedna z nich mu nic neříkala.

Po cestě přišel prachem obalený posel.

„Pane, nesu ti novinu! V Uruku zemřel král a nezanechal po sobě následníka. Kněžce prý Bohové vyjevili, že se novým králem máš stát ty.“

Gilgameš nevěděl, co říct. On a králem? Byl zklamaný, že nezdědil Kullabskou korunu, ale starší bratr má vždy přednost, i když není synem Bohyně. Snad tu vůli zařídila nesmrtelná duše jeho božské matky. Posel stál s napřaženou rukou, ve které držel dvě tenké hliněné tabulky pokryté klínopisem. Budoucí vládce si konečně znovu uvědomil přítomnost posla.

„Ukaž!“

Vzal tabulky a dal se do čtení. Zkrabatil čelo. Urucký lid nebude nadšený, že získá vladaře z jiného města. Chtělo by to udělat něco pro získání přízně a respektu – toho, co mu vždycky tak chybělo a v cizím království bude chybět o to citelněji.

„Děkuji, to mi stačí. Můžeš jít.“

Posel čekal odměnu za svou službu a zůstal stát.

„No tak běž! Snad nemyslíš, že ti budu platit já sám? Zajdi za správcem pokladny!“

Teď teprve se posel uklonil a odešel. Gilgameš toho měl na přemýšlení hned dvakrát tolik. Tentokrát ale nemyslel na to, čeho se mu nedostává, ale na to, co mu osud tak nenadále nadělil. Musí se připravit na cestu. Otočil se k závěsu kryjícímu vchod do domu.

„Suom!“

Služka přicupitala

„Suom, připrav vše, co budu potřebovat s sebou. Zítra odjíždím vládnout.“

* * *

Cesta se zdála být nekonečná. Otroci, kteří nesli nosítka, zrovna nevynikali rychlostí, i když se otrokář dušoval nad jejich silou. Stále šli podél břehu řeky, a tak si nikdo nemohl stěžovat na horkost ani sucho. I králi bylo příjemně. Králi… Gilgameš si spokojeně pomlaskl. Konečně… konečně se mu dostalo nějakého uznání. Vzápětí ale radost opadla. Vidina znepřáteleného lidu ho znepokojovala. Podle zpráv navíc mají na Uruk zálusk vládcové okolních měst. Musí ho nějak ochránit. V dálce již byly vidět nízké stavby, za nimi patrový palác a podél řeky pole a zeleň.

Líbilo se mu to, a tak popohnal otroky k rychlosti. Jeden z nich zvedl oči. Měl je pěkné, modré a ty světlé vlasy… jistě byl z daleka. Gilgameš si povzdechl. Zase podléhá hezkému pohledu. Ne! Takto si respekt nevydobyje. Pokud nedokáže poručit ani otrokům…

„Hněte se!“

Otrokář kráčející vedle zapráskal bičem, ale nešlehl. Nemohl si dovolit, aby některý z otroků klopýtl a krále vyklopil. Navíc si všiml zvětšující se mezery mezi ním a nákladem.

„Pane, zadržte! Tihle ještě dojdou, ale nákladní otroci nestíhají. Jsou unavení. Nebylo snadné najít rychle tolik mužů, kteří by přenesli Vás i Váš majetek, tak jsem musel brát i slabší.

„Lhal jsi mi o jejich síle?“

„To ne, pane, to bych si nedovolil! Ale netušil jsem, že to bude taková dálka, myslel jsem, že to snadno zvládnou.“

„Nuže dobrá. Zastavíme. Nevypadalo by dobře, kdybych nepřijel obklopen svými otroky. Navíc chci poznat půdu, která mi bude dána.“

Otroci spustili ze svých ramen nosítka a ukryli se před žhavým sluncem do stínu stromů. Větve byly obalené ovocem, a tak se každý z nevolníků občerstvoval před další namáhavou cestou. Gilgameše konečně napadlo, že je život vlastně pěkný. Jeho vlastní město na dohled, krásné počasí, otroci poslouchající na slovo… Přesto v jeho srdci zela skulina, kterou nevěděl jak zaslepit… Měl by si najít ženu, královnu, ale… nedovedl si ani trochu představit, že by s ní měl žít. Věděl, co by měl k ženám cítit, měl přece oči a viděl to na mužích kolem sebe, avšak cit ani náznak vzrušení se nikdy nedostavil. Každý to přisuzoval jeho mládí a nevyzrálosti, ale sám sobě připadal vyzrálý dost.

* * *

Eufrat odnášel čas a přinášel rozkazy nového vladaře. Není jednoduché vládnout lidu, který o to nestojí, a ještě horší je nutit ho do práce, za kterou nikdy nedostane mzdu, jen pocit bezpečí před nájezdníky z okolních měst či dálných zemí. Gilgameš měl své nové město rád, ale to lidé neviděli. Každý jeho krok, každý pohled a příkaz cítili jako bič na svých zádech. Říkali mu krutý, proradný, a on to věděl. Žádná přízeň, žádný vděk… jen respekt – ten měli. Nebo to byl strach? I tu hradbu, kterou všichni stavěli pro vlastní bezpečí, viděli jen jako vězení.

Sedmero loktů vysokou zeď kolem města budovali všichni – staří, mladí, děti… Král chtěl, aby každý dal ruku k dílu, aby se zasloužil o stavbu, která navždy bude symbolizovat samostatnost a sílu města. To ale lid nechápal. Viděl jen svou vlastní úmornou dřinu. Plakali vysílení a volali Bohy, po kterých žádali pomoc. Znali muže, za kterým prý sestupoval z hory Bůh An, patron města, tak obrátili své prosby k němu.

* * *

„Aruru, je to tvoje práce. On je jako my, je synem Ninsun. Ale my sami se mu postavit nemůžeme, v očích lidu bychom vypadali příliš… obyčejně. Ale můžeš obdarovat jednoho, nového… až bude po všem, nebude problém se ho zbavit.“

„Jistě, Ane,“ odvětila krásná křehká dívka, podle bájí Bohyně všeho stvoření. „A jaký má být? Krásný jako slunce, moudrý jako čas?“

„Hlavně silný, aby dokázal umoudřit člověka, který nosí Dar. Není nesmrtelný jako my, jednou sejde věkem. Ale jeho rány a zranění se hojí rychleji, mnohem rychleji. Víc po Ninsun nezdědil. Snad jen… Ale ne, to může být jen domněnka…“ An sklopil zrak, jako by se i on sám styděl za zvěsti, které kolem uruckého krále kolují.

„Snad jen…?“ nedala se odbýt Aruru. „Může to být velice důležité.“

An vzdychl, připadal si, jako když špiní jméno krásné Ninsun, která pro svou zradu musela zemřít. Tak to alespoň tvrdila Ištar.

„Snad jen zalíbení v pěkných mužích.“

Aruru se rozzářila, jako by právě tohle byla ta zpráva, na níž tak dlouho čekala. Proto začala větu od myšlenky, kterou nevyslovila.

„…a řekni, má ho zabít, zmrzačit, nebo jen zničit život a sesadit z trůnu?“ Ač byla krásná, křehká a něžná, v tuhle chvíli vypadala jako Bohyně zla. Ty ohně, které planuly z jejích očí, byly zlověstné a chladné.

„Ale ne, jen… Jen ho rozptýlit, aby nemyslel jen na to své budování a získávání respektu. Aby zjistil, že moudrým panováním získá víc než krutovládou. Potřebuje někoho, kdo s ním změří síly a dokonce ho i položí na lopatky. Ať si uvědomí vlastní zranitelnost. Pak se možná umírní.“ An měl dost vší destrukce. Už zažil příliš lidské bolesti a věděl, že nešťastný člověk na kolenou dokáže napáchat více zla než ten, kdo si je vědom své převahy.

Bohyně se zamyslela.

„Myslím, že vím. Pod horou žije muž, je silný postavou, bystrý myslí, ale na smrt nemocný. Zrádná choroba kroutí jeho vnitřnosti, a on umírá. Jistě by byl vhodný. Když už ses rozhodl činit dobré skutky, tak pomůžeme i jemu. Na chvíli…“

* * *

Enkidu už o sobě málem nevěděl. Bolest ho stravovala ve vlnách a on doufal, že jednou odejde docela a on s ní. Bolelo ho každé nadechnutí, každý pohyb jako by v něm rozléval žhavé železo. Dýchal přerývaně, chvílemi sípal, připadalo mu, že má hrudník plný písku, přes nějž nemůže vzduch do těla. Navíc ta horečka… Přes slzy v pálících očích vnímal jen občasný záblesk světla, jenž byl bezpochyby jen přeludem. Kde by se v jeho chýši vzalo světlo? Po chvíli se záře přeformovala v ženskou postavu.

Ano, je to tak… Víla smrti si proň konečně přišla. Nikdy by neřekl, že bude mít podobu překrásné dívky s obsidiánovým nožem v ruce. Představoval si ji jako bezzubou babici, vždyť smrt je stará jako věčnost a on… tak pomíjející. Nakonec byl rád, že je hezká.

Zavřel oči. Když je znovu otevřel, stále tam stála a usmívala se. Obsidiánový nůž byl zbarvený krví. Ale čí? Že by už jeho? Ne, ještě ne…

Vzala ho za ruku, jak poetické… Krásná… smrt. Ostrou čepelí ze sopečného skla provedla krátký řez přes jeho zápěstí. Už byl skoro v bezvědomí, tak bolest necítil. Až po nějaké chvíli se ho zmocnila křeč a po ní uvolňující a lehké nevědomí.

* * *

Probíral se. Zhluboka se nadechl a podivil se lehkosti dechu. Dokonce i bolest byla pryč. Otevřel oči. Ležel ve své chýši a ta dívka byla pořád u něj. Takže takovéhle je být mrtvý. Žádné zahrady věčné hojnosti, jen klid a bezbolestnost. Posadil se a zadíval se na dívku. Její milý výraz nahradil jiný, snad i trochu znechucený. Přes něj se mihl střípek potměšilosti. Nedalo mu to a ženu oslovil.

„Co bude teď, má krásná smrti?“

Aruru se rozesmála.

„Já, a smrt? Vždyť jsem její opak, můj milý… Jsem Aruru, Bohyně zrození.“

Enkidu se zamyslel. Zrození… že by po smrti přišlo znovuzrození? Vyslovil tedy svou otázku nahlas. Bohyně se opět usmála a přistoupila k muži, na němž dřívější zbědovanost byla znát už jen špínou a zanedbaným zevnějškem. Vzala jeho hlavu do dlaní a natočila tak, aby se mu mohla dívat do očí.

„Nejsi mrtvý, můj milý. Jenom jsi dnes překročil hranice běžného bytí a nakročil na cestu věčnosti. Nic se pro tebe nezměnilo, můžeš se vrátit do života, ty Bohy obdarovaný. Ale nejdříve bych chtěla, aby ses setkal s jedním mužem. Jistě ho znáš, i tys pomáhal

stavět hradbu kolem města. Půjdeš za Gilgamešem a vyzveš ho na souboj v síle. Je silný a po matce polobůh, ale tys silnější. Ale ne hned… Měl bys jít pást své stádo, Enkidu. Ovce jsou hladové a mají nalitá vemena, dlouho ses o ně nestaral. Běž, poznáš, až bude tvůj čas.“

Ovčák seděl zaraženě ještě dlouho po tom, co Bohyně odešla. Cože to povídala? Věčnost? Gilgameš? Souboj? Všechno to vypadalo tak vzdáleně a šíleně, a přitom to do sebe zapadalo jako dlažba na dvoře královského paláce. Vyšel ven k ohradám a začal shánět své ovce. Vida, myslel, že už je nikdy nespatří. Podojil je a chystal se zkrátit jejich přerostlou a zplstnatělou vlnu. Uvědomil si, v jakých hadrech pracuje. Zapáchal už i sám sobě, tak se svlékl. Pil čerstvě nadojené mléko z dlaní a radoval se ze života. Jak je člověku pěkně, když ví, že neumírá.

* * *

Zdáli přicházel lovec, hledal srstnatou zvěř. Kupci vykupovali kožky před cestou na severozápad za velice dobré ceny a maso, které zbude, dobře nakrmí hladová břicha jeho rodiny. V dáli zahlédl stádo ovcí a v něm… Zaclonil si oči dlaní proti slunci a raději se znovu přesvědčil. Ne, nemýlí se. Mezi ovcemi běhá muž, špinavé a zarostlé polozvíře. Mladý lovec se ulekl a raději změnil cíl své cesty. S tímto nečlověkem se setkat nemusí.

Když později o záležitosti promluvil se svým otcem, dostalo se mu rady. Měl by zajít za vládcem města, aby tomu muži poslal ženu, která ho zbaví zvířecích choutek. Lovec nevěřil v úspěch, ale přesto se hned ten den vydal do královského paláce. Se samotným Gilgamešem se však nesetkal, posel mu jen přinesl zprávu, že si má z příkazu krále vybrat jednu nevěstku, která s ním půjde.

Vybral si Šamchat; nebyla moc hezká, ale tomu účelu by mohla posloužit.

* * *

Když Enkidu viděl přicházet ženu, velice se podivil. Nikdy sem k jeho stádům žádná nepřišla. A teď… zjevila se tu, jako by vypršela z mraku. Právě se chystal ke koupeli. Potřeboval ji jako ještě nic na světě. Nedaleko od jeho pastevecké chýše tekl potok, jeden z přítoků velkého Eufratu. Už dříve si na něm zřídil přehradu, která skvěle sloužila ke koupání i k občasnému plavení ovcí.

Cítil stud, a tak se honem snažil zakrýt svou nahotu kusem odhozeného šatstva. Snad i proto Šamchat poznala, že tato bytost, jakkoliv vypadá nelidsky, bude obyčejným člověkem, pouze neskutečně zanedbaným. Rozhlédla se. Okolo viděla jen ovce, chýši a vodu. No jistě. Vzpomněla si na povídání ve městě, že ovčák Enkidu je na smrt nemocný a již dlouho nevydrží. Teď ale vypadal silně a zdravě.

„Enkidu! Jdu ti pomoct, poslal mě sem Elseth, mladší lovec!“ zavolala, aby se jí zbytečně nelekal. V dnešní pohnuté době nikdo nechoval důvěru k cizím lidem uvnitř hradeb a ještě více nedůvěry panovalo venku. Snad jen při spílání krutovládci se všichni shodli.

Enkidu dál mlčky čekal, až Šamchat dojde až k němu. Nevěděl kam s očima a nechápal, když ho mlčky dovedla do tůně vytvořené přehradou. Voda byla teplá a zakrývala vše, co chtěl, aby bylo zakryto. Když se Enkidu začal drhnout, vyprávěla mu kurtizána svůj příběh – proč k němu vlastně přišla. Poté, co skončila, zeptala se pouze, kde má nůžky a čistý oděv. Než se vrátila, přemýšlel Enkidu o vlastním bytí. O Bohyni, která ho navštívila, o síle, kterou mu slíbila, a o smrti, která ještě nedávno stála u jeho lůžka a k jejímuž ovlád-

nutí prý získal dar. Znělo to hezky, ale zvláštně. Bylo mu milé, že konečně získal něco, čím je výjimečný, že povstal z popela bídy.

Šamchat se vrátila a pohledem si měřila si svého chráněnce. Nevypadal špatně. Voda omyla množství vrásek, které byly jen zaschlou špínou, a odhalila vcelku pohlednou tvář. Když Enkiduovi ještě zastřihla vous a vlasy, povstal před ní úplně jiný člověk. Vypadal málem jako potomek Bohů.

„Šamchat, řekni… Je Gilgameš silný?“

Kurtizána sebou trhla.

„Proč myslíš, že to vím?“

„Žiješ přece ve městě, muselas ho vidět. Mám ho vyzvat na souboj, proto se ptám.“

Dívka vzdychla.

„Zahyneš… Je velice silný a jistě i lstivý. Nezná slitování ani s obyčejným lidem, natož s tím, kdo se mu zkusí postavit. Nevěřím, že uznává pravidla rovného boje. Je mi tě líto. Tvůj úkol je nesnadný, ba přímo ztracený. Je mi tě líto, ovčáku…“

* * *

Poslední slova ze Šamchatiných úst slyšel Enkidu ještě dlouho. I tehdy, kdy už stál před palácem vládce Gilgameše a vyžadoval si jeho přítomnost. Hlídač nemohl uvěřit jeho troufalosti. On, ovčák, si troufá vyzvat na souboj krále? Měl to právo, každý ho měl, ale ještě nikdo se neodvážil ho využít.

Gilgameš ležel na podušce z drahé látky a přemýšlel, proč se nic nevyvíjí tak, jak si přál. Věděl, že ho lid nebude mít rád, ale otevřená nenávist smíšená se strachem už mu přerůstala přes hlavu. Málem, aby se bál vyjít na ulici…

Ozvalo se zaklepání na zárubeň vchodu. Hned na to se rozhrnul závěs a vstoupil strážný od brány. To Gilgameše rozhněvalo.

„Co tady děláš? Máš stát u brány a hlídat!“

„Pane, ovčák Vás přišel vyzvat na souboj a nedal si to vymluvit!“ Strážný mluvil jako o překot. Věděl, že hněv jeho panovníka na sebe nedá dlouho čekat, a nechtěl při jeho příchodu být osobně přítomen. Gilgameš se ale tvářil nebývale klidně.

„Přiveď ho.“

„Ale…“

„Hned!“

Strážný se otočil na patě a Gilgameš přemítal o troufalém ovčákovi. Kdo a proč si dovoluje vyzvat vladaře na souboj? I když… Malé vytržení z pochmurné letargie vůbec není na škodu. Závěs se rozvlnil a do místnosti vstoupil vysoký a štíhlý muž s tělem obaleným svaly. Gilgameš si povzdechl. Mladík se mu líbil, a on s ním má teď měřit síly? Myslel, že se svojí silou ho jistě zabije, i když viděl, že ovčák není žádná pápěrka. Znovu si ho prohlédl od hlavy k patě a pak prolomil vlnu tísnivého mlčení:

„Jak ti říkají?“

„Enkidu, králi.“

„A proč jsi přišel? Nenávidíš mne jako všichni?“

„To ne, ani jsem tě nepřišel zabít. Jen vyzvat na čestný souboj beze zbraně. Ne život a smrt, ale na vítězství a prohru. Jen my dva. Nic jiného.“

Ani Enkidu nemohl odtrhnout oči od Gilgameše. Věděl, že je pohledný, vždyť měl být synem Bohyně Ninsun, ale že ho tak okouzlí, to netušil. Na druhou stranu nechápal, co se s ním děje, celý život vyrůstal daleko od města a s lidmi se setkával jen málo. Občas

někdo zaskočil na kus řeči a kupci si přišli pro pár jehňat, ale nic víc. A to, co cítil teď, nezažil, ani když přišla Šamchat. Věděl, že to není správně, ale nevadilo mu to.

Gilgameš se otočil a pokynul Enkiduovi, aby ho následoval. Došli do atria, po jehož obvodu vedl zavlažovací systém, a celou vnitřní plochu zaplňoval nízký sytě zelený trávník. Taková vzácnost ve zdejších krajích, že ji mohlo být vidět jen a pouze v královském paláci. Gilgameš vstoupil doprostřed měkké travnaté plochy a odhodil plášť. Zůstal pouze v bederní roušce. Enkidu si sundal košili a postavil se proti vládci. Uklonil se.

„Ať vyhraje ten silnější."

„Počkej ještě!" zastavil ho Gilgameš a ukázal na dva služebné, kteří se zdržovali v atriu.

„Běžte pryč, tohle je má soukromá věc!"

Teprve, když odešli, uklonil se i on. Zároveň s úklonem vyběhl proti svému soupeři. Doufal, že se mu podaří jej uchopit kolem pasu a strhnout na zem. Jakmile by se dostal nad něj, získal by jasnou převahu. Z jeho plánu se mu ale podařila pouhá polovina, chytil Enkidua v pase, ale na zem jej ne a ne složit, nakonec se Enkidu vysmekl, a kde se vzal, tu se vzal, stál Gilgamešovi za zády. Uchopil ho za ramena a tlačil k zemi, ale ani on nedokázal svého soupeře srazit. Přetlačovali se, ale ani jeden se neodhodlal svého protivníka udeřit. Jejich sevření se různě měnila, až plynule přešla do objetí. Ve chvíli, kdy si to oba uvědomili, jako by mezi nimi mávl pochodní. Odskočili od sebe a oči zaryli do zelených stébel pod sebou. Král a ovčák, dva muži, kteří v sobě nalezli zalíbení, v jednu jedinou chvíli si rovni.

* * *

Enkidu palác již neopustil. Gilgameš ho prohlásil za svého nejbližšího přítele a rádce. I lidu se ulevilo. Vládce povolil tlak, který na své poddané vyvíjel, a všichni byli spokojeni, že jejich žádost k Bohům byla vyslyšena. Bohové ale jejich radost nesdíleli.

„Úkol již splnil. Můžeme ho odstranit."

„Ale ne, Ane… Jen jeho přítomnost obrušuje Gilgamešovu tvrdost."

„Nesmysl, může nám udělat ještě příliš nepříjemností."

„Neboj, čas zhojí všechny rány, i ty naše. Když chvíli počkáme, vše se samo vyřeší. A pokud ne, pomůžeme kolům, aby se točila tak, jak my sami chceme."

* * *

„Co tě trápí, můj milý?"

„Když jsi tady, tak skoro nic, Enkidu. To, co mě znepokojovalo nejvíc, polevilo s tvým příchodem. Ale řekni, jak je možné, že jsem tě nedokázal přemoci. Pravda, nechtěl jsem ti ublížit, ale ani jsem tě nedokázal položit na lopatky… Jak to?"

Enkidu povzdechl. Během příjemného lenošení po boku Gilgameše ho již několikrát přemohla nepříjemná myšlenka na nutnost přiznání. Bál se, že když Gilgameš zjistí pravdu, přestane mu věřit a vyžene ho. V tuhle chvíli se ale nedokázal vymlouvat a lhát také nechtěl.

„Víš… Jednou jsem se probudil a nade mnou stála Bohyně Aruru… Řekla mi, že jsem dostal dar nesmrtelnosti a že tě mám jít vyzvat na souboj. Ale ve chvíli, kdy jsem tě viděl, věděl jsem, jak ten souboj dopadne. A ty nejspíše také."

„Nesmrtelný?" Gilgameše ta slova ranila. Představoval si, jak jednou sám sejde věkem a Enkidu bude putovat sám… a jednou ho okouzlí jiný muž.

„Nesmrtelný, ale když vidím žal v tvé tváři, který jsem ti sám způsobil, zemřel bych rád.“

Enkidu sebral ze stolu obsidiánový nůž a jablko.

„Nejdříve jsem jí nevěřil, ale zkusil jsem to.“ Aby potvrdil svá slova, přejel si ostřím po zápěstí. Otevřela se na něm krvavá rána, která se velice rychle zatáhla strupem a po jeho odpadnutí byla kůže zase alabastrově hladká.

„Vidíš…?“

„Vidím… Podobné je to i u mě, ale já přesto nesmrtelný nejsem. Jednou zemřu jako stařec, a ty budeš putovat světem sám. Nepěkná vidina. Jsem synem Bohyně a nemohu žít věčně po boku toho, jehož miluji? Kruté jako život sám.“

Enkidu přistoupil ke Gilgamešovi a uchopil ho za ruku.

„Třeba… Třeba nám Bohové pomohou, třeba tě také obdarují…“

„Ale za co? Nic není zadarmo, a já… já zatím nevykonal nic, co by bylo prospěšné. A když ano, tak mě za to lid nenáviděl a u Bohů žaloval.“

„Možná… Sousední zemi tyranizuje obr. Zabíjí a bere si, co chce. Jeho jméno je Chuvava.“

„Když ho zabijeme, možná mě vezmou Bohové na milost.“

„Možná…“

* * *

Od myšlenky k činům bývá někdy velice blízko a žádná z cest není tak daleká, aby se nedala zdolat. Enkidu s Gilgamešem vyrazili jako obyčejní a prostí poutníci, ničím nenápadní. V cizí zemi vládne cizí jazyk a cizí zvyky, ale obra Chuvavu znali všichni. Jeho jméno každý vyslovoval s bázní a skoro posvátnou úctou. Z vyprávění rukou a obrazů v písku oba vyrozuměli, že Chuvavu najdou pod horou Erfut. Vesničané ukazovali na hliněné nádoby a potraviny, pak zase do dáli směrem, kterým tušili horu. Snad proto, aby ukázali, že zlý obr je o tyto věci připravuje. I vypravili se za ním.

Pod horou, která osaměle stála uprostřed planiny, ale nenašli vůbec nic. Jen pár kousků jídla a nějaké nádobí.

„Vidíš? To je to, co nakradl u lidí, jistě jsme tu správně.“

Gilgamešovi se to příliš nezdálo, místo mu připomínalo obětiště v Kullabě, ale navenek nedal nic znát. Enkidu si ale jeho zaváhání všiml.

„Snad nemáš strach?“

„Kdepak…“

„Tak pojď, už vím, kam se vydáme. Podívej, vedou odtud dvoje stopy. Jedny k vesnici a druhé támhle, opačným směrem. Co když právě tam bydlí náš obr?“

* * *

Chuvava cítil nebezpečí. Cítil sobě rovné a přesto slabší, cítil bratry a přesto nepřátele, cítil lásku, a přesto k němu přicházeli dva muži. Neviděl je ještě, ale věděl, že přijdou, že jsou blízko a že ho v jeskyni, kde žil, velice rychle najdou. Neměl strach, jen obavy. Sedl si na své lůžko a očekával příchozí. Když se dlouho nemohl dočkat, vstal a procházel se pod klenutým kamenným stropem.

* * *

Tiché kroky se rozléhaly chodbou, jakkoliv se jejich tvůrci snažili být co nejnenápadnější. Přišlo jim, jako by každý z nich odkrajoval krátkou vzdálenost do smrti, jen ještě nevěděli čí. Vyzbrojeni pouze noži, připadali si spíše jako vrahové. Trochu podlí a zákeřní. Najednou se před nimi otevřela jeskyně. Na pozadí svitu pochodně spatřili obrys obrovského muže. Strach jim bušil v srdcích i v hlavě, a přesto je nezastavil. Gilgameš se odrazil a mocným skokem přistál obrovi na zádech. Enkidu se s nožem rozeběhl k muži čelem. Věděl, že to musí udělat rychle, dokud je Chuvava ochromen. Zarazil nůž do jeho hrudi, až prsní kost a žebra nepříjemně zapraskala. Obr se otřásl a vykřikl. Gilgameš spadl z jeho zad a v tu chvíli mu to došlo. Chtěl ještě svého přítele zastavit, ale ten už Chuvavovi klečel na břiše a rozšiřoval ránu, kterou předtím způsobil.

„Nedělejte… to… Jsem stejný…“ Než stihl obr doříci, tak už Enkidu držel jeho bušící srdce v dlani.

„To je důkaz, že jsme ho přemohli. Lid nám poděkuje.“

Gilgameš se díval na to hrůzné divadlo.

„Nepoděkuje, Enkidu… Zabije nás. To nebyl obr, byl jako my. Možná ještě víc, než my. Byl to Bůh. Napadlo mě to už u těch věcí, kde se rozcházely stopy. Vypadalo to jako obětiště v mé rodné Kullabě. Utečme odtud, nebo se pro nás najde spravedlivý trest. Enkidu stále ještě držel v dlani srdce, z něhož po kapkách kanula krev. Bylo mu, jako by sáhnul do hrudi sám sobě. Položil srdce vedle mrtvého a z kapsáře vyndal křesadlo.

„Alespoň ho tedy necháme odejít tak, jak se sluší a patří.“

Navršili na tělo dřevo, které v jeskyni bylo a dříve sloužilo k přípravě jídla a občasnému zahřátí, a než odešli, zapálili hranici, jako by chtěli navždy smazat skutek, který udělali. Stejně se ale zpráva o něm dostala k uším nejpovolanějším.

* * *

„Tohle musíme potrestat, Aruru. Darovalas mu život a on jej jiným bere?“

„Vím Ane… Tentokrát…“

„Počkejte ještě. Gilgameš je můj vnuk a já s ním mám vlastní plány. Toho druhého ještě na chvíli potřebuji.“

„Jak dlouhou chvíli, Ištar? Krátkou pro nás, nebo pro ně?“

„Obojí, Ane; krátkou pro ně a ještě kratší pro nás.

* * *

Tehdy se něco změnilo. Oba muži k sobě přimkli ještě více, ale ta tam byla ona živočišná vášeň a radost ze života. Tížilo je společné tajemství, na něž ani jeden nebyl hrdý. Gilgameš měl o to lehčí spaní, oč dále se cítil svému nesmrtelnému snu. Každým dnem cítil, že jeho čas, který má pro toho, s nímž se rozhodl sdílet život, se krátí.

Něco ho donutilo otevřít oči. Když spatřil ženskou postavu, málem vykřikl. Uklidnil se ale velice záhy. Žena k němu přisedla a téměř konejšivým pohybem ruky mu zakryla ústa.

„Nekřič, můj milý. Už tvému otci jsem slíbila, že za tebou jednou přijdu. Víš, kdo jsem?“

Gilgameš přikývl a očima se snažil dosáhnout tam, kde spal Enkidu.

„Neboj, nevzbudí se. Vstaň, a pojď se mnou. Dám ti dar, po kterém tak toužíš, když dáš ty mně to, po čem toužím já.“

Ištar sundala ruku z Gilgamešových úst a on se posadil. Zvedl k ní oči… Bohyně. A dokonce ho nepřišla potrestat za hanebný čin, který spáchal. Ištar… Přinesla mu snad lásku? Tu už má, tak co od něj ta žena chce?

„A po čem toužíš ty?“

„Nevíš? Po tom, po čem každá, která se s tebou setkala. Po tobě.“

„Ale to nejde. Já…“

„Já vím. Ale něco si přeješ, že? Jak by mu pak bylo… bez tebe?“

Ano, měla pravdu, cítil to, i přes lehce posměšný tón jejího hlasu. Ale jak? Nebude to zrada a navíc, vždyť to nepůjde… ale je to Bohyně lásky, mohla by… Zvedl se a zamířil do vedlejšího pokoje a přes něj do další ložnice. Velice se podivil, když zjistil, že Ištar tam na něj již čeká. CO bude teď? Věděl co, ale uvnitř se s tím nedokázal smířit. Ištar byla krásná žena, uhrančivá… ale žena. Mladý muž by mu byl stokrát, ne, tisíckrát milejší.

Bohyně se položila na podušky a vyčkávala. Vytáhla jehlici, která spínala její šaty za krkem. Gilgameš k ní přistoupil, a lehce ji pohladil na koleni. Přivřel oči a představil si… Enkidua ne, ale toho mladého světlovlasého otroka. On i Ištar byli stejně plaví a modroocí. Začal zrychleně dýchat. Vizualizace pomohla a Ištar ji ještě podpořila, když si své rozpuštěné vlasy smotala do uzlu, jenž propíchla jehlicí. Stačilo to, aby se vzrušil, podpořen myšlenkou na věčný život s tím, koho opravdu miloval.

* * *

Probudilo ho jemné pohlazení po obnaženém břiše. Otevřel oči a zahleděl se na ni. Ano, ačkoliv si to nechtěl připustit, milování s ní mělo něco do sebe. Bylo jiné, melodické, ale poněkud cizí a zastřené. Ale pokud bude stačit…

Bohyně pokynula prstem a Gilgameš se zvedl do sedu. Přisedla k němu a z drdolu vytáhla jehlici, jejíž ostrý hrot vládce Uruku z nějakého důvodu děsil i naplňoval očekáváním. Vzala mu ruku a ostrým hrotem jehlice přejela lehce po napjaté žilnaté pokožce. Teprve teď si všiml, že jedna strana špičatého předmětu je skována do krátkého břitu.

‚Teď mě zabije,‘ proběhlo mu hlavou, když Ištar přejela znova a tentokrát již za sebou jehlice zanechávala lehce krvácející rýhu. Hned na to řízla i sebe. Krev z její rány kanula velice pomalu, byla hustá, olejovitá. Nesla s sebou nesmrtelnost, nebo opravdu smrt?

Gilgameš sebou zmítal v ohromné bolesti, jako by něco zevnitř trhalo jeho tělo. Křičel, že si ani nevšiml, že Ištar už je pryč. Jediné, co po ní zůstalo, byl ženský odér v ložnici. Ten také cítil Enkidu, když vešel, přivolán bolestným naříkáním svého druha. Když k němu poklekal, Gilgameš se již pomalu uklidňoval. Enkidu jej hladil po vlasech. Tušil, co se stalo. Tu bolest si sám pamatoval, i když jen matně a vzdáleně. Nevadilo mu ani, že Gilgameš zradil, nemohl za to, vždyť to dělal pro něj. Teď… teď už jim nic nestojí v cestě věčným životem.

Enkidu odnesl Gilgameše do jejich společné ložnice. Nechtěl být v té místnosti, kde jeho přítele získala ta žena. Položiv ho na lůžko uslyšel za svými zády šramot. Otočil se.

Stála tam ta, kterou viděl po svém probuzení.

„Aruru?“ splynulo mu ze rtů… Dnešní noc je zvláštní, jejich dům navštěvují Bohové. Tahle Bohyně ale dar nenesla. Její nahněvaný výraz a nůž ze sopečného skla vypadaly více než hrozivě. Enkidu polkl.

„Říkalas, že jsem nesmrtelný…“

Aruru poodstoupila a za ní vyšel z portálu zahaleného závěsem ještě muž, za kterého sálala ta samá energie jako z ní. Enkidu se bezděky poklonil.

„Jsem An, Enkidu. Spáchal jsi zločin! Zabil jsi Boha! Skonáš stejnou smrtí jako on…“

Enkidu nasucho polkl.

* * *

Bylo krásné ráno. Slunce svítilo do místnosti a probouzelo Gilgameše svými paprsky. Král se protáhl. Cítil sílu, jakou nikdy nezažil. Po dlouhé době měl chuť si zaplavat v Eufratu, jehož vody omývaly kraj jeho města. Jejich města.

Už navěky bude sdílet život se svým Enkiduem. V duchu se smál pošetilé Bohyni, že mu věnovala nesmrtelnost za chvilku vášně. Položil ruku vedle sebe, kde spával Enkidu. Ale nenahmatal nic – krom sluncem zahřátého, leč prázdného lůžka. Konečně otevřel víčka.

Jeho přítel obvykle nevstával dříve než on. Otočil se a chtěl se zvednout, když u vchodu do své ložnice spatřil nehybné tělo.

Vymrštil se. Nemohl popadnout dech při pohledu na mrtvé tělo toho, koho tolik miloval. Leželo tam tak, jak ho zanechali jeho vrazi. S vyříznutým srdcem – jako nedávno Chuvava.

Gilgameš věděl, že jde o trest Bohů. Přál si zemřít, ale věděl, že nic teď není tak vzdálené jako smrt.

„Proklínám… vás… Bohové…“ pouštěl přes rty mezi vzlyky. Místností provál vítr. Gilgameš se otočil a spatřil spoluaktérku svého nočního dobrodružství.

„Teď už jsi jenom můj… na věky. Máš radost z mého daru?“

„Proklínám tě i za něj, Ištar… Na věky…“

Uprchlík (Lord Albert Ryba)

I.

Ten večer bylo neobyčejně dusno. Irhus dopil zbytek piva a kývl na hospodského, aby mu přinesl další korbel. Teprve poté, co vypil druhý, se mu trochu ulevilo. Po dni stráveném těžkou prací na poli, kdy mu do zad neustále pražilo žhavé slunce, potřeboval zahnat žízeň. Nutno však podotknout, že si takovéto „osvěžení“ dopřával každý den, i když zrovna nebyla úmorná vedra.

Irhus byl jeden z mnoha rolníků, kteří živořili v malých vesničkách v podhůří Niberijských hor. Žil ve staré dřevěné chatrči se svojí ženou a dětmi, sám ani přesně nevěděl s kolika, a snažil se uživit rodinu z toho mála, co v nepříliš úrodné půdě vypěstoval.

„To byl zas den, co?“ prohodil k Irhusovi Omenn, prošedivělý muž sedící naproti němu.

„Jsem ztrhaný jako pes,“ postěžoval si oslovený, „mám rozlámaná záda, a to vedro mi také nedělá dobře.“

„Vždyť už také několik dní nepršelo. Jo, jo, nemáš to lehký…“ odmlčel se starší muž.

Ani Omennův život nebyl procházkou růžovým sadem. Po svém otci zdědil mlýn, ale hned prvním rokem, kdy začal provozovat řemeslo bez otcovy pomoci, nešťastnou náhodou uklouzl a přišel mezi mlýnskými koly o ruku. Mlýn tedy převzal jeho mladší bratr, zatímco Omenn se od té doby živil pouze drobnými pracemi doma i v ostatních staveních.

Oba muži se dlouze napili. V tu chvíli venku zaburácel hrom.

„Už bylo načase,“ uvolnil se Irhus, „kdyby nám úroda uschla, pomřeli bychom všichni hlady.“

„Však ty bys do příštího jara vydržel,“ poplácal Omenn rolníka svojí jedinou rukou po vyvaleném pupku, „a ještě bychom tě mohli narazit a čepovat z tebe pivo,“ zasmál se a Irhus se k němu přidal. Samotný Irhus se ve skutečnosti neměl tak špatně, jak o sobě rád vykládal, na jeho rodinu toho ovšem již moc nezbylo.

„Přines další,“ zvolal a opět zamával na hospodského.

Venku se zvedl vítr, rychle se zatáhlo a burácení bouřky se přibližovalo. Irhus zapálil svíce, zatímco šenkýř šel zabouchnout okenice. Ve chvíli, kdy se ozvaly první kapky deště, vešel do hospody Gawin, statný lovec s prošedivělými vlasy. Na zádech měl zavěšený luk a přes rameno přehozenou čerstvě zastřelenou lišku.

„Blíží se pořádná bouře,“ řekl temným hlasem poté, co pozdravil hospodského i oba popíjející muže. „Na západě je obloha úplně černá a blýská se, jako kdyby měl přijít konec světa.“

„Na, nechej kus stehna pro moji ženu a zbytek nám udělej k večeři,“ hodil Gawin hospodskému svůj úlovek. Šenkýř kývl hlavou, nalil mu korbel a zmizel v kuchyni, která byla oddělená dřevěnou stěnou pobitou kůžemi ulovených zvířat. Za chvíli se místností začala šířit vůně pečeného masa.

Netrvalo dlouho a bouře udeřila plnou silou. Větrné poryvy cloumaly okenicemi a mezi trámy prosakovala voda, kterou vichr hnal údolím od západu. Gawin byl rád, že se stihl zavčas vrátit. Kdo byl v tu chvíli venku, promokl na kost. Všichni tři muži s obavami naslouchali burácení, a teprve po chvíli se dali znovu do hovoru.

Irhusovi se objevila slina v koutku, jakmile zahlédl hostinského s hotovou pečení. Neskrývaje svůj hlad, chňapl po prvním kousku, ačkoli by bylo slušné, kdyby se nejprve

pustil do jídla Gawin. Svoji porci ale nedojedl. Dveře hospody se s hlomozem rozletěly a do nevelké místnosti vešla dvojice zcela promočených mužů.

II.

Všichni tři muži u stolu pohlédli na příchozí. Irhus se jen ušklíbl a bez zájmu pokračoval v ohlodávání pečeného stehna, ale Gawin, Omenn i hostinský, který mezitím přišel z kuchyně, neskrývali překvapení.

Ve dveřích stál královský výběrčí daní Queras doprovázený velitelem hradní stráže Navagarem.

Queras nikdy nebyl v osadě vítaným hostem. Byl to lstivý a hamižný člověk, který neustále hledal způsob, jak se obohatit na úkor druhých. Měl vysokou štíhlou postavu, chodil vždy pečlivě upraven a svým pronikavým pohledem vzbuzoval respekt i u těch nejdrsnějších chlapů. Každý o něm věděl, že vybírá daleko vyšší daně, než požaduje král, ale nikdo se nikdy neodvážil proti tomu cokoli udělat. Queras měl na královském dvoře velký vliv a s potěšením nechával poddané krutě trestat i ze zcela malicherných důvodů. Querasův společník Navagar byl oproti tomu menší a podsaditý. Jeho dříve statné tělo se změnilo ve velký pupek na křivých nohách a červený nos prozrazoval, že se rád napije víc, než je záhodno. Až na zablešený plnovous byl celkem upravený a na rozdíl od Querase působil sympatickým dojmem.

Hostinský se chtěl zeptat, co si „vzácná návštěva“ přeje, ale Queras ho předběhl.

„Zmizte, všichni!“ zasyčel a popošel ke stolu. „Ty ne,“ okřikl šenkýře, který se jako jediný pohnul.

Gawin se zvedl, uctivě se uklonil a potichu zamířil ke dveřím následován Omennem. Jen Irhus se k odchodu neměl. Obíral svůj kus masa a neotočil se ani, když se výběrčí daní postavil na krok před něj.

„Ty jsi neslyšel?“ zvýšil Queras hlas. Vytrhl Irhusovi napůl ohlodané stehno z úst a mrskl ho otevřenými dveřmi ven. V zápětí na to popadl muže za mastné chomáče vlasů a trhl s ním tak, že se s výkřikem postavil.

„Pane…“ ozval se Omenn a položil šlechtici ruku na rameno. Aniž by kdokoli v místnosti stačil zareagovat, Queras se hbitě otočil, vytasil meč a bývalému mlynáři uťal jeho jedinou zbývající ruku. Queras na nic nečekal, popadl nebohého muže a vyhodil jej do zuřící bouře. Omenn zůstal ležet s obličejem zabořeným v bahně. Zatímco velitel stráže vyváděl Irhuse, vykopl šlechtic uťatou končetinu za jejím majitelem.

Venku se ozvaly hlasy. Vzápětí na to se do hostince nahrnulo asi třicet obhroublých mužů špinavých od bahna. Ti, kteří se nevešli ke stolům, obsadili kuchyni. Dva z nich odstrčili hospodského a začali všem čepovat pivo. Navagar několika hlty vyprázdnil korbel, přičemž už sahal po dalším. Hostincem se rozlehl hlasitý zpěv.

III.

„Vstávat, holoto! A ihned nástup!“ rozléhal se brzy ráno osadou Querasův pronikavý hlas.

Z chalup se pomalu začali trousit rozespalí vesničané a překvapeně mžourali do vycházejícího slunce. Včerejší bouře byla pryč. Vzduch byl prosycen nebývalou svěžestí a odevšad se ozýval zpěv ptáků. Před hospodou dosud ležela Omennova uťatá ruka, nebohý muž se však mezi ostatními na náves nedostavil. Bledý hostinský stál opřený o vyvrácené dveře svojí putyky. Během noci přišel o několik zubů a pod nosem měl zaschlý pramínek krve. Vesničané nevěděli, co se stalo. Díky bouřlivé noci zanikl Omennův šílený řev i hlomoz a zpěv v hostinci. Sedlák Jarvas se divil, proč má dobytek vyhnaný venku a místo něj je stáj plná cizích koní. Mezi posledními přišel na náves stařešina Zoltan.

„Pane," pravil uctivě, „své daně jsme nedávno zaplatili…"

„Kdo řekl, že tu jsme kvůli daním?" osopil se na zmateného Zoltana Queras, „ale když už ses mi vnutil, tak od všech obvyklou daň vyberu," pronesl posměšně.

„My nic nemáme," ozval se jeden z vesničanů z davu, „všechno jsme vám už dali. Z čeho nakrmíme své děti?"

„Něco se už najde," ušklíbl se výběrčí daní a pokynul vojákům. Několik nadržených rabiátů vytáhlo pár vzpouzejících se dívek a odtáhlo je do lesa. Jiní vtrhli do stavení a začali je prohledávat. Věci, které nebyly vojákům k ničemu, byly vyhozeny oknem ven.

„A toho drzouna upalte," ukázal na odvážlivce, který se předtím ozval.

Vojáci přitloukli muže zevnitř na vrata stodoly, vhodili do slámy hořící pochodeň a nechali ječícího muže napospas plamenům.

„Teď k věci," promnul si spokojeně ruce Queras. Rozhlédl se po návsi a na okamžik se odmlčel. Vesničané stáli zděšeně u svých stavení a nevěděli, co mohou od krutého pána očekávat.

„Před několika dny," začal pomalu šlechtic, „uprchl nebezpečný vězeň."

Vesničané se ani nepohnuli.

„Nepředpokládám, že by někdo z vás měl tu troufalost ukrýt ho u sebe v domě, což si ostatně ověříme, ale víme dobře, že tudy projížděl. Chci o uprchlém vědět vše. Kam šel, co měl u sebe a co vám všechno řekl."

Na návsi bylo ticho.

„Ty!" ukázal Queras na poblíž stojícího Irhuse, „mluv!"

„Hmmmm… éeee…" zakoktal se oslovený. Jeden z vojáků ho probodl kopím. Muž se se zasténáním sesunul k zemi.

„Kdo bude další?"

„Pane," vystoupil Zoltan, „před třemi dny projížděl vesnicí cizinec…"

„Pokračuj!" zatahal Queras stařešinu za vousy a poté ho poplácal po rameni.

„Přespal v hostinci a hned za úsvitu jel po cestě dál."

„Stačí," rozkázal Queras a zamířil spolu s Navagarem k hospodskému.

„Teď ty," udeřil ho železnou rukavicí do obličeje. Šenkýř zaúpěl a z úst mu vystříkla krev spolu s rozdrcenými zuby.

„Dal si jen něco málo k jídlu a šel na pokoj," vykoktal ztěžka potlučený muž.

„Takže ty jsi u sebe přechovával utečence?" otázal se šlechtic výhružně.

„To… bych si nikdy nedovolil… Měl u sebe královské zlaťáky, nevypadal jako uprchlík."

„Co měl na sobě?"

„Obličej měl zastíněný kápí, vypadal jako mnich. Také byl od bahna… Musel projít močálem," dostal ze sebe hostinský.

„Dalo se čekat, že nezůstane v trestaneckých cárech," ozval se poprvé Navagar a zamyslel se. „Řekl, kam má namířeno?"

„Neřekl toho moc. Ani si nepřisedl k chlapům ke stolu. Hned, jak se najedl, šel spát." Hostinskému se viditelně ulevilo, že výslech převzal velitel stráže. „Odjel po cestě směrem na západ. Vypadal, že měl naspěch."

„Říkáš, že se s nikým nebavil?" dotázal se Navagar.

„Ne, ani slovo. Jen si objednal jídlo. Za vše dobře zaplatil, takže…"

„…takže máš dost peněz na zaplacení daně," přerušil ho Queras, „Navagar obejde vesnici a pokud někdo nebude mít čím zaplatit, dáš to za něj ty! Bude to tvůj trest za poskytnutí noclehu uprchlému vězni."

Velitel stráže vykročil zpět k návsi, aby splnil rozkaz. Netrvalo dlouho a družina byla připravena na cestu.

IV.

O týden později

Hustým lesem Niberijského podhůří se prodíral muž. Jeho vysoká postava zahalená v rouchu se – na duchovního až příliš obratně – vyhýbala ostrým trnům popínavých keřů, mohutným kořenům vysokých stromů i větvím obaleným všudypřítomným jehličím, z něhož kapala voda po nedávném dešti. Muž měl zjevně naspěch, zastavil se jen jednou, aby se napil vody z bublajícího horského potoka. Krátce se ohlédl zpět směrem, odkud přišel, a na chvíli se zamyslel.

Kdysi byl velmi mocný a obávaný. Pousmál se, jak je vše pomíjivé. Moc a sláva se během let změnila ve špínu a chudobu. Ačkoli jeho tvář vypadala mladě, oči prozrazovaly, že je ve skutečnosti mnohem starší, než se na první pohled zdálo, a že za svůj život prožil více než kdokoli jiný. Bývaly časy, kdy se ho nikdo neodvážil dotknout, natož jej uvěznit. Jeho jméno budilo u přátel respekt a u nepřátel hrůzu. Tajná umění, která ovládal, a víra ve staré božstvo se mu však v této době staly osudnými. Ačkoli svoje schopnosti neobrátil proti žádnému člověku, byl trnem v oku nejmocnějšímu šlechtici Sarachetovi. Ten zajistil, aby byl prohlášen za kacíře a čarodějníka a na jeho osobu byla vypsána odměna. Rozsudek zněl: trest smrti upálením. Trest smrti? Takových rozsudků již vyslechl… Kolikrát za svůj život byl takto na útěku? Ze smrti strach neměl. Právě naopak – někdy si věčný spánek z celého srdce přál. Ovšem mučení a „výslechy“ vedené s neobyčejnou krutostí mu nebyly, jako žádnému jinému člověku, ani trochu příjemné. Dlouho se však v království nezdrží. V posledním hraničním městě si obstará potřebné vybavení na cestu a zásoby a odejde daleko na západ, mimo dosah Saracheta a jeho intrik. Musí spolehnout na to, že stráže budou prohledávat město stejně ledabyle, jak u nich bylo běžné, pokud se mu je tedy nepodaří setřást.

Muž se zamračil. Zasnil se, zatímco mu byli pronásledovatelé v patách. Znovu se rozhlédl, přeskočil potok a zmizel v houští.

Navagar si nahnul z měchu vína a seskočil z koně. Jeho nohy se téměř podlomily pod vahou velikého pupku. Obešel skupinu vojáků a zastavil se u Querase přivazujícího krásného hřebce z ušlechtilého chovu k padlému stromu.

„Volal jste mě, pane?“

„Ano…“ odmlčel se výběrčí daní zamyšleně a vyštěkl na vedle stojícího vojáka, ať jde obstarat koně.

„Právě se vrátil jeden z našich zvědů,“ pokračoval k Navagarovi. „Náš uprchlík sešel malý kus před námi z cesty.“

„Nalevo od nás leží tři dny jízdy město Asmagard,“ zamyslel se Navagar a napil se vína, „vydáme se v jeho stopách?“

„Ne, půjdeme dál po cestě. Jednak je cesta lesem pro koně vyloučená, ale hlavně jsem přesvědčen, že náš přítel pouze chce, abychom se domnívali, že prchá do Asmagardu. Nepochybně má namířeno oklikou skrz Imaghallovo údolí do Salmoru. Není hloupý. Ví, že Asmagard je plný vojáků a velmi brzy by byl chycen.“

„Máte pravdu,“ kývl hlavou velitel stráže, „ze Salmoru to má jen kousek na hranice, a jakmile by zmizel na území sousedního krále, měli bychom pronásledování značně ztížené…“

„…ovšem nikoli nemožné,“ přerušil ho Queras a zlomyslně se usmál.

Narážel na své dřívější zkušenosti s vybíráním daní na území sousedních království. Několikrát vtrhl s bandou nájemných hrdlořezů do vesnic ležících za hranicemi a vydával se za družinu jejich panovníka. Osady, které protestovaly, byly pro výstrahu vypáleny. Queras míval tyto cesty v oblibě, jelikož si mohl dovolit i to, co by mu v zemi jeho krále nikdy neprošlo. Také žoldáci byli spokojeni. Na obyčejné výpravě proti vzbouřeným sed-

lákům si nikdo z nich nepřišel k takovému majetku, jako když srovnali se zemí některou vesnici v sousedním království. Král mu sice jeho výjezdy ze začátku trpěl, ale když Queras vstoupil do vyšší politiky, naznačil mu, že by raději neměl na sebe poutat pozornost, protože by ho mohl některý z vyslanců poznat a utrpěla by pověst celého královského dvora. Stíhání uprchlíka však bylo něco jiného a šlechtic by mohl využít své zkušenosti s „návštěvami“ cizího území.

„I přesto navrhuji vyslat několik vojáků, aby se vydali v jeho stopách, a měli bychom dát zprávu do Asmagardu pro případ, že by skutečně zamířil tam,“ řekl Navagar a opět si několikrát lokl z měchu.

„Jistě, nemůžeme si dovolit udělat chybu. Sarachet by nebyl spokojen, velmi mu na dopadení uprchlého vězně záleží.“

Navagar přikývl. Sarachet byl nejvyšší šlechtic v království a každý věděl, že má velký vliv i na samotného krále. Queras byl dobrým Sarachetovým přítelem a velitel stráže tušil, že pokud by jim stíhaný unikl, mohl by se rozloučit s pěknou kopou zlaťáků a jeho vojáci by neušli potupnému veřejnému bičování na náměstí. Proto bylo také v jeho zájmu, aby byl utečenec dopaden, ačkoli mu jinak mohl být úplně ukradený.

Vykročil udělit vojákům rozkazy a přemýšlel, proč asi má Sarachet takový zájem vězně dopadnout. Trest smrti upálením za čarodějnictví byl zcela jasná záminka pro odklizení někoho nepohodlného bez ohledu na jeho hodnost a společenské postavení. Člověk označený za kacíře nemohl hledat útočiště ani v žádné z četných klášterních pevností, kde kněží často ukryli před spravedlností kdejakého zloděje nebo vraha. Navagarovi bylo jasné, že zmizelý muž není žádný čaroděj, ale co naplat – musí plnit rozkazy.

Zatímco vyslal dva vojáky v uprchlíkových stopách a rychlého posla do Asmagardu, Queras ve svém stanu dopsal dopis. Pergamen ještě jednou přečetl, označil pečetí a přivázal ho na nohu poštovnímu holubovi. Jakmile pták vylétl otevřenými dvířky klece ven a zmizel nad korunami stromů, promnul si šlechtic spokojeně ruce. Sarachet bude mít radost, až se dozví, že uprchlíka tak brzy vypátrali a mají ho téměř v hrsti.

Pohlédl do Imaghallova údolí ležícího v hloubce po levé straně cesty. Tam někde, skryt pod hustými stromy, prchal vězeň, kterého si jeho přítel Sarachet přeje dopadnout. On však bude se svojí družinou rychlejší. Po cestě dorazí do Salmoru nejméně o den dříve, a tam si na něj počkají.

Kývl na Navagara.

Ten zakřičel povel a jakmile se skupina dala do pohybu, několika hlty vyprázdnil svůj měch s vínem.

V.

Pod hustými stromy v Imaghallově údolí se začalo šeřit. Muž v kápi zpomalil. Musel se v duchu zasmát. Několik set kroků za ním se ozývalo praskání větví, hlomoz zbroje a občas i vzteklé nadávky. Jeho pronásledovatelé vskutku nebyli vycvičeni pro pohyb v terénu. ‚Ti zatím leda tak rozháněli hospodskou rvačku,‘ pomyslel si. V noci jim připraví past.

Jakmile se setmělo, zastavil. Vytáhl z torny lano a s viditelnou námahou se mu podařilo ohnout mladý stromek až k zemi. Musel si pomoct tím, že lano protahoval pod kořenem, jehož kus vyčníval nad zemí. Za strom přivázal druhé lano s velkou smyčkou na konci. Oko ležící na zemi zamaskoval lupením. Svlékl svoji tuniku, vycpal ji trávou a položil ji vedle smyčky. Z druhé strany rozdělal oheň a zmizel v temnotě.

Potichu, jako kočka, se dostal svým dvěma pronásledovatelům za záda. Ti mezitím přišli na nějakých dvacet kroků od tábora. Zřetelně slyšel jejich supění. Cinkání zbroje, které vyvolával každý jejich sebemenší pohyb, bylo slyšet na míle daleko.

„Už spí," zašeptal jeden z nich.

„Jen hlupák by rozdělal za tmy oheň, aby byl z daleka vidět," kývl druhý.

„Vrhneme se na něj?"

„Queras nám nařídil, že ho máme jen sledovat!"

„Nesmysl, jsme přece dva, nemá proti nám šanci," pobízel svého druha, „odměna bude naše."

Druhý voják přikývl a ukázal, kudy se ke spícímu utečenci přiblíží.

Ten dvojici tiše sledoval a když se začali plížit směrem k ohni, jako myš se přikradl za velký strom, k jehož kořenům bylo upevněno lano. Musel se držet, aby nevyprskl smíchy. Ti ňoumové dělali takový rámus, že by vzbudili mrtvého.

Jeden z vojáků právě přifuněl k ohništi. Svůj meč přiložil na ležící postavu vedle ohně. Teprve teď si všiml, že je něco špatně. Muž, kterého stíhali, u ohniště vůbec nebyl, místo něj ležel na mýtině vycpaný kus hadru.

Voják zaklel a otočil se na svého druha, aby ho varoval. Promluvit však nestihl.

Ostrý nůž přeřízl lano držící ohnutý stromek k silnému kořeni. Ten se vymrštil a voják, jenž stál jednou nohou ve smyčce, se vznesl do vzduchu. Byl příliš těžký na to, aby zůstal viset, ale silné trhnutí mu zlomilo nohu v kyčli. Ozval se šílený řev. Druhý muž ztuhl. Zůstal stát jako opařený uprostřed jasně osvětlené mýtinky a snažil se odhadnout, odkud může přijít útok. Okolím se rozléhal zoufalý křik jeho společníka ležícího na zemi, jehož noha byla v nepřirozeném úhlu tažena ohnutým stromem vzhůru. Bezradně se na něj podíval a pak se ohlédl, jestli nepřítel není za jeho zády. Koutkem oka zahlédl rychlý pohyb. Když se otočil zpět, stál tváří v tvář vysokému snědému muži. Více si již nestihl uvědomit. Na krku mu naskočila rudá čára a ozvalo se zabublání.

Utečenec na nic nečekal. Otřel svůj nůž o trávu, popadl tuniku ležící na zemi, svoji tornu a zmizel ve tmě.

Místo jeho setkání s pronásledovateli prozrazoval jen svit plápolajícího ohně a sténání těžce zraněného vojáka. Pokud přežije, čeká ho zcela jistě amputace nohy.

„Hlupáci!" udeřil pěstí do kožešiny ve svém stanu Queras, když se kdesi v hlubinách Imaghallova údolí rozlehl zoufalý výkřik následovaný hýkáním a skučením.

„Říkal jsem jim, ať se k věznu nepřibližují!" otočil se na Navagara, se kterým právě probíral, jak budou pokračovat v pátrání.

„Alespoň víme, že nešel do Asmagardu," přikývl velitel stráže.

Oba se na chvíli odmlčeli. Navagar se podíval směrem, odkud se nesl řev. Viděl však jen černou tmu. Pokud uprchlý muž rozdělal oheň, zůstal skrytý pod hustými korunami stromů. Nechtěl by být na místě těch, které v jeho stopách poslali. Nářek se rozléhal údolím ještě dlouho, než postupně utichl. Ale i tak každý ze skupiny mohl během noci několikrát zaslechnout děsivé sténání přicházející z hlubin vedle cesty, kde tábořili. Většinu chrápajících vojáků výkřik vzbudil a táborem se neslo tlumené brblání. Nikdo z nich neměl dobrý pocit. Tentokrát stíhají opravdu nebezpečného muže, o kterém navíc vůbec nic neví.

Velitel stráže se otočil zpět na svého nadřízeného. „Zítra večer dorazíme do Salmoru," řekl potichu, „za jak dlouho po nás můžeme našeho uprchlíka očekávat?"

Queras se zamyslel.

„Imaghallovým údolím se dá projít za dva dny. Pokud půjde i v noci, u Salmoru bude pravděpodobně brzy ráno."

„V noci se dovnitř nedostane. Městskou bránu stráže otevírají až za rozbřesku. Určitě se ale nepokusí vejít mezi prvními, to by si ho mohl někdo ze strážných zapamatovat.“

„Ano,“ potvrdil Queras, „přijde pravděpodobně před polednem. Jakmile začnou odpolední trhy, bude se chtít vmísit do davu.“

„Měli bychom tedy v poledne uzavřít bránu a všechny ostatní východy.“

„Ve městě by měl právě být generál Cartas se svojí osobní gardou. Zajistíš, aby jeho muži v přestrojení obsadili tržiště. Já nařídím strážím, ať ihned po poledni uzavřou město,“ promnul si šlechtic spokojeně ruce.

Usmál se pro sebe a kývl na Navagara, že rozprava skončila.

Velitel stráže se s funěním vyškrábal na velký kámen nad cestou, přihnul si z měchu vína a zabalil se do kožešiny. Až na chrápání vojáků a občasné zasténání z údolí bylo ticho.

VI.

Všem vojákům se ulevilo, když se za kopcem konečně objevily siluety vysokých věží Salmoru, posledního většího pohraničního města. Na západ od něj se rozkládaly, až na pár malých vesniček, jen husté lesy. Staré neudržované stezky do sousedního království, jež byly jedinými svědky dávno zaniklého čilého obchodního ruchu, prorostly během staletí vysokou trávou a ostnatými keři. Jen zkušený bojovník či lovec se mohl odvážit dále. Hraniční území za Salmorem bylo plné divokých hord žijících v lesích. Některé kmeny nepohrdly ani lidským masem, jiné se spokojily pouze s majetkem zabitých pocestných, kteří se čas od času odvážili přejít hranice. Proto měli Querasovi muži na začátku cesty obavy, zda nedostanou od svého velitele rozkaz pokračovat dál na západ.

Navagar zamával na strážného na ochozu nad městskou branou. Počkal, až všichni vejdou do města, a zamířil s vojáky rovnou k ubytovnám za generálem Cartasem, zatímco Queras zmizel v jedné z uliček. Již se šeřilo a oba museli ještě dnes v noci zařídit, aby vše proběhlo hladce a hledaný jim neunikl.

„Vítej, příteli,“ pozdravil Navagara rozložitý muž středního věku. Velitel stráže právě procházel s vojáky nádvořím a chystal se vejít do ubytoven.

„Zdravím, generále,“ usmál se velitel stráže a tvář se mu rozjasnila, „jaká je služba na hranicích?“

„Počkej, až ti budu vyprávět,“ zasmál se generál Cartas, „takovou službu bych ti přál.“

„Potřeboval bych od tebe jednu laskavost.“

„Beze všeho, ale teď si odlož a jdeme se trochu pobavit. Jistě máte všichni vyprahlé hrdlo. ‚U Vlčího drápu’ mají to nejlepší pivo,“ postrčil starého známého generál, „…a samozřejmě výborné víno,“ přátelsky mrkl.

„Samozřejmě,“ usmál se Navagar a napil se ze svého měchu, který byl nepostradatelnou součástí jeho výstroje.

Hned, jak se se svými vojáky ubytoval, vyrazili společně k ‚Vlčímu drápu’, kde na ně generál již čekal. Brzy se okolními ulicemi začal rozléhat hlasitý zpěv.

„No, ty tedy vypadáš,“ ozvalo se nad Navagarem.

Velitel stráže otevřel jedno oko. Nad ním stál Queras a tvářil se výhružně.

„Ihned se uprav a hlas se u mě s celou jednotkou!“ zasyčel šlechtic a překročil Navagarův velký pupek.

Ten zvedl hlavu a rozhlédl se. Pohyb byl doprovázen náhlým pocitem žaludeční nevolnosti a rýpnutím v hlavě. Ležel na zemi uprostřed vstupní brány do nádvoří

u ubytoven. Právě svítalo. V ulicích bylo zatím ticho. Slyšel jen protivné štěbetání ptáků a z dálky troubení stráží oznamující otevření městských bran.

Navagar si vytřel zvratky ze svých vousů a nejistě se postavil. Snažil se rozpomenout, zda splnil úkol a domluvil s generálem rozmístění jeho gardy po městě.

„Jak ses vyspal?“ vyrušil ho z myšlenek hluboký hlas. „Všichni mí muži jsou na svých místech,“ pokračoval generál Cartas a přátelsky se na Navagara ušklíbl.

Tomu spadl kámen ze srdce. Pozdravil svého přítele, který byl očividně jako rybička, ačkoli v noci vypil nejméně tolik vína jako on, a vykročil za Querasem.

„Úkol je splněn, pane,“ pravil sebejistým hlasem. „Generál Cartas rozmístil své vojáky na určená místa a teď už vše záleží jen na nás,“ ukázal na nastoupenou jednotku v chodbě.

„Ano, děkuji…“ změřil si velitele stráže šlechtic, „…vidím, že tvůj úkol ‚U Vlčího drápu’ byl opravdu obtížný, ale vypořádal ses s ním se ctí,“ dodal jízlivě a Navagar raději z místnosti vycouval, když viděl, že po něm Queras už nic dalšího nechce.

‚Prase jedno’, pomyslel si šlechtic a otevřel okenice, aby vyvětral nakyslý zápach zvratků.

„Oblečte se do žebráckých cárů a obsaďte uličky vedoucí z náměstí,“ rozkázal velitel stráže svým vojákům. Ti nejbližší v dosahu jeho dechu se šklebili a krčili nos, ale nikdo se neodvážil pronést ani slovo.

Během chvíle se úzkými uličkami začali k náměstí stahovat špinaví žebráci. Usadili se na zem a pozorovali obchodníky, kteří na tržišti rozkládali své zboží. Málokdo si všiml, že čas od času stočili zrak ke strážním věžím, na nichž bylo více hlídek než obvykle.

VII.

Navagar si protáhl končetiny. Slunce již bylo vysoko nad jeho hlavou a velitel stráže maskovaný za špinavého trhana se díky svému objemnému břichu pořádně potil. Postávání na rohu tržiště se mu silně zadíralo. Kdyby ti hlupáci v královském žaláři nenechali svého vězně utéct, mohl v klidu sedět v některé ze svých oblíbených putyk a popíjet s kamarády. Byl značně nervózní z toho, že musel na dnešní akci odložit svůj měch s vínem a navléci se do smradlavých hadrů. Zatímco přemítal a rozhlížel se, zda nespatří mezi trhovci vysokou snědou postavu, pravděpodobně zahalenou do nenápadného roucha s kápí, oslnil jej jasný záblesk.

Hlídka na městských hradbách dávala jemu a také generálu Cartasovi s Querasem zrcátkem signál, že podezřelý muž právě vešel do města. Navagar pomalu vykročil na tržiště. Objemná páchnoucí postava těžce se prodírající davem byla signálem pro ostatní maskované vojáky posedávající v podloubích domů na náměstí a na rozích přilehlých uliček, že mají zbystřit a bedlivě sledovat každého, kdo se vmísí do davu.

Queras stál u úzkého okna na vysoké věži, jež byla součástí opevnění vnitřní části města, a pozoroval uličky pod sebou. Z dálky přicházející skřípání řetězů prozrazovalo, že stráže právě uzavírají město. Vtom hledaného spatřil. Vysoká zahalená postava kráčela pomalým krokem jednou z uliček. Sledovaný se rozhlédl, zašel do obchodu s vybavením pro lovce a poté na delší dobu zmizel ve špinavé putyce ‚U Prasečího rypáku’ naproti. Odtud zamířil rovnou na náměstí. Šlechtic přejel pohledem tržiště, ale z Navagarových vojáků i z Cartasovy gardy poznal jen samotného Navagara podle jeho sudovitého břicha.

„Tentokrát neutečeš,“ zasyčel si pro sebe Queras a odstoupil od okna.

Navagar stiskl pevněji rukojeť krátkého meče, jenž ukrýval pod špinavými hadry, ale zase se uvolnil. Vysoký muž, který se před ním vyloupl z davu, neměl jednu nohu a navíc byl jeho obličej zarostlý hustými vousy naježenými do všech stran.

‚Kde může být?' pomyslel si netrpělivě velitel stráže. Snad ho nepřehlédli. Je nepravděpodobné, že by ho někdo ve městě ukryl. Pokud ano, jistě ho viděl alespoň Queras, který celou akci sleduje ze své komnaty ve věži vysoko nad střechami domů. Nebo do Salmoru vůbec nepřišel a rovnou se pokusil překročit hranice, aniž by doplnil zásoby a nezbytnou výbavu do divočiny? Pokud je ve městě, nemá kudy uprchnout. Brána a všechny malé východy pro stráže jsou uzavřeny, Queras nechal navíc hlídat i obě dvě tajné chodby z města. Hledaný by musel buď skočit z vysokých městských hradeb, nebo proplavat odpadní stokou. Ani jedno by pravděpodobně nepřežil, navíc v kanále, jímž protékaly páchnoucí splašky, byly zapuštěny silné mříže. Nebýt neschopnosti královských strážných, nemusel by se tu teď pražit na poledním slunci…

Konečně! Velitel stráže spatřil snědý obličej v kápi tyčící se nad přihrblými trhovci.

‚Tentokrát ho máme, o tom není pochyb,' pomyslel si Navagar a přejel pohledem po ostatních. Zahlédl generála, jak se v otrhaných cárech z pytloviny belhá o berlích okolo muže, jehož hodlali lapit. Navagar bezděčně zašátral po svém měchu s vínem, jenž nosil zavěšený na opasku, ale narazil jen na rukojeť ukrytého meče.

Utečenec se postavil zády k rybářskému stánku a přehraboval se obuví u trhovce naproti. Generál Cartas se právě dobelhal mezi něj a rybáře. Nikdo mu nevěnoval pozornost. V tu chvíli generál odhodil berle, popadl rybářskou síť zavěšenou nad kádí s rybami a přehodil ji přes hledaného. Ve stejný okamžik ožilo několik špinavých pobudů, kteří se bezcílně motali tržištěm a ochutnávali nabízené pochoutky, a skočilo na muže, jenž se zmítal na zemi zamotaný do pevné sítě.

Navagar pomalu přišel k zajatci a udeřil ho mečem naplocho do hlavy. Ten ztratil vědomí.

Queras ze své věže s úsměvem pozoroval, jak několik trhanů nese z tržiště na ramenou stočený koberec.

VIII.

„Úkol jsme splnili, pane," hlásil velitel stráže Querasovi, zatímco sestupoval po úzkých točitých schodech do sklepů salmorského žaláře.

„Výborně," kývl hlavou šlechtic, „odvedli jste dobrou práci."

„Co s ním teď bude?" otázal se Navagar.

„Vyčká zde do Sarachetova příjezdu," zamyslel se Queras, „ale nejdříve ho trochu zkrotíme. U toho Sarachet být nemusí. Nikdo si nesmí dovolit uprchnout z MÉHO žaláře."

„Co když nám při tom ‚krocení' zemře? Pán nám výslovně nařídil, že se mu nesmí zkřivit ani vlásek na hlavě."

„Řeknu Sarachetovi, že ho podřízli v hospodské rvačce a ukáži mu pouze jeho hlavu."

„A jsme tu," zarachotil Navagar svazkem masivních klíčů. Se skřípotem odstrčil rezavá dvířka kobky a nechal šlechtice, aby vešel k zajatci první.

Uvězněný muž visel za okovy na háku na stropě. Přes hlavu měl natažený špinavý pytel. Navagar popadl vědro s ledovou vodou načepovanou z hluboké sklepní studny a chrstl ji na visícího zajatce.

„Vstávat, šmejde!" zaburácel velitel stráže. Ve sklepení bylo chladno a na obnažené noze naskočila vězni husí kůže.

„Je ti zima?" pronesl jízlivě Queras, „však se dočkáš, kat tě polechtá žhavým železem."

Muž zasténal.

Šlechtic mu strhl pytel z hlavy. Zajatcův pronikavý pohled ho přinutil uhnout očima.

„Jak se jmenuješ, červe?“ neztratil Queras rovnováhu, „mluv, nebo z tebe odpověď vytáhnu i s tvými vnitřnostmi!“

Zajatec neodpověděl. Jeho oči si teprve přivykaly svitu loučí. Querase stojícího před ním si vůbec nevšímal. Místo toho si prohlédl místnost. Zaprášené zdi pokryté pavučinami prozrazovaly, že je zavřen na některé ze zřídka používaných samotek. Na zemi byly rozlámané lidské kosti a zahnědlé skvrny dávno zaschlé krve. Kobka neústila do dlouhé chodby s jinými celami, ale přímo do strmého točitého schodiště. Kromě šlechtice, který se jej snažil vyslechnout, viděl v místnosti ještě pupkatého Navagara, který si právě nahýbal ze svého měchu.

Právě na měch vína upřel visící muž svůj pohled. Zornice se mu rozšířily a Querasův štěkavý hlas mu přešel ve vzdálené hučení.

Šlechtic byl s trpělivostí u konce. Snažil se z vězně vypáčit alespoň jedno slovo, ale ten nereagoval ani na několik ran pěstí do obličeje. Pouze zíral, alespoň z Querasova pohledu, nepřítomným zrakem do prázdna.

Navagar si otřel rty a připevnil měch s vínem k opasku. Zatočila se mu hlava. Přece toho tolik nevypil? Má dnes teprve druhý…

„Dobře, jak chceš,“ řekl pomalu sevřenými ústy Queras a udeřil muže špičatým loktem do břicha, „Navagare, dojdi pro kata. Když to nejde po dobrém, půjdeme na to jinak.“

Velitel stráže vyšel z kobky a začal stoupat po schodech vzhůru. Nebylo mu dobře. Měl nejistý krok a začal vidět dvojitě. Přece nemůže být opilý!

Než vystoupal po schodech do vyššího patra, několikrát se musel zastavit, aby neupadl. S vypětím sil došel k malým železným dvířkům a zabušil na kata. Zamřížovaným okýnkem pozoroval, jak svalnatý muž mlčky sbírá své náčiní a strká si ho za opasek.

Mezitím Queras několikrát udeřil visícího vězně do obličeje.

„My tě už přinutíme mluvit,“ zařval šlechtic, ze kterého, když osaměl, spadla maska ledového klidu, a podíval se přitom zajatci do očí.

Tentokrát již neměl sílu ucuknout. Mužův pohled přímo spaloval, Querasovi podklesly nohy a jeho mysl zachvátil pocit hrůzy. Jakoby z dálky vnímal, jak vězeň vyklouzl jako had z okovů a začal si svlékat špinavé cáry.

Kat Karghos byl mistrem svého řemesla. Své dovednosti získal nejen ve speciální královské škole, ale také během vojenského tažení do zemí daleko na jihu. Tamní domorodci ovládali tajná umění, kterými dokázali fyzickým i psychickým mučením člověka zničit tak, že z něj byla jen živá troska toužící po jediném – zemřít. Karghos se některým praktikám přiučil od válečníků spřátelených kmenů, kteří bojovali na straně královské armády. Během výpravy měl na starosti válečné zajatce, a tak mohl sledovat, jak domorodci prováděli výslechy, a své poznatky dokázal využít i později, když byl v Salmoru přidělen do východního bloku vězení jako mistr popravčí.

Překontroloval, zda má s sebou všechny oblíbené nástroje, popadl železnou nádobu se žhnoucími uhlíky a kývl na čekajícího Navagara.

Ten vypadal nepřítomně. Stěží se usmál a slabým hlasem se omluvil, že mu není dobře.

„Chvíli si u tebe sednu,“ zasípal a rozkašlal se.

„Kdybys dostal žízeň, za bednou se hřeby mám pár nádob vína," zašklebil se Karghos.

Velitel stráže se zapotácel.

„Nemám chuť," dostal ze sebe.

„Musím jít, Queras čeká. Dnes to bude pěkná prácička, dostal jsem instrukce, že má být mučen obzvláště dlouho."

Navagar neodpověděl. Sesunul se na zem hned, jak Karghos zavřel železné dveře od své sklepní místnosti. Začal zvracet. Žaludkem mu pulsovala pronikavá bolest. Velitel stráže zasténal a pokusil se doplazit k těžké dřevěné židli. Místnost se mu začala houpat před očima. Snažil se přitáhnout za nohu jakési vysoké železné nádoby. To byla chyba. Ta se převrhla a na Navagara se vysypaly žhavé uhlíky. Sklepením se rozlehl šílený výkřik. Těžce popálený muž začal dávit krev. Strašná bolest žaludku přehlušila i ostře pálící seškvařenou kůži. Trvalo chvíli, než upadl do bezvědomí, ze kterého se již nikdy neprobral.

Jakmile Karghos opustil svoji místnost, ozval se ze spodního patra výkřik. Queras se už jako obvykle nemůže dočkat. Mistr popravčí nebyl rád, když se mu netrpěliví šlechtici pletli do řemesla. Kolikrát se již stalo, že se neudrželi a umlátili vězně ještě předtím, než se dostal do rukou jemu, mistru Karghosovi.

‚Dnes se mi do práce plést nebude, náfuka jeden,' pomyslel si potěšeně, když zahlédl, jak Queras prošel ze schodiště do chodby vedoucí na dvůr. Naštěstí se ze sklepa ozývalo slabé sténání, takže bylo zřejmé, že se dnes šlechtic strhnout záchvatem zuřivosti nenechal a přenechal mučení jemu.

Karghos s rámusem rozrazil dveře kobky. Položil na zem nádobu s uhlíky a protáhl si ruce, až zapraskaly klouby.

Bezvládné tělo visící na háku s pytlem přes hlavu sebou začalo házet. Podle zkrvaveného pytle Queras vězni pravděpodobně rozmlátil obličej kladivem. Ten vydával mumlavé skřeky, ale mistr popravčí si toho nevšímal. Pobrukoval si jakousi písničku, zatímco pokládal několik kleští do žhavého uhlí. Několik uhlíků nakladl přímo pod visícího muže, takže ten vykřikl pokaždé, když se již roztřesenýma rukama nevydržel přitahovat vzhůru a špičky jeho nohou zasyčely o rozžhavené uhlí. Karghos má dnes práci snazší, než když má vězně vyslýchat. Dostal pouze úkol zajatého muže co nejdéle mučit a jeho hlavu donést Querasovi, nemusí mít tedy obavy, že by mučený zemřel dříve, než prozradí důležité informace.

Jakmile se nažhavily kleště, započal kat s prací.

Šílený řev se ozýval ze sklepení Salmorského vězení až dlouho do noci. Když vězeň, jehož mistr Karghos mučil, konečně zemřel, svítalo.

Vysoký snědý muž v šlechtickém plášti, který se právě brodil hraniční řekou, se otočil a pohlédl do tváře vycházejícímu slunci. Zaclonil si rukou oči, aby naposledy spatřil siluetu města, kde jej Sarachet málem polapil do své pasti.

Právě v tu chvíli mistr popravčí marně bušil na dveře Querasovy komnaty se zkrvavenou uříznutou hlavou v torně.

Cesta do Vinlandu (Siegfried Neumaier)

„Héu ach, héu ach," ozýval se nad mořem popěvek veslařů. Drakkar plul po hladině jako blesk, když se na obzoru vynořily břehy Vinlandu.

„Konečně," oddechl si Džoser a jeho oči se zahleděly zpět do dálky k východu.

Slunce vycházelo nad obzor. Už bylo načase.

Blížilo se jaro. Zima konečně trochu polevila a její stisk nebyl tak mrazivý. Ve sluneční záři se začínaly rozpouštět ledové krajky a z rampouchů kapala voda. Pravda – večer, když sluneční vůz zase spočinul v moři, ledová královna dýchla a oheň v krbech i v ohništích sváděl s jejím dechem těžkou bitvu. Ale už bylo poznat, že ledové paní docházejí síly.

Džoser vstal, otevřel okenice a nechal do místnosti vniknout mrazivý vzduch. Ohlédl se. Na lavicích i na stolech leželi účastníci včerejší hostiny. Naštěstí byli i ve své opilosti tak rozumní, že nelehali na zem, na které se nacházely i obsahy jejich žaludků. Závan ledového vzduchu a světlo leckoho z opilých bojovníků probraly.

„Proklatče, aby se ti týden nepostavil! Zavři, táhne sem!" ozvalo se z přítmí síně. Džoser však otevřel okno naplno a raději si připjal i meč.

„Vstávejte, vy opilá bando! Včera jste chlastali do němoty a žrali," křikl na své druhy.

„Dnes je třeba lovit. Nevzpomínáte si? Včera jsme našli stopy medvěda."

Muži se pomalu zvedali. Po stole kolovala mísa s vodou, pro ranní očistu. Občas se ozval i mohutný únik plynů ze střev, což bylo kvitováno hlasitým povykem. Džoser se oblékl do kožešiny z polárního vlka, olemované liščími ocasy. Za stěny sundal luk a toulec se šípy. Byl to skvělý luk z anglického tisu, jen nebyl tak dlouhý.

Muži se začali rozcházet do svých domovů. Některé pak kvapně oknem opouštěli ti, již nebyli pozváni na hostinu. Také jarl Ivar se zvedl. I on usnul na lavici, byť hodné jeho postavení. Džoser k tomuto muži choval velikou úctu. Obdivoval vůbec tyto drsné, ale ve své podstatě dobrosrdečné lidi. Evropa se před nimi třásla, ale za to mohla doba. Jejich země byla chudá a věčně zmrzlá – když zrovna nemrzlo, tak pršelo. Obživu jim dával lov zvěře v rozlehlých lesích, pěstování rychlých obilovin a obchod. Právě ten se leckdy zvrhl v boj a drancování.

Málokdo dokázal seveřany porazit. Zvláště veliká kořist se dala vozit koncem léta z křesťanských klášterů, do nichž nevolníci laskavým služebníkům božím a svým nemilosrdným pánům nosili většinu úrody.

Asi deset bojovníků se shromáždilo před jarlovým domem. Měli i několik psů, jejichž štěkání se neslo mrazivým ránem. Džoser mužům pokynul a výprava zamířila k řece, u které bylo medvědí doupě. Všichni věděli, že přišel huňáčův čas. Březnové slunce ho probudilo, a on bude hladový. Nejbližší a nejjednodušší kořist budou krávy a ovce, které vesničané chovají. Muži se brodili sněhem a štěkot psů, kteří cítili hon, je povzbuzoval. Vědma jim včera prorokovala úspěšný lov. Zase bude hojnost dobré potravy. Jenom srdce medvěda bude obětováno Ullovi, bohu lovu.

Psi náhle začali zuřivě vrčet a štěkat. Trhali řemeny, na nichž byli uvázáni. Našli stopu a čerstvou. Ve sněhu byly vidět veliké drápaté šlépěje a přes ně dvoje menší. Našli stopu medvědice se dvěma medvíďaty. Leif, zkušený lovec, se zadíval na stopy.

„Nejsou jarní. Musela je porodit před zimou. To je zvláštní. Jsou tu tři medvědi. Už nesají mléko, ale ona je bude bránit."

„Utečou?" zeptal se Sigurd.

„Ne. Mají hlad."

„Až je nalezneme, nechte to na mně."

„Medvěda lukem jen tak nezabiješ. To se musí opravdu umět, Džosere.“ Muži vyrazili po stopě dál do lesa. Psi se drali kupředu a jejich vzteklý štěkot rušil ticho lesních velikánů skrytých pod sněhovým kabátem. Tu najednou Sigurd ukázal před sebe. Všichni sledovali jeho nataženou ruku. Na stráni byly vidět tři hnědé koule nemotorně se prodírající závějemi. To už lovci pustili psy a sami se vrhli za nimi.

„Stůjte, co to děláte?!“ křikl Džoser, ale nikdo ho neposlouchal. Každý chtěl medvěda nabodnout na svůj oštěp. Džoser se mrzutě díval za nimi. Bude to zbytečný boj, který zaplatí obě strany. Ach, tihle seveřané. Vyrazil jiným směrem. Přitom sundal z ramen svůj luk a připravil si tři šípy. Chtěl zaujmout výhodnou pozici dříve, než bojechtiví lovci dorazí k medvědům, kteří se už rvali se psy. Skákal z balvanu na balvan, z padlého kmene na kmen. Bylo to rychlejší, než se brodit místy do pasu sahajícím sněhem.

Tam, to je ono, blesklo mu hlavou při pohledu na skalku s plošinou na svém vrcholku. Vydrápal se nahoru a pomalu zamířil. Medvědice už jednoho ze psů zabila a několik poranila. Ale i ona krvácela. Medvíďata, nebo spíše už mladí medvědi, také bojovali, jak se dalo.

Džoser si vybral jednoho z nich. Natáhl luk a krátce zadržel dech. Šíp hvízdl vzduchem a medvídě se zhroutilo ve chvíli, kdy mu střela prorazila hrdlo. Tětiva opět zadrnčela a druhý medvěd klesl k zemi. Lovci zlobně křičeli, že je Džoser připraví o požitek z lovu, když opět, do třetice, zamířil. Ve chvíli, kdy pouštěl šíp, mu ale uklouzla noha. Střela minula medvědici a zaryla se neškodně do svahu. Šelma rozzuřená zraněními od psích zubů a smrtí mláďat se vrhla na nejbližšího lovce. Máchla tlapou a Sigurd odlétl vzduchem několik metrů. Jeho pád zbrzdila sněhová peřina, leč ta se začala barvit krví. Muži začali na zvíře dorážet kopími.

Medvědice tušila, že už neunikne, o to bojovala zuřivěji. Lesem se rozlehl nelidský řev. Helderova paže skončila v jejích zubech. Praštění kostí nasvědčovalo, že tento bojovník bude zván jednoruký. Džoser se vrhl směrem k místu boje. Luk již nemohl použít. Mohl by zranit, či dokonce zabít některého ze svých druhů. Helder si držel zkrvavený pahýl ruky a snažil se dostat pryč z dosahu medvědích drápů. Džoser se ještě jednou pokusil zamířit, ale nešlo to. Riziko bylo veliké. Tasil tedy svůj meč. Sníh byl na místě boje uválený a zkrvavený. Několik kopí již bylo zlomeno a pár mužů poraněno. Dva vážně. Medvědice ale ztrácela síly. Dlouhá zima, nedostatek jídla a nově utržená zranění se již podepsaly. Uviděla nového nepřítele, který se k ní řítí, mává nějakou lesklou věcí a křičí. Instinkt jí zavelel, a tak se na něj vrhla. V tu chvíli se jí do těla zabodl Leifův oštěp. Medvědice vydala smrtelný řev. Z tlamy se vyvalila krvavá pěna. Nakonec Džoser přeťal její vaz mečem.

Lovci teď mohli bilancovat. Z pěti psů byli dva mrtví a ti další zle pochroumaní. Jeden asi nevydrží. Většina zranění, která utrpěli oni, byla naštěstí jen povrchová. Kožešiny a silné oblečení dokázalo utlumit medvědí drápy. Ale Helder přišel o ruku a je vysílený ztrátou krve a Sigurdovi těžká medvědí tlapa rozdrtila hlavu. Je mrtvý.

„Měli jste mě poslechnout! Zabil bych je všechny! Blázni, podívejte se na to!“ vyrážel ze sebe Džoser udýchaně. „Hlupáci,“ ulevil si pro sebe.

Úlovek byl dopraven do vesnice. Ovládla ji radost, ale také se strojil pohřeb. Další důvod k hodování a pití.

Večer se všichni sešli na pohřební louce. Stála zde hranice. Sigurd, omytý a oblečený ve své nejlepší šaty a zbroj, obklopený svými zbraněmi a dary na cestu k bohům, seděl na jejím vrcholu. Jeho žena, rovněž oblečená do svých nejkrásnějších šatů se loučila s ostatními. Rozhodla se svého muže následovat. Bubny ji provázely na hranici vedle svého muže. Vědma pronášela svá zaklínadla a volala bohy, aby byli milostiví a laskaví k Sigurdovi a Siili, jeho ženě. Jarl se obřadně rozloučil s mrtvým a jeho následovnicí. Pak

pokynul ženám, které Siili přivázaly k dřevěnému křeslu, na němž seděl Sigurd. Džoser se na to nemohl dívat. Nedokázal pochopit, proč ta žena dobrovolně podstupuje tak strašlivou smrt. Když ženy slezly, vybraní muži přistoupili se smolnými pochodněmi. Oheň zachvátil klestí. Džoser se z přítmí díval na Siili, které, jak jí začaly plameny olizovat, pochopila, že to asi nebyl zas tak dobrý nápad. Začala škubat provazy, ale ty pevně držely. Vesnicí se ozýval nářek žen a víření bubnů. Euforie obřadu dosahovala vrcholu. Siilin bolestný křik nikdo neslyšel. Plameny a dým ji už zahalovaly a v tu chvíli jimi prolétl šíp, který se dívce zabořil rovnou do srdce.

Uplynulo několik dní. Jaro postupovalo a bylo čím díl tím tepleji. Sníh tál, jen v noci slabě mrzlo. Na ostrůvcích holé země se objevovaly první květiny. Tehdy se ve vesnici jarla Ivara ukázali poutníci. Byl to muž se ženou a dvěma chlapci. Ivar je přijal a pohostil. Nakonec se usadili v Sigurdově domě. Džosera docela překvapilo, jak snadno je ostatní přijali. Stejně, jako před lety jeho. Ano, tito lidé neznali předsudky, které přinesou misionáři. Ale to bychom předbíhali dobu. Vesničané si dávali dohromady zboží na výměnu s kupci. Jejich příjezd znamenal pro celou vesnici jednu z největších událostí roku.

Džoser seděl doma u ohně a díval se do plamenů. Měl zvláštní pocit. Jakoby se blížilo cosi, co znal, ale přitom to bylo něco nového. Set ani Sarachet to nebyli. Tak co? Otázky mu běžely myslí. Zavrtěl hlavou a sáhl po volském rohu s medovinou. Chutnala mu. Bylo to to nejlepší, co kdy pil. Někdo zabouchal na dveře. Džoser se otočil. Dveře se otevřely a v nich stál Björn, jeho přítel. Jeden z mála, kteří se na nic neptali a tiše naslouchali. Jeden z mála.

„Džosere, volá tě jarl. Nenech ho čekat.“ Džoser přikývl a zvedl se.

„Počkej tu na mne. Mám dobrou medovinu. Kvasím ji od té doby, co jsem tady. Dnes jsem ji otevřel.“ Björn se usmál a zašilhal po bečce, která stála u krbu.

„Ulovil jsem jelena. Přinesu maso a Ingirun ho zatím připraví. Proč vlastně nemáš ženu? Dám ti jednu ze svých otrokyň. Byla dříve nevěstou nějakého Ježíše, ale ten asi nestál za nic, když ji nedokázal ani odpanit.“ Viking se zasmál a odešel pro jídlo. Džoser zamířil k domu jarla Ivara. Okolo stálo několik ozbrojenců z jeho družiny.

„Jarl mne čeká,“ řekl Džoser, dříve než se družiníci stihli zeptat, kam má namířeno. Jeden z nich kývl a ustoupil.

„Pojď tedy.“

V domě bylo teplo. Na ohništi uprostřed síně praskal oheň a vůně pečínky, která se na něm opékala, plnila nosy všech, kteří měli tu čest a mohli zde být. Jarl Ivar seděl zahalený do kožešin na svém trůně a okolo něj se motalo několik žen, které ho obsluhovaly. Mávnutím ruky je propustil.

„Poslal jsi pro mne, jarle,“ řekl Džoser a poklonil se.

„Vím, Džosere. Posaď se. Gudrun!“ Jedna z dívek přikvačila.

„Podej hostu jídlo.“ Dívka nožem odřízla kus kančího masa a podala ho na misce Džoserovi.

„Jez, chlapče.“ Džoser se musel usmát. Byl starší než kdokoliv zde. Žil již za časů praděda tohoto kmeta. To ale nikdo nemusí vědět. Jarl mlčel, a tak se Džoser pustil do jídla.

Když dojedl, jarl se napil z poháru.

„Procestoval jsi svět. Než jsi k nám přišel, byls na jihu. Nedávno k nám přišel jeden muž i s rodinou. Určitě sis toho všiml. Museli utéct. Do jejich kraje přišli křesťané. Vede je nějaký biskup z jihu a je ti prý podobný. Má stejné vlasy jako ty a i stejně tmavou tvář. Mohl bys ho znát.“ V Džoserovi by se jeden krve nedořezal. Jarl však pokračoval:

„Již jsem o nich slyšel. Přicházejí z moře a obracejí lidi na víru v nějakého Ježíše. Co je to za boha? Můžeš mi to říci, Džosere?“ Džoser se zadíval na jarla. Pak promluvil:

„Jestli je to bůh, nevím. Národy žijící daleko na jihu v bývalé Římské říši ho považují za syna svého boha. Má to být bůh lásky a dobra, ale tolik utrpení, kolik je ho konáno v jeho jménu, jsem ještě neviděl. Ano, veliký jarle. Prošel jsem kus světa. Všude, kam přišla noha křesťana, kázali kněží tohoto boha o lásce. Zároveň ale posílali vojáky na ty, kteří chtěli zachovat svou původní víru. Ve jménu tohoto boha kradou, vraždí a pálí domy. Střež se je sem pustit. Je lepší zemřít svobodný, než v otrockých okovech. Tento bůh nic jiného nepřináší.“ Jarl se chvíli díval na Džosera. Pak pokýval hlavou.

„Mluvíš stejně jako Olaf. Ten, co přišel. U nich tohoto boha nazývají Hvitakrist. Je to prý bůh dobrotivý, ale jeho vojáci zabíjejí. Prý k nám přišel porazit staré bohy. Tak je to jen nějaký obr z Jötunheimu. Zítra vyjedeš a půjdeš se podívat, kdo je ten biskup. Teď jdi. Připrav se na cestu.“ Jarl domluvil a Džoser pochopil, že má odejít. Jeho kroky zamířily domů, kde na něho čekal Björn s kusem zvěřiny. Sotva Džoser otevřel dveře roubenky, přivítala ho vůně masa. U ohně klečela žena s obojkem na krku zahalená do pláště. Björn seděl na lavici a vášnivě se líbal s Ingirun.

„Á pán domu se vrátil. Hej, Ingard, je pečínka už hotová?“ Džoser se zadíval na společnost u svého stolu.

„Jsem sestra Eulalie, pane. Nejsem Ingard,“ odvětila hrdě otrokyně.

„Eu-lo-li-la-e? Divné jméno. Prostě jsi Ingard, ať se ti to líbí nebo ne. Obslu pána. Dnes v noci mu budeš dělat společnost.“ Dívka se zděšeně podívala, ale Björn se divoce rozchechtal a zhluboka se napil medoviny. Džoser se posadil a otrokyně mu podala kus masa a placky z těsta. Björn nalil medovinu i Džoserovi.

„Příteli, já tě mám rád. Daruji ti tuhle ženu.“ Přitom chytil Ingard za ruku a strhl z ní plášť.

„Podívej se, je pěkná. A v posteli bude ještě lepší. Ten Ježíš má takových ženských a nic je nenaučí. Žádná vášeň. Cha cha cha,“ smál se Björn na celé kolo. Pak otrokyni odstrčil, až málem upadla.

„Můj pán, kterému jsem se zaslíbila, je Ježíš Kristus. Syn Boží. Tomu jedinému patřím.“ Viking odložil pohár.

„I já jsem syn boží. Jsem syn Ódinův. Kdo je víc?!“ zařval na jeptišku. „A toho tvého Ježíše bych chtěl potkat. Jestli jsou všichni jeho synové tak bez života a bez vášně, tak co teprve on? Zabít ho nebude potíž. Ani nevím, ale jestli za to vůbec stojí.“ Björn mávl rukou a opět se napil. Pak se usmál na svou ženu, která se mu vášnivě zakousla do hrdla.

„Jo, to je vášeň!“ zvolal seveřan a pevně sevřel Ingirun v náruči. Džoser zatím jedl a mlčel. Díval se při tom na jeptišku, která se choulila u ohně v obavách, co po ní její nový pán bude chtít. Džoser se ušklíbl. Ještě uvidí.

Když dojedl, Björn pohlédl do jeho tváře.

„Jsi ustaraný. Co ti jarl chtěl?“

„Musím odjet. Mám poslání a podivný pocit. Jakoby mne dohonil čas. Cosi z mé minulosti je blízko. Cítím to. Nemohu si nechat tvou otrokyni. Jedu zjistit něco o těch misionářích, co přišli na polední stranu. Mají prý vojáky. Vede je nějaký biskup. Je mi prý podobný.“

„Kdy musíš odjet?“

„Zítra, Björne. A nevím, kdy se vrátím. Jestli vůbec,“ dodal Džoser šeptem pro sebe.

„Pojedu s tebou. Nenechám tě trollům napospas.“ Džoser ale zavrtěl hlavou.

„Ne, příteli. Nevím, co mne tam čeká. Nepleť se do těchto věcí. Jestli bohové dají, vrátím se v pořádku.“ Björn sklonil hlavu k poháru a opět se napil.

„Ale medovinu máš výbornou.“ Oba přátelé dojedli pečeni, a když byl severan lehce zmožen medovinou a divokou vášní své ženy, zvedl se k odchodu. Džoser ho šel vyprovodit. Přede dveřmi se Björn otočil a upřeně se zahleděl do Džoserových očí.

„Odin tě provázej, příteli. Doufám, že tě ještě někdy spatřím.“

Když odešel do noci, Džoser se za ním chvíli díval a pak zašeptal:

„V to také doufám.“

Zavřel dveře a usedl k ohni. Jeho zrak sklouzl na jeptišku, která se choulila v koutě.

„Vstaň a pojď sem.“ Poslechla. Džoser se na ni díval. Byla opravdu krásná.

„Proč tak krásná žena jako ty, zahodí život a oddá se dobrovolně celoživotnímu žaláři?“

„To bys nepochopil, pohane. Ty a tví krutí bohové, kteří vás nutí zabíjet a ničit, nejsou hodni následování jako Všemohoucí.“

„Na otrokyni jsi pěkně troufalá. Já jsem procestoval kus světa a viděl jsem, co pro lid znamená to vaše křesťanství. Viděl jsem, co se stalo s těmi, kteří se odmítli podrobit vašemu bohu. Bez obalu jste je zavraždili. Pobili jste jejich ženy a děti. Vesnice vypálili. A přitom je to vše jen klam. Žádný bůh není.“

„Lžeš!“ vykřikla dívka. Džoser jen zavrtěl hlavou a pak dodal:

„Kdo jiný to může vědět lépe než já. Přilož na oheň a jdi spát. Já jdu též.“ Dívka se naň tázavě dívala, zatím co Džoser uléhal na lůžko a balil se do kožešin.

„A co jsi čekala? Že se tu na tebe vrhnu? Nikdy jsem si nebral ženu proti její vůli. Když pořád věříš v toho Ježíše Krista, tak si v něho věř. Mimochodem, byl to pěkný žvanil a to, co o něm čteš v Bibli, není zas tak pravda. To, jak měnil vodu ve víno, bylo trochu jinak. Dolévali víno vodou, jelikož on i ta partička okolo něj byli pěkní násoskové. Vím to. Znal jsem je. Židům pak šel už docela na nervy, tak požádali Římany, ať to s ním skoncují. A teď mlč. Chci spát.“ Za chvíli se neslo srubem tiché oddychování rušené jen praskotem ohně v krbu. Otrokyně u něj seděla a hleděla do plamenů. Tiše doufala a modlila se ke svému bohu, aby ji zachránil z moci satana a odpustil jí její hříchy, kterých se určitě dopustila, jelikož je teď za ně trestána.

Džoser se probudil, když svítalo. Ve světnici byla zima, oheň v krbu vyhasl. Dívka spala zahalená jen do svého pláště u krbu na zemi. Džoser ji jemně vzbudil. Ustrašeně se posadila. On však začal rozdělávat oheň a připravovat si jídlo na cestu.

„Pane, kam jedeš? Vezmi mne s sebou.“ Džoser se na ni podíval.

„Jestli si myslíš, že tě odsud odvezu a vrátím křesťanům, jsi hloupá. To by nebylo pro tebe to nejlepší. Tady můžeš žít relativně v klidu, když se nebudeš vzpouzet. Co myslíš, že tě bude čekat na jihu? Znásilnění, pohana a možná i exkomunikace. Smrt. To chceš? Já znám tvé souvěrce. Ti lidé tady jsou jako děti. Jsou bezprostřední, upřímní. Neznají nenávist pro rozdíl. Neznají zatracení a peklo. To jsou vaše výdobytky. Vašeho boha, který ani není. Jdi zpět k Björnovi a pověz mu, že jsem byl s tebou velmi spokojen. A teď běž.“ Džoser sáhl do truhly, kde měl ukrytou zbroj. Lehce ji hladil prsty. Vzpomínal na vše, co pamatovala. Bitvu u Alesie, kdy jakožto centurion první Setniny nově vzniklé třináctě legie bojoval proti Galům. Pamatovala masakr v Teutoburském lese, který byl dílem Seta. Šlo o něj. O nikoho jiného. U Adrianopole to bylo podobné. Set a Sarachet opět Džosera našli a jen využili situace a neschopnosti Římanů.

Džoser se oblékl do koženého krunýře s bronzovými doplňky. Kroužkovou kápi dal do sedlového vaku a přilbici již novějšího provedení přivázal na sedlo. Luk a toulec se šípy následovaly přilbu. Snědý bojovník sňal ze zdi štít a na řemen přes rameno si připjal meč po římském způsobu. ‚Už bych se měl naučit jiným způsobům. Řím už není,‘ proběhlo mu hlavou. Vyvedl ze stáje koně a osedlal ho. Slunce vycházelo, když vyrážel.

Chladný vzduch ovívající jeho tváře působil radost z jízdy. V noci spadlo pár vloček, přesto už byl cítit jarní vzduch. Džoser mířil na jihozápad, k osadě Erica Thors-

tenssona. Tam by mohli něco vědět. Jemu samému se tohle pronikání křesťanství sem na Sever nelíbilo. Myslel, že tady bude mít klid. Kopyta rovnoměrně tepala zemi a čas se pomalu přehoupl v poledne.

Chtělo by to nějaké jídlo, pomyslel si Džoser a zastavil kousek od potoka, který mu zkřížil cestu. Něco málo pojedl a vyrazil opět na cestu. Do večera chtěl být na místě. Rvát se s hladovými vlky o koně se mu zrovna moc nechtělo. Krajina, kterou jel, mu učarovala. Cesta se vinula mezi skalnatými kopci porostlými borovými lesy, protkanými spoustou potoků a říček, které místy tvořily jezírka. Byla zde hojnost ryb a zvěře, včetně divokých turů, které Vikingové pro jejich sílu spojují s bohem Thorem. Obdivoval přístup těch lidí k přírodě a jejich úctu k živým tvorům. Tedy, až k lidem. Něco podobného naposledy viděl u Keltů. Než jim pokřesťanštění Římané vnutili své heslo z Bible: Podmaňte si Zemi. Džoser se zadíval na starou mohutnou borovici, která s několika stejně rostlými duby stála na rozcestí. Ty stromy musí pamatovat ještě Římany. Stojí tu alespoň tisíc let, myslel si. Havraní skřek Džosera vyrušil z myšlenek. Černý pták seděl na jednom z dubů a sledoval ho. Odinův posel, blesklo mu hlavou. Pak se usmál. Bylo by to jednodušší, kdyby bohové byli. Kdyby. Pobídl koně a pokračoval v cestě.

Večer, když se na kraj již snášela noc, spatřil kolovou hradbu okolo Thorstensso-novy osady.

„Héj, otevřete."

„Kdo jsi?"

„Přicházím od jarla Ivara Ericsona. Hledám nocleh."

„Jsi hluchej? Já se ptal, kdo jsi, a ne odkud jsi!"

„Jsem Džoser."

„To jsem chtěl slyšet." Brána se otevřela a Džoser vjel do osady. Dva strážní přišli k němu.

„Tak co nám řekneš? Co Sigurd? Ještě je s tou svou hádavou ženskou? Jak ona se jmenuje?"

Džoser se podíval na strážného.

„Siili. Oba jsou mrtví. Sigurda zabila medvědice při lovu a Siili ho následovala." Strážný pokýval hlavou a pak se rozesmál.

„Ten má ale smůlu. I po smrti ho bude pronásledovat. A nedovolí mu trochu toho pití." Džoser se ušklíbl.

„Když jsem s ním mluvil naposled, byl nacucaný medovinou a pivem jako houba. Kde mohu složit hlavu? A co jarl Eric? Jak se mu daří?" Strážný znovu kývl.

„Na to se ho zeptej sám. Měl bys ho navštívit. Všichni jsou u něj. Narodil se mu syn. Konečně." Džoser se usmál a zamířil k jarlovu domu.

Oslavy narození syna byly v plném proudu, když Džoser vkročil dovnitř. Uvnitř domu byl tak neskutečný rámus, že nebylo slyšet vlastního slova. Příchozí se rozhlížel. To už si ho ale všiml bojovník jménem Sven.

„A hele, koho nám sem jarní vítr zavál. Hééj, máme hosta!"zařval na celý dům. To už se otočili i ostatní. Džoser vstoupil do světla a předstoupil před jarla.

„Ať ti bohové dopřejí mnoho zim, udatný jarle Ericu. A také ať Odin žehná tvému synovi. Zde jsou dary." Uvědomil si, jak prozřetelné bylo vzít s sebou několik věcí na uplácení a podarovávání. Položil před jarla dýku, jichž měl několik. Puglio, byla jednou ze vzpomínek na legie. Další dar byl náramek pro ženu. Jarl se usmál a vstal.

„Buď vítán u mého stolu, Džosere. A děkuji ti za skvostné dary. Přijmi čestné místo, jak se na muže tvé vážnosti sluší." Jarl Džoserovi pokynul, aby se posadil. Otrokyně okamžitě přinesla jídlo a pití.

„Postarejte se o hostova koně!" zvolal pán domu. Džoser se pustil do jídla a pití. Přitom se rozhlížel po ostatních. Náhle jeho tvář strnula. Mezi hosty byla i postava v kutně

a křížem na prsou. Otočil se na hostitele, který byl ale v družném hovoru s dalším mužem, tak čekal. Přitom si ale po očku stále prohlížel onoho mnicha. I ten si ho již všiml. Hlavně asi díky Džoserově odlišnosti. Ačkoliv si nechal narůst hustý plnovous, bylo poznat, že se nenarodil na drsném severu. Mnich se naň upřeně díval, až to bylo nepříjemné. Zdálo se ale, že je spokojen s tím, co vidí.

„Jarle Ericu, vidím, že je u tvého dvora i křesťan. Co tu pohledává?“ Jarl se zasmál.

„Ten? Přišel nás pokřtít. Někteří se nechali. Každý z nich dostal košili. Jen toho chudáka včera mohla sklátit mrtvice, když viděl ty, které křtil, jak v posvátném háji kladou oběti bohům. I já jsem se už před lety nechal pokřtít. Asi čtyřikrát. Vždycky, když jsem roztrhal tu jejich košili. A nic mi to neudělalo.“

Ti, co to slyšeli, se rozesmáli. Pak jeden z mužů vstal a zařval:

„Na Ódina!“

„Na Ódina!!!“ odpověděli ostatní a poháry i volské rohy třeskly o sebe, až medovina pocákala stůl. Džoser se samozřejmě připojil, ačkoliv pokradmu pozoroval toho mnicha. Ten se bleskově pokřižoval, čímž si vysloužil přátelskou herdu do zad od svého souseda. Rána to byla taková, že se mnich rozplácl na stole a zvrhl svůj pohár. To vyvolalo další bouři smíchu. Každý se zhluboka napil, na svého milovaného boha. Pak vstal mnich s nově naplněným pohárem a řekl:

„In Nomine Jesu Christu.“ Problém byl, že ho nikdo neposlouchal.

„In Nomine Jesu Christu!“ zvolal již hlasitěji. Stále žádná odezva.

„Nemá to cenu, mnichu.“ Oslovený zpozorněl, neboť Džoser na něj promluvil latinsky. A zpozorněl i jarl.

„Ty znáš jejich jazyk?“ Džoser přikývl.

„Tak se ho zeptej, jak dlouho se u nás ještě zdrží? On nemluví naší řečí. Jen nějakou vzdáleně podobnou.“ Džoser se na jarla podíval a pravil:

„Na tu první otázku ti, jarle Ericu, odpovím sám. Neodejdou nikdy. Teď je ještě krotký, jelikož je tu sám. Ale až jich bude víc, bude nesmlouvavý. Když tě donutí přijmout jeho víru, bude tě přesvědčovat a vydírat, že tě jeho bůh zatratí a pošle do pekel, jestli nebudeš pronásledovat své nynější souvěrce a nebudeš kácet posvátné stromy. Znám je. Chovají se všude stejně. Již jsem to viděl. A ne jednou.“ Pak se otočil na mnicha.

„Veliký jarl Eric se tě ptá, odkud tě sem ďábel přinesl?“

„Mne nepřinesl ďábel, pohane. Mne sem poslal Bůh.“

„To je to samé,“ procedil Džoser skrz zuby. „Odpověz.“

„Přišel jsem z Říma, ale jsem Sas.“

„Myslel jsem si to.“

„Teď se zeptám já. Jak to, že umíš tak dobře latinsky. Byl jsi křesťanem, ale odpadl jsi, že? Zradil jsi Ježíše!“ Džoserovi naběhly žíly a prudce povstal.

„Zradil? Ne! Nikdy jsem nebyl křesťan a nikdy nebudu! Tvoji křesťané vypálili dům, kde jsem žil. Tvoji křesťané zabili lidi, které jsem miloval!“ Ačkoliv pořád mluvil latinsky, z jeho držení těla a tónu hlasu bylo poznat, že mnich brzy okusí ostří Džoserova meče.

Jarl povstal a vzal Džosera za rameno.

„Uklidni se, příteli. Pořád je to host u mého stolu, a ty to budeš respektovat!“ Džoser se uklonil jarlovi a sedl si.

„Co ti řekl?“ zeptal se jarl Eric. Džoser se napil. Pak promluvil:

„Je to Sas, ale zkazili ho v Římě. Myslí si, že jsem zběhlý křesťan, a tak mi už začal vyhrožovat. Dokud ho bude chránit tvá pohostinnost, jarle, je v bezpečí. Ale ať se mi střeží zkřížit cestu. Jarl Ivar, mne poslal, abych našel jejich misii a zjistil, co chtějí v naší zemi. Vím, co dokážou. Zažil jsem to. Dej si na ně pozor, jarle Ericu. Jsou jako trollové.“

Jarl se zachmuřil a upřeně se na mnicha podíval. Ten si uvědomil, jak strašlivého nepřítele má v tom tmavovlasém muži, který je navíc i vzdělaný. Může překazit jeho Boží záměr, a proto je potřeba ho odstranit. To, že Džoser zná latinu, ještě více pozvedlo jeho vážnost.

„Jestli hledáš jejich misii, tak Gudmund tě tam doprovodí. Ráno. Je to cesta na dva dny."

„Veliký jarle, velice ti děkuji za tvou šlechetnou nabídku. Dovol mi se nyní vzdálit. Jsem unaven a čeká mne dlouhá cesta." Jarl přikývl a zavolal jednu ze svých otrokyň, aby vznešenému hostu ukázala místo na spaní a byla mu po vůli, pokud bude chtít. Džoser se rozloučil s hosty i jarlem a v doprovodu ženy odešel.

Ráno Džosera vzbudil nějaký muž.

„Jsem Gudmund, pane, a mám tě dovést do města. Störmborg není zas tak daleko a jistě tam trefíš sám, ale mám tě doprovodit." Džoser vstal a připravil se na cestu. Brzy vyrazili. Koně byli odpočatí, a tak cesta rychle ubíhala. Oba muži zatím nemluvili. Nebylo o čem.

K večeru se utábořili na břehu jezírka. Gudmund nalovil pár ryb a začal připravovat večeři. U jídla konečně promluvil.

„Proč hledáš misii, pane? Chceš se nechat pokřtít?" Džoser si uplivl.

„Ani náhodou. Mám poslání od jarla Ivara Ericsona." Gudmund pokýval hlavou, ale už nic neříkal. V dálce se ozvalo vytí vlků. Měli hlad.

„Gudmunde, budeme se střídat v hlídání. Budu hlídat první. Do půlnoci, pak ty do rána. Zítra ráno se vrať domů. Jen mi řekneš, kudy mám jet."

„Ano, pane." Gudmund se zachumlal do kožešin blízko ohně a záhy usnul. Džoser se opřel o strom v dosahu tepla a oddal se myšlenkám. Jeho útroby svíral strach. Strach o přátele. Jestli ten, co sem poslal ty mnichy, je Set, hrozí jim nebezpečí. A jemu také. Set se nezastaví před ničím. A Sarachet také ne. Je jim jedno, koho zabijí. Vědí, že jsou prakticky nezničitelní. Džoser se podíval na Gudmunda. Čas toho lidu vypršel. Ještě pár desítek let, možná tak dvě století… A pak konec. Katolická církev zapustí kořeny i tady a zničí vše, čemu tito lidé věří. Džoser věděl, že se bude muset podvolit, nebo uprchnout. Noc uběhla v klidu a Džoser ráno pokračoval v cestě. Gudmund se vrátil domů.

Pozdě odpoledne projel Džoser městskou bránou. První, co ho udeřilo do očí, byl kostel. Vyhnul se tomuto prokletému místu a zamířil na náměstí. Zde bylo několik královských vojáků. Olaf Tlustý, který se nedávno prohlásil králem, se činí. Džoser vkročil do hostince. Byli zde kupci. Kupci… Džoser cítil, že starý svět skutečně odchází. Náhle ho přepadl tísnivý pocit. Instinktivně sáhl po meči. Cítil známé nebezpečí. Po ulici projel vůz. Džoser se po něm ohlédl. Zatrnulo mu. Seděl v něm Sarachet.

Tak, tady jsem už skončil. Našli mě. Myšlenky zběsile letěly hlavou. Musí zmizet. Je nesmysl, že by si ho ten čubčí syn nevšiml. Nemůže však odjet. Musí zjistit, co mají za lubem. Ubytoval se v hostinci a šel si koupit jiné šaty. Takové, aby nevyčníval.

Potloukal se po městě pár dní a stále nic nevěděl. Až jednou večer zaslechl dva muže, jak se baví u stolu kousek od něj. Mluvili latinsky. Džoser se zaposlouchal.

„Zítra se vrátí. A myslím, že tentokrát už neunikne." Druhý muž se ostře zasmál.

„S těmi pohany se musí zacházet tvrdě. Jinak nepochopí lásku Kristovu."

„Ne, to nepochopí. Ale otec Sarachet řekl, že Bůh již brzy přijde a změní svět."

„A kdo je ten, co ho hledáme?"

„Ten? Nějaký čarodějník. Ale už uprchl. Tady ve městě není. Proto si jeli pro něj. Však bratr Nikodém poslal zprávu včas. Ještě že měl toho holuba. Ta vesnice to odnese."

Džosera polila hrůza. Vstal a rychle odcházel.

„Kampak, příteli?" ozvalo se mu za zády. Otočil se. Oba muži, které poslouchal, stáli a dívali se na něj.

„Poslouchal jsi nás. Všimli jsme si. A teď spěcháš, aby ses ohřál u ohníčku. Ale nikam nepůjdeš. Otce Saracheta budeš zajímat. Už se tu potloukáš dost dlouho. Je to vyzvědač, chopte se ho!“ Další dva muži vstali a tasili meče. Na to Džoser čekal. Meč mu skočil do ruky skoro sám a jeho hrot opsal půlkruh doprovázený sprškou krve z rozťatého hrdla jednoho útočníka. Pak se obratně vyhnul meči druhého protivníka a kopem poslal jeho majitele k zemi. Bod do žeber ukončil jeho pozemskou pouť. To už se na Džosera obořili ti první dva. Jeden na něj hodil židli a vyrazil do výpadu. Čepel pořízla Džoserovi tuniku na rameni. Džoser učinil otočku a proud krve z uťatého hrdla zbarvil strop taverny. Třetí útočník se rychle vytratil. Džoser musel udělat to samé. Brzy nastane poplach a už by se z města nedostal. Rychle si dobalil své věci, oblékl se do zbroje a vyběhl ven. Jeho kůň stál připraven před hostincem a u něj stál nějaký cizí muž. Vyzařovala z něj aura, kterou Džoser znal, ale jeho viděl poprvé.

„Jeď!“ křikl onen neznámý a plácl koně po zadku. Džoser vyrazil jako zběsilý. Zatím mu bylo jedno, kdo byl onen neznámý, který mu pomohl. Možná to byl ten, kdo odvedl Sarachetovu pozornost. Teď musí domů. Snad přijde včas. Snad.

Jel bez přestávky během dne i noci. Dokonce narazil i na vojáky a Saracheta. Naštěstí si ho nevšimli. Bylo to v noci, ohně jejich tábor prozradily na míle daleko. Se schváceným koněm dojel k vesnici jarla Thorstenssona. Tady koupil nového koně a jel dále. Ani si neposlechl novinky. Spěchal. Jen dal varování, že ten biskup je démon. Pak odjel. Slabě po poledni téhož dne dorazil do vesnice, kde žil. Kůň se začal plašit. Cítil smrt. Džoser sesedl a se slzami v očích vkročil do spáleniště, které ještě doutnalo. Všude ležely strašlivě zohavené mrtvoly. Obyvatelé nedostali příliš velkou šanci se bránit. Před svým domem ležel v krvi jarl Ivar. Zemřel s mečem v ruce a v čele svých bojovníků. Krkavci již hodovali na tělech mrtvých. Nikdo nebyl ušetřen, ani děti.

„Nééé!!!“ zařval Džoser zoufale a rozeběhl se k jednomu z domů. Ten jediný nebyl vypálený. A už z dáli bylo vidět proč. Na jeho stěně byl ukřižován muž. Ještě žil, ačkoliv mu hřeby trčící z rukou musely působit strašlivé bolesti. Džoser se podíval do zmučené a zkrvavené tváře.

„Björne,“ zašeptal. Viking otevřel oči a slabě se pousmál.

„Tak… ses… přece… vrátil,“ zašeptal s námahou. „Vtrhli… sem v… noci. Ten… ten… Je to démon. Ne… nejde za… zabít.

„Nemluv, Björne. Sundám, tě. Vydrž,“ šeptal Džoser rozechvěle a horečně přemýšlel, čím by hřeby odstranil, aby příteli nezpůsobil ještě větší bolest. Přitom držel jeho tváře v dlaních. Björn zavrtěl hlavou.

„Tři jsem… dostal. Zabij mě… prosím. Ať mohu… do… Valhally. Zapřísahám tě… při našem… přátelství.“

„Ne, to nemohu udělat.“

„Musíš… Džosere.“ Nakonec zvítězila v Džoserově srdci lítost nad utrpením přítele. Tasil svůj meč a vetkl ho Björnovi do srdce. Jeho tělo se napružilo, ale po tváři se rozlil mírný úsměv. Byl mrtev. Džoser pak jako ve snách sundal tělo a uložil je do domu. Pak ho zapálil. Tohle přece musí skončit. Zabije Saracheta. Odhodlaně vstal. Uvědomoval si, že za sebou nechává další kapitolu svého života. Rozjel se pomalu do lesa. Měsíční úplněk díky jasné obloze osvětloval krajinu tak, že bylo vidět na míle daleko. V údolí tekla říčka, jejíž proud tříštící se o kameny vydával temný hukot. Džoser zamířil tím směrem. Najednou opět pocítil auru nesmrtelného. Hněv mu zastřel mysl. Ten bídák je někde tady! Vyrazil směrem, kam ho instinkt táhl. Brzy ucítil kouř. Opatrně slezl z koně a tasil meč. Rozhlédl se okolo. Pak mu svitlo, vždyť tady se utkali s medvědy. Šel najisto k medvědí noře, z níž se linulo teplo.

„Vylez ven! Skončíme to!“ křikl Džoser do jeskyně. Nejprve bylo ticho, ale pak se u vchodu objevil muž. Už dle siluety Džoser poznal, že to není Sarachet. Ten byl velký, ale

tohle byl takový skřet. Přitom z něho ale vyzařovalo to cosi, co ho vždy upozornilo na přítomnost nepřítele. Džoser zmateně sklonil meč.

„Kdo jsi?“

„To bych se měl spíše zeptat já,“ štěkl ten druhý. Pak se ale zarazil. „Poslal tě Thor?“

„Thor??? Vždyť bohové neexistují. Nebo…“ Džoser se zadíval na muže, ale ten mávl rukou.

„Pojď dovnitř.“

Džoser poslechl. Kdo byl tento muž? Že by další nesmrtelný? A pak ten muž, který mu pomohl ve městě…

„Tak kdo tě sem poslal, když ne Thor?“

Džoser se usadil k ohni.

„Nikdo. Hledám Saracheta. Myslel jsem, že je tady. Jsi také jeden… z nás. Cítil jsem tě. Jen jsem nevěděl, že je tu někdo další. Já jsem Džoser. A přišel jsem až z Egypta. Jako Sarachet.“ Džoser se na muže zkoumavě podíval. Ten se neklidně koukal kolem sebe. Bylo vidět, že je nervózní.

„A ty jsi kdo?“ Mužík se sklonil k ohni.

„Já? Já jsem… Olaf.“ Džoser poznal, že ten skřet lže. Pořád se díval k východu z jeskyně.

„Ty jsi cítil, že jsem tady? Když jsi to cítil ty, může to cítit i Thor, a to by nebylo dobré. Kdo je ten tvůj Sarachet?“

„Někdo, kdo by se s tebou nevybavoval. Zabil by tě, kdyby zjistil, že z toho bude mít i ten nejmenší užitek.“

„Zabil? Jak?“

„To už mu Set poradí,“ ušklíbl se Džoser.

„Ale proč se ty bojíš Thora?“ Zamyslel se a pokračoval: „Jediný, kdo se kdy podle legend bál Thora, byli obři a Loki.“

V tu chvíli mužík vystartoval a kopl Džosera, až se svalil. Pak rychle vzal pytel s čímsi a zmizel do tmy noci. Džoser se rychle zvedl a vyběhl za ním, ale už bylo pozdě. Loki mu zmizel z očí a nemělo cenu se za ním honit. Proč ale utíkal? Džoser znal z pověstí Lokiho proradnou povahu, ale vždy to přikládal jen pohádkám. Odstrojil koně, kterého si ten hlupák ani nevšiml, a uložil se ke spánku. Ráno je moudřejší večera a on ani neví, jak vlastně může Saracheta zabít. Přiložil na oheň a ulehl. Brzy usnul. Jak usnul, tak se také probudil. Někdo byl blízko. Vzal do ruky meč a potichu se vyplížil ven. Venku již svítalo.

„Ani to nezkoušej. Nemáš na to.“ Džoser se prudce ohlédl. Za ním stál mohutný vousatý muž ve zbroji. Aura Vyvoleného byla cítit velmi silně. Pak Džoser poznal jeho tvář. Vždyť to byl ten, který mu ve městě pomohl.

„Ty jsi Thor!“ Příchozí si Džosera změřil zkoumavým zrakem.

„Ano, ale jak to víš?“ Džoser si ulehčeně oddechl.

„Včera jsem potkal někoho, kdo se tě hodně obával.“

„Loki! Ten bastard taky má proč! Kde je?“ Džoser pokrčil rameny.

„Nevím. Když jsem před ním zmínil jeho jméno, utekl. Myslel, že jsi mne poslal ty.“ Thor pokýval hlavou.

„Ty jsi Džoser, že ano? Ve městě je po tobě veliká sháňka. A Sarachet na to není sám. Přijel mu někdo na pomoc. Je stejný jako já. Jmenuje se Set. Lidé tam před ním padají na kolena, je to pro ně vyslanec boží. Díky tomu mu nedělá problém jich spoustu zbláznit a poštvat na tebe. Jo jo, někteří na mne a na mého otce zapomněli rychle.“

„Otce?“ zeptal se udiveně Džoser.

„Ano, otce. Odin. To jméno znáš, ne?“ Džoser překvapeně přikývl.

„Myslel jsem, že jste jen v pohádkách.“ Thor se zasmál. Pak zvážněl.

„Ty nejsi zlý chlapík. Cítím to. Proto jsem ti pomohl. Ten Set se Sarachetem jsou nebezpeční a bezohlední. Nemá cenu, abys jezdil do Störmborgu. Měl jsi tam přece namířeno, nebo se pletu?“

Džoser se udiveně na Thora podíval. Pak přikývl.

„Nezvládl bys to. On je nad tvé síly. Proto ti teď ani neřeknu, jak ho zabít. Na to máš ještě času dost. Pojď se mnou. Ten neřád Loki mi ukradl Mjölnir. Pomoz mi ho najít. Musím ho dostat pryč odsud. Je moc nebezpečný.“ Džoserovi před očima vyvstala Björnova tvář. A nejen jeho. Pak zašeptal:

„Dostanete svou pomstu.“

Otočil se na Thora. Ten jen pokýval hlavou.

„Rozumím ti. I já jsem tohle zažíval. A nikdy jsem se od toho nedokázal pořádně oprostit.“ Džoser se smutně usmál.

„Pomůžu ti najít Lokiho.“ Vyrazili a les je pohltil. Džoser se snažil hledat stopy. Nejprve to nebyl problém. Loki nebyl opatrný, a tak jich za sebou zanechával víc než dost. Nakonec ale zmizely v říčce. Oba jezdci se rozdělili a pátrali po i proti proudu. Thor je nalezl. Podle směru bylo jasné, kam Loki míří. Do města.

„Ten proklatec. Jestli dá Mjölnir Setovi, jsme ztraceni. V jeho rukách by to byl konec všeho,“ vyjekl Thor zděšeně. Vyrazili tryskem k městu, proto si ani nevšimli, že stopa najednou uhnula. Loki se na ně díval ze skály na druhé straně údolí. Pak si spokojeně zamnul ruce a vyrazil na sever. On teď bude ten pravý Vyvolený. Ne jen nesmrtelný. Jediný Vyvolený. Má přeci Mjölnir.

Džoser s Thorem ujížděli tryskem k městu. Kousek od jeho hradeb však Thor zastavil. Otočil se na Džosera.

„Ty tam nejezdi, chlapče. Čekají na tebe. Cítím to. Mne neznají. Pořádně jim zamotám hlavu. Jestli se tu ale ten čubčí syn Loki objeví, dej mu co proto a vezmi mu kladivo. Je to mocná zbraň, která pomáhá udržovat rovnováhu světa.

„Rovnováhu světa? To mi zní nadpřirozeně…“ zamýšlel se Džoser.

„Ještě neznáš všechno. Tobě snad tvá pouť staletími přijde přirozená? Na světě je víc takových předmětů jako je Mjölnir. Některé jsou ztracené, jiné přísně hlídané. Kdo je má, nemusí se bát o svůj život.“

„Co je to za předměty?“ zeptal se Džoser. Myšlenka bezstarostného života doslova dráždila jeho mysl. Nemusel by se bát, nemusel by mít strach ze Saracheta ani Seta…

Thor si vzdychl a pokračoval:

„Záleží ti na tom, viď? Nu dobrá. Jeden z těch předmětů je ve střední Evropě. Meč. Nikdo ale neví, kam se poděl. Má se skrývat v řece pod nějakým mostem… Ale řek i mostů je v Bohemii hodně… Pak další meč, ten je někde v Anglii. Další je Svatý Grál“

„Grál? Ale vždyť Ježíš byl…“ Thor se usmál.

„Grál je také mnohem starší. Ježíš ho našel, ale nevěděl, co to je. Kdyby věděl, co ta věc umí, svět dnes vypadá jinak. Naštěstí to nevěděl,“ oddechl si. Pak pokračoval z jiného soudku. „Počkej tu na mne do rána. Když se nevrátím, jeď na místo našeho setkání. Dorazím tam. Teď se někam ukryj.“ Thor se rozloučil a rozjel se k městu. Džoser poslechl a ukryl se do lesa.

Set se procházel po síni. Sarachet klečel před ním a třásl se. Věděl, že nesplnil úkol. Nenalezl Džosera a nezabil ho. Set se hněval. Náhle se ale zastavil. On i Sarachet pocítili cosi známého.

„Je tady, můj pane,“ řekl radostně Sarachet. „Věděl jsem, že přijde. Bude se chtít pomstít.“

„To není on. Je to někdo jiný. Silnější, starší. Je jako já. Původní. Najdi ho a přiveď.“ Sarachet se zvedl a šel vyplnit vůli svého pána. Venku se k němu přidalo několik

ozbrojenců. Sarachet cítil auru nesmrtelných, ale nedokázal určit odkud. Jako by ji cítil ze tří směrů.

„Je ve městě. Najděte ho. Snědých, černovlasých mužů tu moc není. Zabijte každého, kdo tak vypadá. Ten, který nepůjde zabít, je on. Spoutejte ho a přiveďte. Nemůžete ho zabít, ale můžete ho přemoci. Jděte!“ křikl na vojáky. Ozbrojenci se rozešli do ulic. Toho dne byla zem ve Störmborgu nasáklá krví nevinných.

Thor zatím prohledával město. Naštěstí rudovlasý obr unikl pozornosti královských vojáků. Set rovněž procházel ulicemi. Jeho ďábelský vzhled lidi děsil, ale zároveň přitahoval. Šel podle citu. Nesoustředil se na nic jiného. Jen na toho, koho hledal.

Ryšavec právě procházel křivolakou uličkou. Najednou mu cestu zastoupil holohlavý muž s bradkou oblečený v dlouhém plášti.

„Tak jsem tě našel!“

Loki se pomalu a obezřetně blížil k městu. Došlo mu, že sám Mjölnir nezvládne a Thor ho bude pronásledovat. Teď ještě na svou stranu získal toho snědého válečníka. Kdyby se navíc vrátil Odin… raději nechce ani domyslet. Ale ten Vyvolený, který připlul do města, by mohl být dobrý spojenec. A když mu navíc dá takovou zbraň, jako je Thorovo kladivo… Byl natolik zaujat vlastními myšlenkami, že přehlédl drobný detail.

„Hej!“ Loki se zděšeně otočil. Za ním stál Džoser s taseným mečem.

„Polož ten vak a možná tě ušetřím.“

Loki se poplašeně rozhlížel.

„Neslyšels?!“ Loki uviděl dvoučlennou jízdní hlídku a začal vřeštět:

„Pomoc, pomoc, loupežník!“

„Ty prasožroute!“ vykřikl Džoser a ranou meče Lokiho srazil k zemi. Rychle ho přišlápl, aby neutekl, a strhl mu vak s kladivem ze zad. Pak začal rychle utíkat ke koni. Vojáci již byli blízko. První kopí, které vrhli, ho nezasáhlo, další zabilo jeho koně. Džoserovi nezbylo nic jiného než bojovat. Sundal rychle ze zad štít a zachytil jím první ránu. Jezdec projel okolo něj a už se hnal další. Džoser udělal otočku a hrot meče se zabořil do jezdcovy ledviny. Druhý slezl z koně a tasil meč. S výkřikem se rozeběhl na Džosera. Ten si počkal a v poslední chvíli z kleku proťal vojákovi koleno. Druhá rána ukončila jeho trápení. Pak se Džoser otočil na Lokiho. Ten byl ale už pryč. Džoser přendal své věci z mrtvého oře na jednoho z vojenských koní. Druhého našel kousek od místa střetu. Jeho jezdec ještě visel v třmenu za nohu. Džoser vzal i tohoto koně. Věděl, že se mu bude hodit. Loki se určitě ukryl do města a vyhledá Seta, aby mu řekl o Mjölniru.

„Nevím, kdo jsi, ale zabiju tě. Jsi jako já a to nemohu strpět. Set shodil z ramenou plášť a v ruce držel podivnou sekeru na dlouhé násadě. Thor tasil meč.

„Jestli se nebojíš, tak pojď!“ Set se pousmál. Jeho pohyb byl sotva postřehnutelný. Ostří zranilo Thora na noze. Ten ale kontroval a Set měl co dělat, aby ránu meče odrazil. Vzápětí na to ale trefil Thora koncem násady zakončeným malou čepelí. Pak udělal přemet. Sekera se zasekla těsně vedle Thorovy hlavy. Set ucítil, kterak mu ostří meče přejelo po břiše. Palčivá bolest mu projela tělem. Druhá rána meče se zastavila o kovovou násadu těsně u srdce. Na chviličku se zarazil, aby vzápětí vrazil dolní konec své zbraně do soupeřova boku. Thor poklesl. Druhá rána vedla na jeho srdce. Prudce uhnul a vrazil svůj meč do Setova břicha. Ten padl na zem. Thor se rozmáchl k další ráně, k té poslední, když se mu Setova sekera zaryla do hrudníku a těsně minula srdce. Oba bojující se odpoutali. Thor věděl, že teď Seta neporazí. Egypťan na tom byl lépe, ačkoliv se jeho rány zdály zlé. Thor se snažil rychle dostat pryč.

Džoser sesedl z koně u jeskyně, kde se s Thorem potkali. Poprvé otevřel vak, který sebral Lokimu. Bylo tam. Válečné kladivo. Vycházela z něj podivná síla. Sotva se kladiva dotkl, vlila se do něj. Rychle ho pustil. Ne, jeho není. Musí ho dát Thorovi. Měl by naň počkat. Ale co pak? Tady už zůstat nemůže. Je tu pěkně horká půda. Jeho dům vypálili, přátele pobili. Z něho je teď psanec. Přitom se mu líbilo být na chvíli Vikingem. Jenže doba nájezdů je pryč a sláva Normanů padne záhy do prachu před křížem, který jako mor zachvátil Evropu.

Ráno ucítil, že se kdosi blíží. Někdo se plížil do jeskyně. Džoser pomalu vytáhl meč. Pak ale nechal zbraň klesnout. Byl to Thor. A byl zraněn. Těžce.

„Máš Mjölnir?“ zachraptěl.

Džoser přikývl a podal vak Thorovi. Ten se usmál

„Nezmýlil jsem se v tobě. Děkuji. Tady se naše cesty rozdělí. Já musím zase nabrat sil. A musí se mi zhojit tohle.“ Trpce se usmál. „Setkal jsem se s tím Setem. Neporazil bys ho. Ani já ho neporazil. Musíš pryč. Mám pro tebe jeden úkol a ten musíš splnit. Odvez Mjölnir do Vinlandu a dej ho Odinovi. Já připluju později. Teď jdi.“

„Ale Thore…“

„Ty jsi mne neslyšel? Jdi. Vojáci hledají teď mě. I kdyby mě Set porazil, nesmí získat kladivo. Jdi už a o mě se neboj. Žiju už nějaký ten rok a nehodlám to tu zabalit. Jdi do Norska, tam si obstarej loď. Na, vezmi si tohle.“ Thor sáhl k opasku a podal Džoserovi váček.

„Je to zlato. Vydávej se za jarla. Já nejprve zabiju Lokiho. Měl jsem to udělat už dávno. Jo, a nech mi tu jednoho koně. Ten můj zůstal ve městě.“

Džoser vzal vak s kladivem a přehodil si ho přes rameno.

„Džosere!“ Ohlédl se. „Ať tě ani nenapadne kladivo použít. Nedokážeš jím vládnout. To umím jen já a Odin. A možná i Set. Ty ale ne. Tak to ani nezkoušej, i když tě to bude možná lákat.“ Thor zalezl zpět do jeskyně a Džoser vyrazil. Měl před sebou dalekou cestu. Hodně dalekou.

Vojáci vedení Sarachetem projížděli krajinou. Byl s nimi ještě někdo. Loki. Sarachet dostal nakázáno najít nejen Džosera, ale i Thora. Džosera měl zabít a navíc donést tu zbraň. Ten nový sluha, Loki, už bude vědět. Záhy dorazili k jeskyni. Loki se rozhlížel okolo. Pak řekl:

„Byli tady, pane. Jeden odešel ráno, druhý asi před hodinou. Popel v ohništi je ještě teplý. Jaké jsou rozkazy?“

„To je jednoduché. Já vím, jak vypadá Džoser. Ty znáš Thora. Vezmeš si deset mužů a najděte ho i s tou věcí. Já se zatím postarám toho zmetka Džosera. Jedeme.“ Loki si vzal své muže a vyrazil po Thorově stopě. Sarachet s ostatními zamířil za Džoserem.

Džoser vyhledával zalesněná údolí, aby nebyl moc na očích. Tušil, že mu půjdou po stopě. Potřeboval se dostat do Norska, kde snad najde vhodnou loď a posádku k cestě přes moře. Ujížděl dnem i nocí. Moc neodpočíval, aby zvětšil náskok, který má. Snažil se vyhýbat lidem. Sarachet neušetří nikoho. Zbytečně by tekla krev.

Sarachet cítil, že se mu jeho kořist vzdaluje. Odpoutal se od svých vojáků a poslal je zpět. Spěchal. Štval koně, jen aby Džosera dohonil. Tušil, kam míří. Jestli se dostane na moře, bude ho hledat opět dlouhou dobu. A to již nechtěl dopustit. Nacházel stopy po Džoserových táborech. Stále byl ale daleko. Velice daleko. Avšak Sarachet měl lepšího koně, a proto ho dohánět.

Džoser cítil, že se jeho nepřítel blíží. Zamířil proto více do vnitrozemí. Pokusil se svého pronásledovatele přelstít. Sarachet už ani stopy nesledoval a mířil rovnou do Tonsbergu, nejbližšího přístavu na norské straně.

Loki měl větší úspěch. Druhý den ráno Thora dohonili. Obklíčili ho pod vrcholem jedné hory.

„Vzdej se. Nemá to cenu. Je nás hodně a můj pán tě chce vidět," křikl Loki na Thora. Ten se však hrozivě podíval, zařval a hodil kus skály do údolí. Loki křikl na vojáky:

„Na něj!" Thorův hlas opět zaburácel krajinou:

„Stůjte, vy nevědoucí! Jsem Thor! Váš bůh hromu!!! Mne chcete zajmout?!" Vzal další balvan a opět jím mrštil do údolí. Ve vojácích se probudila stará bázeň. Žádný člověk nedovede házet skály. To musí být Thor.

„Pohleďte, kdo vás vede! Zloděj a lhář Loki. Dal se do služeb trollů, kteří chtějí zničit naše dílo! Blíží se Rägnarök! A vy jim sloužíte také, hlupci. Zradili jste své otce ve Valhalle! Zradili jste Odina!!!"

Vojáci začali odhazovat zbraně a padali tváří k zemi. Třásli se bázní před bohem, kterého viděli na vlastní oči. Ježíš byl náhle strašně daleko. Loki viděl, že je zle. Začal utíkat. Neutekl však daleko. Další skála ho přirazila k zemi. Než se zpod ní stačil dostat, sevřela ho Thorova ruka za hrdlo.

„Ty!" a Thor ukázal na jednoho z vojáků, „vraž do něj meč. Neboj se. Nezabiješ ho. Je to polobůh." Voják nejdříve váhal, ale pak učinil to, co po něm Thor chtěl. Loki se sice zkroutil bolestí, ale to bylo vše. Když mu Thor meč z boku vytáhl, rána se začala zacelovat. Muži na to vytřeštěně zírali.

„Je to Loki!!" ozval se jejich křik.

„Teď to skončíme, skrčku," zavrčel Thor. Loki se zděšeně škubal a kvičel, ale nic mu to nebylo platné. Thorova dýka se vnořila do jeho hrudi. Ozvalo se prasknutí žeber a Lokiho strašlivý výkřik. To už ležel na zemi, a Thor držel jeho srdce na dlani. Loki byl mrtev.

„Já jsem Thor, bůh hromu a války! Jsem bohem lidu! Vy se vraťte do svých domovů a ctěte staré zvyky! Bohové přijdou a vyženou ze země nepravého boha, Ježíše!!!" Pak ryšavec zmizel v lese.

Džoser zatím netušil, co se stalo. Vracel se pomalu do Švédska. Chtěl si opatřit loď za Sarachetovými zády. Sarachet zatím dorazil do Tonsbergu. Čekal, až se Džoser objeví. Ten však již mířil jinam a snažil se být velice rychlý. A měl štěstí. U pobřeží narazil na osadu. Její pán byl udatný jarl Herger Haraldson. Rád pohostil Džosera u svého stolu. I sem již docházeli křesťanští misionáři a nepočínali si zrovna v rukavičkách. Džoser jedl nabídnutou pečeni a poslouchal starého šlechtice, který vyprávěl, jak vojáci krále Olafa vypálili několik vesnic. Hledali prý nějakého čarodějníka. Zároveň se ale zemí šíří zvěst, že se zjevil Thor, aby lid povzbudil. A zabil prý Lokiho. Džoserovi málem samou radostí zaskočilo.

Jarl povstal s pohárem v ruce a zvolal: „Sláva bohům!"

Ti, co seděli u stolu, přípitek opakovali. Džoser se opět cítil dobře. Zase byl mezi svými. Medovina tekla proudem a jména Odin, Thor a Njord byla nejčastěji opakovaná slova. Džoser vyprávěl, co jeho na cestách potkalo. Vyprávěl o lovu na medvědy. I to jak potom vojáci vedení Sarachetem vypálili jeho vesnici a zabili přátele. Starý jarl se zamyslel:

„Džosere Udatný, jsi vzdělaný muž. Umíš kreslit slova, číst runy a znáš jazyk křesťanů. Pověz, přijdou i sem?" Džoser přikývl.

„Přijdou, veliký jarle. A brzy. Když mne tu najdou, bude s vámi zle."

„Budeme bojovat!" vzkřikl šlechtic. „Budeme bojovat a jestli padneme, otcové ve Valhalle se za nás stydět nemusí. Odin nás uvítá se slávou! Odin!" Jarl pozvedl pohár a mocně se napil.

„Odin!!!" zopakovali ostatní a též jim medovina smočila vousy.

Ráno se Džoser probudil s hlavou na stole. Asi tak, jako většina. Medovina byla opravdu silná a večer velice náročný. Dva muži vedle si navzájem cosi ukazovali a mluvili o nějakých ženách. Džoser se matně začal vzpomínat, že se vedle něj provozovalo cosi, co už dlouho nedělal. Náhle do jarlova domu, někdo vstoupil.

„Co chceš, Halvore?“ Zavrčel právě se probudivší pán.

„Můj pane, jsou tu dva muži. Přišli prý za tebou.“

„Kdo to je? Tak ať jdou sem.“ Do místnosti vkročili dva mniši s královskými vojáky.

„Jarle Haraldsone,“ začal jeden, „jako věrný poddaný Jeho Výsostí krále Olafa druhého, jsi povinen přijmout na své léno služebníka Božího, dále vystavět kostel a vykácet posvátné stromy. To vše do dvou měsíců. Déle zde netrpět modloslužebnictví a jako takové trestat smrtí. Kdyby se ti nedostávalo mužů, náš Milostivý král ti poskytl deset svých vojáků, kteří ovšem budou plnit pokyny kněze, který zde byl ustanoven. Je to zde páter Antonius.“

Jarl se postavil a hromovým hlasem pravil:

„Tady nebudete! Tady ctíme své otce! A ti by se museli hanbou propadnout a na věky nás proklít, kdybych něco takového dovolil! Táhněte mi z očí!!!“ V tu chvíli zadrnčela tětiva a jarl se zhroutil se šípem v hrudi. V hale nastal zmatek.

„Do zbraně!“ zařval Džoser. To už venku vypukl boj. Někdo tam vykřikl, že zavraždili jarla a v tu chvíli všichni měli v rukách zbraně. Odpor deseti vojáků byl rychle překonán. Oba kněží se snažili rychle uniknout, ale Džoser jim zastoupil cestu. Jeden z mnichů ho poznal.

„Ty jsi ten muž, co ho hledají. Ten čarodějník! In Nomine…“ Rána pěstí mu ale utrhla zbytek věty. Mnich se svalil na zem.

„Viděl jsem tě velice dobře, ty pse, že jsi dal pokyn k jarlově vraždě! Doufám, že se vám dvěma bude dobře umírat pro vašeho boha!“

„Ale vy pohané nezabíjíte pro víru!“ zablekotal mnich. Džoser se nenávistně ušklíbl:

„U křesťana udělám výjimku.“ Meč prosvištěl vzduchem a knězi vyhřezla střeva. Ten druhý ztuhlý hrůzou jen nečinně přihlížel vlastní popravě.

„To jste neměli dělat,“ řekl Džoser. „Teď jsou z vás psanci.“ Před Džosera se postavil jeden z mladíků, kteří byli v hodovní síni.

„Já jsem Sven. Syn jarla. Oni mi zabili otce před mýma očima a ty mi chceš upřít pomstu?“ Džoser mu položil ruku na rameno.

„Ne synu, to určitě ne. Ale oni se vrátí. A bude jich hodně. Víc než hvězd na nebi. Pobijí tvé lidi a vypálí vaše domy. Musíte pryč.“ Sven se podíval na ostatní, pak na Džosera.

„Tak nás veď, Džosere.“ Džoser se zadíval na moře.

„Tam za obzorem jsou další země, kde žijí naši lidé. Tam je Vinland. Tam doplul Eric Rudovlasý. Tam doplujeme i my. Pohřběte jarla, jak se sluší a patří.“

Když Sarachet přišel na to, že ho Džoser převezl, sebral opět vojáky na jeho dopadení. Se západem slunce dorazil do vesnice, kde se Džoser zdržoval. Přišel pozdě. V dálce na obzoru se černala plachta drakkaru. Druhá loď dohořívala na břehu jako pohřební hranice s tělem zavražděného jarla Haraldsona.

Tam před přídí se vynořovaly břehy Vinlandu. Džoser se ohlížel na východ. Čekal, kdy se objeví Thor. Zároveň ale věděl, že tady nezůstane. Svatý grál je veliká výzva.

Poušť (Siegfried Neumaier)

Poušť. Vítr prohánět písek po dunách a hvízdal na hradbách. Slunce rozpalovalo vše, čeho se dotklo. Tady na Kypru, kde se nacházela Východní komenda, nic takového nebylo. Tady byly kvetoucí zahrady. Zatím. Baron Joshua de Mornay se opět zasnil.

Vzpomínal na poušť. Vzpomínal na Jeruzalém, na Acre, na domov.

Kde jsem ho vlastně měl? Tady? V Anglii? Nebo v Egyptě? Pamatuji si Caesara, když do Anglie připlul. Je to už téměř tisíc let. Bojoval jsem s ním u Alesie. Hlavně jsem ale bojoval proti těm, kteří mě pronásledovali… už z Egypta. Abych nepřátele oklamal, říkal jsem si různě. Stejně mne ale vždy Setův poskok nalezl. Sarachet. Už jenom z toho jména mi naskakuje kopřivka. Možná ale ten čubčí syn moji stopu již ztratil. Ale… Vždyť tomu sám nevěřím.

„Bratře de Mornay!“ Hlas rytíře, který vstoupil na terasu paláce, Džosera vyrušil z úvah.

„Velmistr si tě žádá. Neměl bys ho nechat čekat.“

Džoser přikývl a vstal. Vítr nadul jeho bílý plášť se znamením kříže. Znamení boha, který není. Džoser se ušklíbl. Ti lidé tady i v polovině známého světa umírají pro nic a se jménem toho, který není. I kdyby byl, tak by mu to bylo jedno. Sestoupil v doprovodu posla do dolních síní paláce. Zde čekalo několik hodnostářů té veliké organizace, kterou on sám s ještě několika odhodlanými muži založil. Tehdy si ale říkal Hugon de Payen. A i tehdy ho Sarachet dokázal najít. Kde je teď? Zastavil se. Velmistr Jaques de Molay, nově zvolený představený Řádu Chudých rytířů Ježíše Krista a chrámu Šalamounova se zahleděl na příchozího.

„Bratře Joshuo, usedni. Dnes je veliký den. Vrátíme se do Svaté země. Dobudeme zpět Jeruzalém. Vytrhneme Svatá místa těm pohanským psům. Celá Evropa půjde s námi. I Svatý Otec mi přislíbil podporu. A král Francie také. I když nevím, z čeho chce rozdávat. Má u nás veliký dluh. Možná ale právě proto. Poklekněme k modlitbě.“

Džoser viděl jedny z nejmocnějších mužů Evropy, jak padají na kolena a vyjadřují pokoru. Nakolik hranou či opravdovou nedokázal rozlišit. Poklekl s nimi. Proč vyčnívat z davu a upozorňovat na sebe? Otčenáš dozněl a velmistr se rozhlédl po ostatních.

„Chystejte se na cestu, bratři. Pojedeme do Francie. Král Filip pozval celý konvent do Paříže. Tam dokončíme plány na poslední křížovou výpravu, která navždy zajistí Svatou zemi Bohu.“ Džoser se opět ušklíbl. Měl velmistra rád pro jeho upřímnost a čestnost. Ale jeho naivita byla do nebe volající.

„Velmistře, když dovolíš, rád bych zůstal zde. Francie mne příliš neláká a zde, myslím, budu Řádu a Bohu prospěšnější,“ ozval se znenadání Džoser. De Molay se překvapeně podíval do jeho kakaových očí.

„Bratře de Mornay, ty nechceš doprovázet konvent?“

„Nechci. Podle mne to ani není rozumné, aby odjeli všichni a na Kypru nezůstal nikdo, kdo by zde udržel naše zájmy.“ Mezi rytíři to zašumělo. Co si to ten tmavý Angličan dovoluje? Odporovat velmistrovi? Velmistr se zamyslel.

„Snad máš pravdu, bratře Joshuo. Zítra ti řeknu své rozhodnutí. Zatím se připrav na cestu jako ostatní. Teď se pojďme oprostit od starostí všedního dne. Čeká nás večeře a spánek. Příští dny budou naplněné nadějí. Boží království je již blízko. Amen.“

„Amen,“ odvětili rytíři a pomalu se rozešli.

„Bratře Joshuo,“ zarazil Džosera velmistrův hlas. Otočil se. „Zůstaň ještě. Rád bych ti položil několik otázek.“ Džosera zamrazilo. Copak velmistr chtěl? Fakt, že zde zůstali sami, ale značil, že se nemá čeho obávat.

„Posaď se, bratře.“ Džoser usedl. „Proč nechceš plout do Francie? Obáváš se snad něčeho?“ Džoser si promnul bradku. Pak přikývl.

„Ano. Obávám se zrady. Králi Filipovi pramálo záleží na Svaté zemi. On z ní nic nemá. Jaký bude mít prospěch z toho, že by vkládal peníze do tak náročné a nejisté invaze? Kdyby ji mohl dobýt sám a připojit k Francii, tak možná. Ale chceme ji dobýt my. Proč by za námi stál papež? A ostatně, který? Ten v Římě? Nebo v Avignonu? Vždyť se Církev nedokáže dohodnout ani na papeži. Jak chce dobýt Svatou zem? Kliment pátý je Filipova hračka. A Filip je hračka v rukou Nogareta, svého rádce.“ Jaques de Molay nevěřícně třeštil oči. Takové rouhání. Už, už se chystal vybuchnout, ale de Mornay pokračoval.

„Všichni vědí, že hledáme Svatý grál. Jenže, co to je? Co je tato relikvie? Zdroj moci. Je starší než cokoliv jiného. I Hugon de Payen ho hledal. Je starší…“ zmlkl. Málem prozradil více, než chtěl.

„Oni si myslí, že jsme ho našli. V Církvi jdou hlasy o tom, že se Řád svým poznáním odklonil od Boha. Poznáním prastaré magie. Mám o tebe obavu, bratře velmistře…“

De Molay se zahleděl z okna.

„Jak víš, že nás Církev podezřívá?! Mluv!“

„Hovořil jsem s kupci. V přestrojení. Žene je sem jen mamon a chtíč po penězích. Nevšiml sis, jak podražili?“ Velmistr se prudce otočil.

„Přísahej na Bafometa a na kříž, že je pravda, co mi tu říkáš, bratře Joshuo!“ Džoser přistoupil ke dvěma symbolům a položil na ně ruce.

„Přísahám, že vše, co jsem ti tu řekl, je pravda.“

„Věřím ti. Ty nejsi podlý. Natolik jsem tě již poznal. Přesto mi jednu věc vysvětli. Jak dlouho se známe? Jak dlouho zde jsi? Odpovím ti. Jsou to roky. Přesto nestárneš. Poznání magie? Kámen mudrců?“ Džoser se smutně pousmál.

„Možná. Nebo také moudrost věků.“ Velmistr se naň zpytavě podíval.

„Já do Francie musím. Král by to bral jako velikou nezdvořilost a projev svévole. Ty, bratře Joshuo, tedy zabezpeč naše východní pozice. Tak jsem rozhodl.“ Džoser si oddechl. Měl pocit vzdáleného nebezpečí. Jeho tisíce let pěstovaný instinkt ho nikdy nezklamal. Když odcházel, otočil se na velmistra.

„Byl jsi varován, bratře. Buďte tam opatrní.“ De Molay pokýval hlavou.

Přípravy na cestu byly vykonány. Z přístavu vypluly tři přepychové galéry s vlajkami Řádu, vezoucí celý konvent s doprovodem. Džoser osaměl. Rozhodl se, že se dnes projde po městě. Opět v přestrojení. Nové zvěsti jsou k nezaplacení.

Dny plynuly jeden za druhým. Kupci připlouvali a zase odplouvali, ale velmistr s konventem se stále nevracel. Zato přicházely znepokojivé zprávy. Templ v Paříži byl obsazen královskými vojáky, konvent zajat. Papež Kliment na nátlak krále Filipa dal Templáře do klatby. To byl konec. Jednoho dne se na obzoru objevily plachty několika lodí. Byly to rychlé válečné galéry. Džoser věděl, co to znamená. Zvláště, když zjistil, že plují pod vlajkami Johanitů a jedna nesla francouzské lilie. Byl čas zmizet. Johanité určitě převezmou komendu, ale Francouzi sem přijeli zabíjet. Rychle vběhl do své komnaty, aby si zabalil nejdůležitější věci. Svůj řádový oděv zde nechal. Stejně bude štvaná zvěř. Vzal si jen peníze, lehkou zbroj, kutnu a meč. Jeho meč, který si sám vykoval. To byla jediná věc, které mohl věřit. Večer, kdy lodě vpluly do přístavu, ho zastihl již na cestě. Cválal na koni na východní stranu ostrova. Tam předpokládal, že koupí nějakou bárku a odpluje. Z té francouzské lodi šel strach. Něco se s ní blížilo. Něco zlého a přitom známého. Příliš dobře věděl, co to je.

Jel po celou noc. Ranní úsvit ho přivítal na břehu moře. Bylo zde malé městečko, ve kterém tvořili posádku Templáři. Prokázal se ve fortně řádovým znakem. Přinesl zlé varování a doporučení k útěku. Připojili se k němu ještě čtyři rytíři, ale ostatní bratři odmítli. Nečekají nic zlého. Jestli přijdou Johanité, vstoupí k nim.

„Vaše volba,“ řekl nakonec Džoser a i s ostatními se vydali do přístavu, kde si obstarali člun. Nakoupili zásoby a vypluli. Byl nejvyšší čas. Do města dorazili jezdci. Vojáci s liliemi na prsou. Chtěli jen jedno jméno. Jen jednoho a to byl baron Joshua de Mornay. Když zbylí mniši ukázali na moře, na němž se v dáli bělala plachta člunu, věděl jejich kaprál, že tentokrát jim kořist unikla. Tentokrát. Jen tušili, že vyslanec Jeho Milosti Guillauma de Nogaret nebude shovívavý.

Nebyl. Hrabě Techaras de la Buy byl nesmlouvavý. Předal věci ohledně ostrova představenému Johanitů a sám vyrazil na své galéře za uprchlíky. Něco ho táhlo. Něco co tušil a co věděl. Že ten muž nesmí uniknout. Baron de Mornay. Jak dlouho ho hledal? To se ani nedá spočítat. Ty zprávy od uvězněných Templářů o muži, který vládne magií a nestárne, Nogareta přivedly na stopu. Proto sem poslal jeho. Svou pravou ruku.

Dny šly dál. Vlny si pohrávaly s bárkou, jejíž cíl byl možná nad její síly. Ne však nad odhodlání její posádky. Jídla bylo dost, ale voda začala docházet. Džoser byl první, kdo přenechal vodu svým druhům. Nějak moc mu to neškodilo. Jemu ne, ale za pár dní si toho všimli ostatní.

„Bratře de Mornay, copak ty netrpíš žízní?“ zeptal se jednoho dne jeden z rytířů. Džoser zavrtěl hlavou.

„Není to tak zlé. Ještě bude hůř. Nevím, kdy doplujeme do Byzance. Snad zítra. A hlavně nevím, jak nás tam přivítají. Bude lepší, když zachováme mlčenlivost o tom, kdo jsme a odkud přicházíme. A teď mne prosím nechte spát. I mne žízeň zmáhá.“ Džoser se snažil rozptýlit podezření. Nechápal křesťanské myšlení. Všichni volají Boha, všichni jsou plni lásky k bližnímu a přitom v každém vidí ďábla a s chutí by ho uvrhli do plamenů pekelných. Nechápal tuhle dobu. Začal tušit, že teď, kdy v Evropě začal hon na Templáře, bude se muset zbavit i těchto lidí. Musí zmizet. Strach z tortury je mocný a leckdo by ho mohl zradit jen proto, že se prostě odlišuje.

Bylo ráno, když se na obzoru opravdu objevily břehy Anatolie. Džoser měl ale jiný cíl. Chtěl najít velmistra. Jaques de Molay byl muž moudrý a učený. A hlavně, a to dokázal Džoser ocenit, dovedl naslouchat i jiným názorům, než těm, které patřily k jediným povoleným. Ano, pokusí se toho muže zachránit.

Galéra plula severně od Kypru. Hrabě Techaras stál na zadní palubě a obhlížel obzor. Spíše než moře, sledoval vlastní myšlenky. Nepřipouštěl si možnost, že by mu Džoser opět unikl. Snažil se vcítit do jeho mysli. Kam by tak mohl plout? Zavolal si onoho kaprála.

„Vaše Excelence?“ uklonil se voják, jakmile stanul před tváří svého pána.

„Kdo s ním na té bárce ještě plul?“ štěkla otázka.

„Čtyři Templáři. Rytíři, Vaše Excelence.“ Hrabě de la Buy se ušklíbl a pohrdavým gestem vojáka propustil. Zavolal si kapitána. Jakmile stanul u Nogaretova vyslance, byl připraven poslouchat jeho rozkazy.

„Co nejrychleji plujeme do Konstantinopole, kapitáne. Chci je nejen dohnat, ale i předehnat. Změňte kurz.“ Kapitán galéry se lehce ošil a nervózně řekl:

„Vaše Milosti, ti uprchlíci mají velký náskok. Nedohoníme je.“ V černých očích de la Buye se nebezpečně blýsklo.

„Dohonit a předhonit. Ti templáři jsou jistě dobří křesťané a nebudou pomáhat ďáblu. Do Byzance vliv Svatého Otce sahá jen málo. Myslí si, že tam se ukryjí. Na Satanovo jméno slyší ale každý křesťan. I východní. Popožeňte veslaře.“

„To je ale zabijeme, Vaše Milosti,“ špitl kapitán. Hrabě Techaras se otočil a pohlédl na kapitána.

„Tak z těch saracénů klidně vymlaťte duši. Ale loď popluje podle mých rozkazů!!!“ Poslední větu zařval kapitánovi do tváře tak silně, že ten nebožák málem upadl.

Námořník udávající rytmus ranami na buben prudce zrychlil. Několik vesel se s třeskem srazilo a jedno se dokonce zlomilo, ale biče dozorců zjednaly pořádek. Galéra se rozletěla po hladině jako šíp.

Džoser nemířil s člunem rovnou ke Zlatému rohu, jak se Byzantský přístav nazýval, ale kousek stranou. Na dotaz svých druhů, proč tak činí, neodpověděl. Sotva se kýl zařízl do písku pláže, vyskočil z lodice.

„Pojďte. Nemáme moc času.“ Rytíři naň udiveně pohlédli.

„Bratře, to se ani nepomodlíme? Za záchranu života? Máme za sebou neskutečnou plavbu celým Řeckem a okolo Anatolie plné pohanů… Musíme také najít vodu…“ Džoser se jen ušklíbl.

„Ještě nejsme zachráněni. Hradby Konstantinopole jsou až tamhle za těmi skalami. Musíme se vydávat za poutníky, jestli chceme žít.“

„Ale bratře de Mornay, Bůh stojí při nás,“ ozval se opět rytíř, kterému říkali bratr Michael. Džoser se zastavil. Pohlédl na ostatní a pak pomalu a velice zřetelně pravil:

„V tom případě, je Bůh slabší než král Francie. Nebo nás opustil. My teď musíme bojovat o život, a k tomu nám modlitby nepomohou.“ Ostatní se nadechovali na ostrou odpověď ohledně kacířských slov, ale Džoser pokračoval:

„Jsou dvě možnosti. Můžeme dojít do města a tam získat vše, co potřebujeme na cestu, nebo se tady můžeme modlit a čekat, až si pro nás přijdou Filipovi špehové. A že tady jsou, na to vemte jed.“ Džoser nečekal na odpověď a svižným krokem vyrazil na cestu. Ostatní váhavě vyrazili za ním. Slunce pálilo a jim opět chyběla voda. Opláchnutí v moři už nepomáhalo. Konečně narazili na silnici, po které se pohybovali kupci a další návštěvníci této poslední bašty starého Říma. Džoser se rytířům ztratil v davu. Šli hodinu, dvě, když stanuli u mohutných hradeb. Pak uviděli Džosera. Držel v ruce kožený vak a pil. Vrhli se k němu.

„Voda. Bratře de Mornay, ty máš vodu,“ sípal bratr Michael. Džoser mu dal vak do ruky. Pak namítl:

„Proč jste si nevyprosili u kupců?“

„Jsou to přeci Saracéni. Neznabozi.“ Džoser se uchechtl.

„To možná jsou, ale vodu pijou taky.“ Pak mávl rukou.

„Jdeme.“ Uprchlíci vešli do města. Procházeli okolo nevšímavých strážných s vidinou odpočinku. Jenže všichni strážní zas tak nevšímaví nebyli. Dva páry bedlivých očí pozorovaly příchozí a jeden z nich občas pohlédl na malý obrázek. Pak se jeho majitel vítězně zašklebil a cosi pošeptal svému druhovi. Ten okamžitě odběhl, zatímco pozorovatel se zavěsil za vyhlédnuté poutníky.

Džoser i jeho druhové došli k hostinci. Opatrně vešli dovnitř. Byl poloprázdný. Ani se nebylo čemu divit. Špína a zápach si tu podávaly ruce. Na omšelých dřevěných stolech bylo několik kousků špinavého nádobí a po podlaze se válely zbytky jídla, na které už sedaly mouchy. Několik pobudů se ohlédlo, ale po chvíli se vrátili ke své zábavě a příchozích si dále nevšímali. Rytíři ohrnuli nosy, ale Džoser se spokojeně usmál. Hned se s umaštěným hostinským začal domlouvat na ceně noclehu. Na tázavé pohledy svých druhů odvětil jen krátce, že zde nebudou nápadní.

Do krčmy vešel další pocestný. Rozhlédl se. Když spatřil Džosera a ostatní, usmál se. Nebylo divu. Od sebranky, která zde trávila čas mezi krádežemi, které je živily, se Džoser se svými průvodci velice lišili.

„Také jste dnes přijeli?“ oslovil je. „Já přicestoval ze Saska. Chci vykonat pouť do Jerusalema. Tajně.“

Džoser se podíval na cizince.

„Máš odvahu, pane. Přijel jsi koňmo?“

„To bych řekl. Byla to zapeklitá cesta.“

„To věřím. Tak snad tě Bůh ochrání na tvé pouti. Já a mí přátelé jsme unaveni. I my jsme cestovali dlouho a chceme si odpočinout. Žel, naše nuzné prostředky nás nutí hledat nuzné pohostinství. Omluv nás, pane.“

Džoser i ostatní templáři zamířili do patra. Džoser dal znamení, aby mlčeli a ukázal na dveře své komnaty, dalo-li se tak nazvat cosi, co připomínalo spíše vězeňskou kobku. Sotva za nimi zapadly dveře, rozhlédl se po ostatních.

„Jsou tady a vědí o nás.“

„Kdo, bratře de Mornay? Francouzi?“ Džoser přikývl. Pak prohodil:

„Ten muž. Nebyl po cestě zaprášený. Kdyby přijel na koni, tak nejvíce ze všeho by potřeboval koupel. Tenhle ji už měl. Lhal nám, tak si dejte pozor. Zítra se rozdělíme. Chci zachránit Velmistra.“

V tu chvíli se Džoser proklel za svou lehkovážnost. Vyzradil více, než chtěl.

„Nebo se o to alespoň pokusit,“ zkoušel to zamluvit, ale bez výsledku. Ostatní rytíři se toho nápadu chytli. Džoser je tedy musel zakomponovat do svého plánu. Obhlédl si místnost. Okno vedlo do dvora. Bylo však trochu vysoko.

„Až budete skákat z okna, buďte opatrní. Nepotřebujeme si zlámat kosti. Já teď půjdu obhlédnout okolí a poptat se na nějaké koně a zásoby. Zatím si odpočiňte, ale buďte ostražití.“

Džoser vyskočil oknem a zmizel na ulici. Přelezl ještě jednu zeď, aby se dostal před hostinec. Pátravě se rozhlížel, ale nic podezřelého nezahlédl. Přesto se vrátil do postraních ulic. Procházel městem a díval se po handlířích. Nakonec nalezl, co hledal. Podle úboru to byl Chazar či Bulhar. Prodával několik arabských koní. A levně. Džoser začal tušit léčku. Odchytil kolemjdoucího chlapce.

„Přejete si, vzácný pane?“ otázal se vylekaně kluk, sotva ho ten cizí muž vzal za rameno.

„Chceš si vydělat stříbrňák?“ Chlapec horlivě přikývl.

„Znáš toho muže?“ ukázal Džoser na prodavače. Chlapec opět přikývl.

„Ano, vzácný pane. Je to Mehmet, Chazar. Vodí sem koně z Anatolie a Palestiny. Prodává je tady, ale nikdo mu moc nevěří. Je to nevěřící.“ Džoserovi docházelo, proč muž musí prodávat pod cenou. Dal chlapci peníz a zamířil k handlíři.

„Mám zájem o tvé koně,“ spustil sotva se přiblížil. Chazar na Džosera zkoumavě pohlédl.

„Ano, pane. Mám přesně to, co potřebuješ. Jsou rychlí a hodně vydrží.“ Džoser se na muže upřeně podíval.

„Proč myslíš, že potřebuji rychlé koně? Třeba kupuji jen proto, že jsou levní.“ Prodavač se usmál.

„Pane, kdo jednou navštívil Palestinu, má to navždy zapsané ve tváři. Ty potřebuješ rychlé koně. A asi ne jen ty, pane. Musíš prchat. Máš zbroj, tak nejsi chudý. A kdybys nebyl na rychlé cestě, šel bys na tržnici. Nehledal bys tady. Jsi tedy rytíř Chrámu… Máš ve tváři poctivost. Zločinec má jiné oči, pane. Dáš mi za každého koně zlaťák. Jsou čerstvě okovaní. Neprodeláš, pane.“ Džoser se díval na prodavače a pak pravil:

„Jsi zkušený a máš odhad na lidi.“

Chazar se jen pousmál.

„Mnoho jsem cestoval. A odhad? Ne, jen Bůh mi říká, kdo stojí přede mnou.“

„Tak ti Bůh jistě také řekl, že jestli mne zradíš, umím být také ten zločinec. Nebyl bys první Saracén na mém meči.“

Handlíř si povzdechl.

„Ano, pane. Jistě bych nebyl první. Ale už Mojžíšovi Bůh řekl: Nezabiješ. Proč se toho nikdo nedrží? Ať tě Alláh provází, můj pane.“ Chazar předal ohlávky koní Džoserovi

do ruky a odešel. Džoser uposlechl jeho příkladu a zamířil zpět k hostinci. Náhle zahlédl chlapce, který mu už dnes jednou pomohl.

„Chlapče, chceš si vydělat ještě jeden stříbrňák?“

Chlapec opět horlivě přikývl.

„Znáš hostinec U dvanácti apoštolů?“

Polední žár byl úmorný. Čtyři rytíři zavření v komnatě takřka usínali. Čtyři? Ne. Jen tři. Když Michael slyšel pravidelné oddychování ostatních bratří, potichu vstal a odešel na chodbu. Pořád mu nešla z hlavy rouhavá řeč bratra de Mornay. Co když je on tím Ďáblem, který svedl Velmistra a další představené Řádu na scestí? Hodně pobýval v Palestině. Něco hledal a zřejmě nalezl. Svatá země všechny něčím nakazila. Skrývalo se tam něco ďábelského. Něco, co všichni hledali. Nějakou relikvii. Jenže změnili trochu náhled na Boha. Změnili. Michael přemítal a přemítal. V hlavě mu uzrál plán. Zachrání své bratry od Satana. Byzanc je bezbožná země. Ortodoxní církev neuznává papeže. Vydal se do ulic. Ani nevěděl, co vlastně hledá. Ono si ho to však našlo samo. Cestu mu zahradil muž, kterého viděl v hostinci.

„Co ode mne chcete? Peníze nemám! Ale mám něco jiného,“ sáhl pod plášť.

„To nebude nutné,“ odvětil konejšivě cizinec, „neboť můj pán s tebou chce jen mluvit, pane. Následuj mě. Nebudeš litovat.“

Cizinec vyrazil svižným krokem do ulic, následován ještě poněkud vyděšeným bratrem Michaelem. Vešli do jednoho z domů. Dlelo v něm několik mužů. Mlčeli, jen se dívali. Michael začal tušit, že asi udělal chybu, když vůbec opustil komnatu v hostinci, natož, kdy následoval toho cizince. Muži se náhle rozestoupili. Mezi nimi stanul muž s orlím nosem a snědou tváří. Gestem odehnal své nohsledy, kteří se poslušně uklidili.

„Jsem hrabě Techaras de la Buy, vyslanec Jeho Excelence Guillauma de Nogaret, rádce jeho Výsosti krále Filipa čtvrtého. Vím, že jsi templář. Nemá cenu to popírat. Můžeš mi sdělit tvé jméno, pane?“

„Jsem rytíř, bratr Michael.“ Hrabě Techaras se pousmál.

„Tvé jméno, pane, než jsi vstoupil do řádu?“

„Rytíř Jean de Nérac,“ řekl Michael a lehce se zasnil. Toto jméno již dlouho nepoužil. Vstoupil do řádu, aby uchránil rodový majetek před dělením mezi něho a bratra. Hrabě se opět usmál.

„Tak. Teď už víme, že jsme oba šlechtici a oba věrní poddaní Jeho Veličenstva Krále Francie. Svatý Otec uvalil klatbu na váš řád, ale já věřím, že ne všichni templáři jsou heretici. Jistě se mezi nimi najde dost dobrých křesťanů, kteří nám pomohou dopadnout ty, kteří Satanem poznamenáni jsou. Jako třeba ten, který vás sem přivedl. Jak se jmenuje? Ten snědý muž. Vypadá spíše jako Arab než jako Evropan. Jistě byl i ve Svaté Zemi. A jistě ti na něm bylo něco divného. Povídej, pane.“ Bratru Michaeli vyvstaly všechny pochybnosti a obavy před očima. Rozpovídal se. Řekl vše, co věděl o bratru Joshuovi de Mornay. Mluvil o jeho kacířských slovech, jejichž byl svědkem, mluvil o tom, jak mu nevadila žízeň a pak se klidně napil vody od Saracénů. Jak se podivně chová a že chce osvobodit Velmistra. Hrabě Techaras pozorně naslouchal. Velmi pozorně.

„Výborně. Výborně můj příteli,“ řekl, když Templář skončil. „Mám pro tebe ještě jeden úkol. Vrátíš se zpět k nim a pomůžeš nám toho arciďábla dopadnout. Zdejší kacíři jsou vůči Svatému Otci velmi vlažní. Ale ty, příteli, jsi pravý křesťan.“ Hrabě zasvětil rytíře do jeho úkolu.

Chlapec vešel do hostince. Sedělo zde několik sedláků a povalečů. Rozhlížel se, ale muži, které měl najít, zde nebyli.

„Hej, co tu děláš, kluku!“ křikl hostinský. „Takových jako ty mám tak akorát. Jen by zadarmo žrali a kradli. Mám na tebe zavolat stráže?!“ Chlapec se polekal a zablekotal:

„Poslal mě ten pán… Mám říci jeho přátelům…“ Hostinský se pohrdavě ušklíbl.

„Jo ti podivíni? Jsou nahoře. Budu rád, když vypadnou. Smrděj mi tu.“ Chlapec vystřelil po schodech jako šipka z kuše. Zabouchal na dveře pokoje. Nejprve se nic nedělo, ale najednou ho něčí ruka chytla za halenu. Než stačil vykřiknout, ucítil ostří dýky na hrdle. Kolem něj stáli čtyři muži.

„Co tu slídíš? No? Odpověz, nebo ti podříznu krk jako praseti!“ zavrčel ten s dýkou. Chlapec se roztřásl.

„M-mám vám vy-vyřídit od vašeho bratra, že má k-koně a zásoby. Mám vás k němu dovést. A-ale musíme prý z-zadem,“ koktal.

„Od bratra?“ zavrčel muž a přitlačil dýku.

„Prosím, nezabíjejte mě, pane. Mluvím pravdu. Prosím!“ Slzy se draly chlapci do ustrašených očí. Litoval, že toho tajemného muže vůbec potkal. Taková šlamastyka.

„No, dobrá. Tak jdeme. Ale jestli něco zkusíš…“ Pohyb dýkou byl velice výmluvný. Bratr Michael se ale zarazil.

„Nemůžeme jít zadem. Hostinský by spustil poplach!“

Zastavili se. Měl pravdu.

„Ten pán mi nakázal, že zadem. Hostinec je sledovaný.“ Bratr Michael se zadíval na chlapce.

„Dobrá. Vy běžte zadem, já půjdu předem. Zaplatím a alespoň uvidím, jestli je něco podezřelého.“

Jak řekl, tak se i stalo. Za chvíli se všichni setkali v postranní uličce. Bratr Michael zavrtěl hlavou a všichni vyrazili za chlapcem. Nikdo si nevšiml, že bratr Michael občas upustil bílý kamínek.

Bratr de Mornay čekal u severní brány. Na koních byly naložené vaky s vodou a potravinami. Rytíři si, když spatřili arabské plnokrevníky, mimochodem vzpomněli na svá dobrodružství se saracénskými bojovníky, kteří byli velice dobří jezdci. A právě na těchto koních. De Mornay jim všem pokynul a chlapci podal peníz.

„Tady je tvá odměna, hochu. Dej jí své matce. A nezapomeň. Zrada je věc ošemetná a většinou se platí životem. Když bych tě nezabil já, jistě to udělá ten, komu bys nás zradil. Pamatuj na to. Jedeme.“

Koně vyrazili z brány a zamířili k severu. Před nimi byla země Bulharů. Chlapec se za nimi chvíli díval, když tu ho zezadu chytly něčí ruce.

„Tak povídej, kam jeli?“ Nějaký muž jím smýkl ke zdi. Kluk se zděšeně podíval na několik jezdců. Mezi nimi seděl muž, ze kterého šel obzvláště strach. Byl snědý jako Arab a z očí mu sálalo cosi zlého.

„No, kluku. Kam jeli? Kam mají namířeno?“ zeptal se znovu ten, co ho uhodil.

„Já… já nevím. Oni mi to neřekli,“ plakal chlapec na zemi poté, co ho ozbrojenec kopl.

„Nic neví, Guyi,“ promluvil náhle onen zvláštní cizinec.

„Ale Vaše milosti…“

„Nic mu neřekli. De Mornay není hlupák. Zabij ho,“ kývl směrem na dítě ležící na zemi. Chlapec ty dvě mince matce již nikdy nedal. Sotva jeho krev se začala mísit s prachem, cizinec se svým doprovodem vyrazili za uprchlíky.

Kopyta koní tepala zemi v rychlém tempu. Džoser předpokládal, že budou pronásledováni. Ujížděli dnem i nocí. Brzy vjeli do země Bulharů. Zatím na nikoho nenarazili. Obezřetně se snažili vyhýbat cestám a osamoceným stavením pastevců. Nakonec byli nuceni zastavit v jedné roklině u potoka. Cikády koncertovaly a doplňovaly zvuky noci. Koně stáli v provizorní ohradě a kousek od nich spali čtyři muži vysílení zběsilou jízdou.

Jen jeden, ten pátý, nespal. Díval se do uhasínajícího ohně a přemýšlel. Již nabyl jistotu, že ten muž, co je pronásledoval, je Sarachet. Kdo jiný by vynakládal tolik úsilí, aby dostal jejich hlavu. Hlavně tu jeho. Tichý zvuk Džosera vytrhl z přemítání. Jen pomaličku uchopil jílec meče a pokradmu se rozhlížel. V ohradě zařehtal kůň. Džoser se rychle otočil a odskočil od ohně do tmy. Dvě potměšilá očka, jež ho sledovala ze tmy, zářila v záblescích posledních plamínků jako dvě lampičky. Rys jen prskl a zmizel. Jinak byl klid.

Ráno, když se slunce vyhouplo nad obzor, bylo vše při starém. Do sedel a další jízda na severozápad. Jenže již nebyla tak zběsilá. Džoser již šetřil koně a také své druhy. Do mysli se mu opět vkrádala myšlenka je opustit. Sarachet jde po něm. Sám mu z dohledu zmizí spíše než s doprovodem. Když se v poledním slunci zastavili, aby se osvěžili u říčky, Džoser svolal své druhy k poradě.

„Bratři, je čas, abychom se rozdělili. Ten muž, co nás pronásleduje, chce mou hlavu. Jen mou. Bude lepší, když dál pojedu sám. Se mnou vám hrozí nebezpečí.“ Rytíři naň mlčky hleděli. Tu promluvil Michael.

„Chceš po nás, abychom tě opustili, bratře de Mornay?“ Džoser přikývl.

„Je to pro vaše bezpečí.“

Tu vstal nejstarší z rytířů, kterému říkali bratr John. Tento ryšavý Kelt z Britských ostrovů, zbrunátněl. Jeho kategorické NE zahřmělo tak silně, až ostatní nadskočili leknutím. Na bratru Michaelovi byla vidět veliká úleva. Džoser vstal, ale bratr John ho hned usadil:

„Když jsi vstupoval do Řádu, bratře, tak jsi přísahal. Jako my všichni. Přísahal jsi věrnost Bohu a taky řádu. A Řád jsme teď my. Pojedeme společně a společně třeba i zemřeme, bude-li to třeba.“

„Měli bychom pokračovat v cestě. Co takhle zamířit k nějaké Benátské faktorii a odtamtud odplout do Říma. Jestli chceme zachránit velmistra…“ přidal se Michael. Džoser nakonec rezignovaně přikývl.

„Dobrá, pojedeme tedy do Tirany. Tam je přístav a jistě tam najdeme loď plující do Itálie. Naštěstí to není nijak významné místo, aby se tam o nás někdo zajímal,“ uzavřel Džoser debatu. Poté nasedli opět na koně a pokračovali v cestě.

Dny ubíhaly a templáři se úspěšně vyhýbali setkání s lidmi. Nebylo o co stát. Na své cestě vídali zvěrstva, která zde páchali Tataři. Spáleniště a mrtví zpestřovali jejich putování.

Hrabě Techaras se rozhlížel po krajině. Jeho muži seděli okolo ohně a pekli si ovci. Za chvíli se na obzoru objevil jezdec. Byl to zarostlý, nevábně čpící chlapík. Dojel až k Francouzům. Techaras mu pokynul. Příchozí se hluboce uklonil.

„No?“

„Vaše Milost. Já i bratr sledovat ten pětkrát muž, jak vy poručit,“ páčil ze sebe zkomolenou latinou, „a bratr být pořád u nich, aby ho nevidět. Být to těžké. Ten tmavá muž být chytrý a on se dívat kolem.“ Hrabě Techaras ho zarazil.

„Odpočiň si. Za chvíli vyrážíme a dovedeš nás k nim.“ Chlapík se opět uklonil a začal pečovat o svého koníka.

Templáři vjeli do hor. Tady se Džoser zastavil. Lesy zhoustly, ale mohli tu žít lidé, kteří uprchli před Tatary. Asi by nedělali rozdíl, mezi Tatarem a jiným cizincem. Tady se už ale museli držet cesty. Proto byli poutníci velice obezřetní. Cesta je vedla údolími, když tu zaslechli zvon. Kostelní zvon. Před nimi byla křesťanská vesnice. Džoser chtěl uhnout z cesty, ale byl přehlasován. Rytíři vjeli do vesnice. Její obyvatelé spustili však poplach. Ženy s dětmi se s křikem ukrývaly, muži se chápali seker, vidlí a dalšího nářadí a byli připraveni na odpor. Zrzavý John se zastavil a sesedl z koně. Odložil meč a šel k vesničanům. Ti však napřáhli zbraně proti templáři.

„Přicházíme v míru," řekl John latinsky. „Jsme poutníci a putujeme do Říma." Jeden z mužů cosi štěkl neznámou řečí. Znělo to jako otázka. Džoser se pomalu přiblížil a zkusil říci to samé jako bratr John řecky. Ani na řečtinu však vesničané nereagovali. John ukázal na kostelík, který se tyčil mezi chatrčemi.

„Jsme křesťané." Mluvčí vesničanů cosi řekl dalšímu a ten odešel ke kostelu. Za chvíli se vrátil s mužem v kněžském ornátu. Bratr John znovu opakoval to, co řekl už před tím. Kněz jen pokýval hlavou a pak pravil:

„Já jsem Otec Simeon. Samozřejmě, vzácní pánové, že zde najdete nocleh. Omluvte prostotu mých oveček. Mají strach z těch tatarských ďáblů." Poté se otočil k vesničanům a držel k nim krátký proslov. Ti pohlédli na příchozí a pak se rozestoupili. Zbraně nechali klesnout. Rytíři pomalu vjeli do vsi.

Bylo po mši. Templáři však stále klečeli před oltářem a modlili se svých šedesát otčenášů. Džoser, i když se mu zprvu vůbec nezamlouvalo, že do této vesnice vůbec vjeli, byl nakonec taky rád. Viděl, že si potřebovali odpočinout. Všichni. I on. Když skončily modlitby, sešli se všichni u kněze v jeho domě. Ačkoliv byla jeho dřevěnice lepší než chýše vesničanů, pořád bylo vidět, že žije v chudobě. Džoser se pro sebe ušklíbl. Z tohoto kněze by si měli vzít příklad ti, co kázali chudobu, ale žili v palácích a v noci se nechali obšťastňovat krasavicemi nebo mladými hochy.

„A co vás k nám přivádí, synu?" oslovil Otec Simeon Kelta, o kterém se domníval, že je vůdcem.

„Putujeme do Říma, ke Svatému otci. Máme toho na srdci mnoho, ale tím tě nebudeme zatěžovat, Otče." Kněz zavolal svou hospodyni, která zatím připravovala přístavek jako ložnici pro hosty.

„Ženo, přines hostům pivo. A mně také. A pospěš." Hospodyně mlčky odkvačila, aby splnila příkaz. Tu náhle kněz vyskočil a zahleděl se na krk bratra Michaela. Pak se poklonil. Rytíři se nejprve nechápavě dívali, až si Džoser všiml, co kněze tak vylekalo. V rozvázané haleně bratra Michaela zahlédl medailon se dvěma jezdci na jednom koni. Otec Simeon poklekl.

„Odpusťte slovutní bratři hloupému venkovskému knězi. Netušil jsem, jakou vzácnou návštěvu tady máme." Chtěl toho jistě říci daleko více, ale Džoser ho zarazil.

„Otče, cestujeme v utajení. Proto se my omlouváme tobě. Neprozrazujeme se a neopatrnost našeho bratra je neomluvitelná. Máme tajné poslání, proto bychom byli rádi, kdybys o nás pomlčel. Cestujeme odsud do Zadaru, kde se máme setkat s důležitým člověkem. Vstaň a na kolena poklekej jen před Bohem. Nikdo jiný za to nestojí." Otec Simeon byl zmatený. Pořád se nemohl vzpamatovat z překvapení, které ho potkalo.

Za soumraku byli Francouzi opět na cestě. Zapáchající mužík cválal před nimi s jistotou člověka, který zná svou cestu. Měsíc osvětloval kraj, kde se střídaly piniové háje s pastvinami. Projížděli údolími i přes vrcholky kopců. Jeli celou noc. Ráno vjeli do hor. Zde mužík zastavil. Hrabě Techaras naň tázavě pohlédl.

„Teď spát, vzácný pán. Koně unavení a váš vojáci také. Oni málo daleko. Masúd jim stále dýchat na krk." Hrabě s nevolí sesedl z koně. Vojáci uposlechli s vděčností příkladu svého velitele. Postarali se o koně a ulehli do stínu stromů.

„Vy spát, můj pán. Izmír hlídat." Hrabě cosi zavrčel, ale i on ulehl do trávy. Oči však nezahmouřil. Cítil, že má svou kořist nadosah.

Ráno zastihlo templáře na modlitbách. Když skončili a Džoser se chystal vydat pokyn k další cestě, bratr Michael se zhroutil. Všichni k němu přispěchali. Mohutný Brit se sklonil.

„Má horkost. Nemůže jet dále. A ani ho tu nemůžeme nechat." Tato věta patřila hlavně Džoserovi. „Musíme tu zůstat. Alespoň pár dní." Džoser se zachmuřil.

„Dobrá, vy tu zůstaňte, ale já musím dál. Nemůžeme ztrácet čas.“ Už, už chtěl nasednout na koně, když ho bratr John zadržel. Podíval se mu zpříma do očí.

„Přísahal jsi. Nemůžeš nás opustit.“

„Je to nebezpečné!“ vykřikl Džoser. „Ten muž, co nás pronásleduje, je… je…,“ nemohl nalézt slova. „Pronásleduje jen mě. Je to velice stará záležitost.“ Džoser odvrátil zrak. Brit ho pevněji chytil za rukáv.

„Nechceš mi něco říct, Joshuo de Mornay?“ Džoser se zahleděl do vousaté tváře. Pak ale zavrtěl hlavou.

„Nepochopil bys to. Je to velice starý a podivný příběh.“

„Poslouchám a dovedu být velice chápavý.“ Džoser s Johnem šel stranou. Vesničané zatím s ostatními rytíři odnesli bratra Michaela. John usedl pod strom a vybídl i Džosera.

„Prokleješ mě, bratře. Ale jak chceš,“ začal Džoser vyprávět svůj příběh. Jak se setkal se Setem a Sarachetem. Jak hledal a doposud hledá něco, co by mu mohlo navrátit smrtelnost. Proto před dávnými věky jako Hugon de Payen zakládal Templářský řád. Vyprávěl o tom, kterak a proč ho Sarachet chce zabít. On by to také rád udělal, ale neví jak na to a zda to vůbec jde. Džoser povídal dlouho a bratr John mlčky naslouchal. Jeho pohled byl ale zachmuřený. Když Džoser skončil, chvíli mlčel a hleděl k lesu. Pak promluvil:

„Neprokleju tě. Jestli mluvíš pravdu, je to velice zvláštní a popírá to spoustu věcí, kterým věříme už po staletí. Nevím, co ti odpovědět bratře Joshuo. Dříve bych tě možná proklel za tvou troufalost a kacířství, ale dnes? Já sám jsem dnes psanec a kacíř. Když mne někdo odhalí, tak mě zabijí. A proč? Možná kvůli tobě. Možná že to je ale i kvůli tomu Sarachetovi a Setovi. Já jen pevně doufám, že se v jedné věci mýlíš. Že Bůh existuje. Ten Bůh, ve kterého věřím a doufám. Protože pokud bys měl pravdu, nemělo by smysl žít a zachovávat ctnost a čest.“ Poté vstal a šel k ostatním. Džoser osaměl. Možná to všechno neměl Johnovi vyprávět. Ale už to nezmění.

V poledne Izmír vzbudil Francouze, že je potřeba jet dále. Po krátké době kavalkáda pokračovala na své pouti za kořistí. Hrabě Techaras cítil, že už nejsou daleko. Domorodý průvodce jej v tom ubezpečil. Místo, kde se ti muži ukryli, je již blízko. Do večera tam budou.

Michael otevřel oči a rozhlédl se. Byl ve skromně zařízené místnosti na faře. Ležel v posteli, čehož usoudil, že je v ložnici Otce Simeona. Kousek od něj seděla Jolana, farská hospodyně.

„Jak je vám, Vaše Eminence? Otec mi řekl, kdo jste a že mám o vás pečovat jako o Spasitele.“

„Co je za den?“

„Ách, nedělejte si starost. Je pořád dnes. Ale už se schyluje k večeru. Spal jste velice tvrdě, ale vidím, že už jste v pořádku.“ Hospodyně brebentila dál a Michael přemýšlel, jak to, že droga působila jen tak krátce. Doufal, že se mu podaří ostatní zdržet, než dorazí zástupce francouzského krále s vojáky a zatkne toho čaroděje. Pokusil se vstát. Šlo to. Hospodyně se polekala.

„Nevstávejte, Vaše Eminence. Měl jste horkost!“ Bratr Michael nad tím mávl rukou.

„To byla jen chvilková slabost. Občas se mi to stává. Kde jsou ostatní bratři?“

„V kostele, Vaše Eminence,“ odvětila hospodyně a na rytířův pokyn mu podávala šaty.

Michael vyšel ven. Slunce zapadalo. Vešel tedy do kostela. Viděl zde tři rytíře na modlitbách. Rozhlížel se, ale bratr de Mornay zde nebyl. Jat neblahou předtuchou vyběhl ven. Jeho kůň nestál s ostatními. Vběhl znovu do kostela.

„De Mornay uprchl! Bratři, de Mornay uprchl!“ Rytíři se otočili, ale Michael byl už zase venku. Přišli za ním. Brit se podíval k západu, kde mizela postava jezdce na koni. Pak se otočil k Michaelovi.

„Má své poslání, a proto musí jet. My tu zůstali kvůli tobě. A vidím, že jsi už zdráv. Copak tě postavilo na nohy, bratře? Vypadal jsi, jako když umíráš.“ Možná chtěl ještě něco říci, když se ozval dusot kopyt a křik. Vesničané začali panikařit, ale již bylo pozdě. Na náves vtrhlo asi dvacet mužů. V čele jel muž tmavší pleti ve skvostném odění. Jeho tvář připomínala ďábla. John ho poznal. Najednou věděl, že mu de Mornay říkal pravdu.

„Vaše Milosti,“ křikl bratr Michael na toho muže, „ten čaroděj prchá! Tam, tam jel!!!“ John nevěřil svým uším a ostatní rytíři také ne.

„Ty zrádče!“ zařval. Vytrhl z opasku dýku a v tu chvíli se mu zatmělo před očima. Náhle nemohl popadnout dech. Z Britových zad trčel šíp.

„Vypalte to hnízdo,“ zavelel hrabě Techaras. Vojáci se rozjeli po vesnici a za nimi zněl jen křik a nářek. Střechy chatrčí brzy stály v jednom plameni. Dva zbývající templáři se pustili do boje, ale záhy byli zabiti. Michael stál na návsi a hrabě Techaras přihlížel řádění svých vojáků.

„Vaše Milosti, už je dost toho zabíjení…“ zaúpěl Michael. Hrabě Techaras se jen pobaveně ušklíbl:

„Ale rytíři de Nérac. Snad nechceš nedopřát těm dobrým mužům trochu povyražení. Otče,“ zaměřil svou pozornost, na kněze, kterého vojáci vyvedli z hořícího kostela. Kněz krvácel z rány na hlavě a s hrůzou sledoval zkázu vesnice a jejích obyvatel.

„Jsem rád, že jste nás poctil svou přítomností. Rád bych vám představil svého přítele a oddaného služebníka Jeho Veličenstva krále Francie Filipa řečeného Sličného. Rytíř Jean de Nérac je pravý křesťan. Ne jako zločinní templáři, kteří uzavřeli pakt se samotným Satanem. Proto nás dovedl až sem. Tvá odměna, rytíři.“ Hrabě sáhl do brašny na opasku a hodil Michaelovi váček.

„Je v něm přesně třicet stříbrných. Tak, jak sis zasloužil.“ Michaelovi poklesla kolena. Dostal odměnu jako Jidáš za zradu Krista. Přítel zradil přítele, bratr bratra.

„Ty! Ty jsi mne obelhal!!!“ vykřikl náhle a vrhl se na hraběte. Ten ho ale chytil za hrdlo.

„Ano, obelhal,“ odvětil s cynickým výsměchem v hlase a čepel jeho meče zajela do templářova břicha. V jeho očích svitlo poznání pravého stavu věcí. Bylo ale už pozdě.

„Ty jsi ďábel! Ne tito muži! Bůh tě potrestá!“ vykřikl Otec Simeon v hrůze nad tolika zmařenými životy. „Nechám tě exkomunikovat!!!“ Techaras se ušklíbl:

„Zbytečná práce. Už se stalo.“ Pak napřáhl meč k hrdlu kněze. „Stačí málo a bude po tvé svatosti, Otče.“

„Tak dost, Sarachete,“ ozval se pevný hlas. Džoser vyšel ze tmy do světla ohňů. „Hledal jsi mě, tak tady jsem. Skončeme to.“

„Máš pravdu. Skončeme to.“ Ostří meče prořízlo Simeonův krk, ale hned se otočilo proti Džoserovi.

„To ses stal tak patetickým, že zapomínáš svou rodnou řeč?“ otázal se Sarachet řečí starého Egypta.

„Nestal jsem se vrahem. A hlavně nejsem loutka v rukou jiného zloducha. Braň se!“

Meče třeskly o sebe, až odlétly jiskry. Oba sokové měli staletí na pilování umění šermu. Bylo to hned vidět. Sarachet učinil výpad tak bleskurychlý, že ho Džoser stěží odrazil. Následoval druhý. Ostří přejelo přes Džoserovu paži. Krev.

„Myslel jsem, že jsi nezničitelný. Asi jsem se obával zbytečně,“ křikl posměšně Sarachet. Džoser sekl, ale čepele opět zazvonily. Oba soupeři si vyměnili místa. Sarachet zaútočil z otočky a tvrdě sekl na Džoserovu hruď. Ten však tuto smrtící ránu odrazil a

vrátil. Sarachet se pod silou úderu svalil, ale přemetem se dostal opět na nohy. Přitom Džoser unikl taneční kličkou špičce čepele, která se náhle zjevila na místě, kde měl před tím obličej.

„Slyšel jsem dobře, že chceš zachránit de Molaye? Nebo jsou to jen sprosté pomluvy?“ vysmíval se hrabě de la Buy. Džoser ťal na Sarachetovu hlavu. Ten ale výpad zachytil a záštitou odhodil de Mornayovu zbraň do strany. Pak ho tvrdě uhodil hruškou svého meče do tváře. Džoserovi se před očima zjevily miliony hvězd. Padl na kolena. Uslyšel krátké uchechtnutí.

„De Molay je už mrtev, ale škemral o život jako krysa v kleci. Ale teď už je po všem. Zabiju tě jednou provždy.“ Joshuův zrak se na chvilku vylepšil, vybičován nebezpečím, zoufalstvím a vztekem. Sarachet si nakročil, aby mohl lépe využít svou sílu a protnout Džoserovo srdce. Náhle ucítil palčivou bolest. De Mornayův meč se pohroužil do Sarachetova břicha. Ten na něj nevěřícně pohlédl.

„Ty… ty… ještě… jsi ne… nevyhrál.“ Padl do prachu. Džoser si otřel obličej a opřel se o meč. Pak si všiml, že okolo stojí ostatní Francouzi. Sledovali jejich boj. Pohlédl do jejich zaskočených tváří.

„Vemte jeho tělo a dejte ho Nogaretovi.“ Prošel kolem nich, aby mohl nasednout na koně a odjet. Jeho pohled spočinul na mrtvých tělech bratří. Pak poklekl k bratru Johnovi.

„Jsi pomstěn. Ať tvá duše odpočívá v tvém ráji, bratře.“ Poté sedl na koně a odjel do tmy. Jeho cesta vedla na sever. Tušil, že Sarachet měl pravdu. Velmistr byl mrtev. Už nemělo smysl jezdit do Říma ani do Francie. Tuto noc měl podivný sen. Seděl zase u ohně s ostatními templáři. Dva lhostejně sledovali obzor a Michael mlčenlivě upíral oči do země. Jen ryšavý Welšan, John se zpříma zahleděl na Džosera. Pak řekl:

„Tvůj boj ještě není u konce, bratře Joshuo de Mornay. Až ho dobojuješ, pojedeme dál. Až do našeho ráje.“

„U konce? Vždyť jsem Saracheta zabil,“ podivil se Džoser. Tu pozvedl hlavu Michael. Džoser málem uskočil leknutím. Jeho tvář byla tváří shnilé mrtvoly.

„On není mrtev. Oklamal tě, jako mne. Ještě se setkáte.“ V tu chvíli se Džoser probudil. Ačkoliv nikdy nevěřil na sny a proroctví věděl, že tohle byla pravda. Sarachet nebyl mrtvý. Ještě ne.

* * *

„Můj pane, úkol jsem nesplnil. Očekávám trest.“ Hrabě Techaras de la Buy klečel před Guillaumem de Nogaret. Ten na něj zaměřil své pichlavé oči.

„No a? Ještě budeš mít příležitost. Ale pak s tím neotálej.“

Divoká léta (Laura Neumaier)

Můj drahý příteli,

S hořkostí v srdci Ti musím sdělit nejnovější zprávy, i když tuším, že se něco z nich doneslo i ke tvým uším. Papeženci neustále stupňují svou nenávist, už se ji ani nepokouší skrývat, jako by Majestát neexistoval. Broumovským kostel zapečetit a Hrobským se zemí srovnat nechali. Nedá se to již více snášet, a proto se dne osmnáctého, měsíce května v Carolinu sejdeme, a poradíme se podle toho, co nám Jeho císařské Veličenstvo Matyáš odpoví. Uvítali bychom i Tvou společnost, neboť jsi nám již několikrát dobře poradil. Budu čekat Tvou odpověď.

S úctou,

Pavel Kaplíř ze Sulevic

Chvíli jako bez ducha sledoval řádky a pak se trochu ironicky pousmál. Jistě, jak jinak. Lidé jsou pro Boží jméno schopni čehokoliv. Sevřel pěsti, až klouby zbělely a zapraštěly. Kdyby lidé věděli… Ale i on tušil, že v tomhle boji nejde o Boha, ale o politiku. Habsburkům se nikdy nedalo příliš věřit, vždyť i Rudolf II. podepisoval Majestát pod tlakem. Byla potřeba udržet České království katolické a pod vládou Habsburků, a pokud možno spojit je s Habsburskými državami na jihozápadu Evropy. Jednotná říše pod vedením nejmocnějšího rodu… Krásně si to malují, jen co je pravda. Ale tohle se rozhodně nebude líbit stavovským…

Jossere se chvíli rozmýšlel. Již nějakou dobu si užíval relativního klidu a byl by rád, kdyby to tak i zůstalo, jenže čas se rozhodl znovu ho zamotat do svého přediva. Jako by už dávno neměl nárok na odpočinek. Jediné, co ho těšilo, že tentokrát za jeho vytržení z klidného života nemůže Sarachet. Takže nakonec, proč nepomoci těm, kteří ho nejednou skryli před jeho všudypřítomným pohledem.

Vzal do ruky pero a nechal ho roztančit v kudrnatých písmenech. Pomalu, jako by každé myšlence dával tvar a jméno, vykrajoval do běloby papíru černé linky.

Můj milý spolubojovníče za svobodu ducha,

mohu přislíbit účast na chystaném sněmu, jen bych byl rád, kdyby mi, jako povětšinou, bylo umožněno zůstat v pozadí. Mé důvody znáš, a nyní se k nim přikradla i nedůvěra v mé dvě služebné. Zdá se, že tuší něco z mé minulosti. Z jejich strany cítím zradu, a tak si myslím, že přílišná sláva by mi mohla jen uškodit. Nevěřím ale, že se Jeho Císařské veličenstvo postaví na vaši stranu. Budeme muset vymyslet strategický postup pro případ úspěchu i neúspěchu. Budu se těšit na osobní setkání v Praze.

Markýz Jossere de Mondainess

„Hano! Hano!!!“ Služebná přicupitala až po drahné chvíli a poněkud podezřívavým pohledem nahlédla do pokoje svého pána. Pohodila rezavými kudrnatými vlasy a čekala na příkaz. Ne, její pán se jí nelíbil, ani jeho podivné zvyky. Nesnášela jeho tvář, snědou a ošlehanou prachem bouří i bojů. Za ta léta, co u něj slouží, nezměněnou. Na tom kacíři je něco divného. Nemodlí se, nechodí do kostela… Ne, tomu se musí učinit přítrž…

Žena nakonec převzala psaní, které měla předat poslu, který ho doručí do Prahy. Odešla a Jossere si zamnul ruce. Jeden z mnoha úkolů, které ho v těchto dnech čekají, má za sebou.

* * *

„Cože? Jak jste si mohl ve své farnosti pěstovat takového neznaboha? Jeho kacířství je do nebe volající, prý nechodí ani do kostela!“ Kněz byl čím dál tím menší a menší. Slova biskupského adjutanta na něj dopadala jako těžké kamení a on málem nestíhal uhýbat.

„Ale… Markýz je protestant, snad navštěvuje některý z jejich kostelů. Mají přece Majestát.“ Adjutant napřáhl ruku, jako by chtěl faráře uhodit. Když viděl jeho nevěřícně vyděšený pohled, zase ji svěsil. Syčel jako pára z lázeňského kotle.

„Protestant? A myslíte, že se Majestát vztahuje i na čarodějné kejkle, které ten muž jistě provozuje? Ta žena, jeho služka, mi potvrdila, že za těch deset let, co u něj slouží, nezestárnul ani o minutu, alespoň to na něm není vidět. Přišel odnikud a žije z ničeho… Kde přišel k takovému bohatství?“

„Vždyť to může být jen závist té nebohé, hříšné ženy…“ Biskupský adjutant upřel oči na kříž visící nad mužem, který si dovoloval mu odporovat. Pak se, jako by nic, rozhlédl po malé vybílené místnosti, která snad ještě reprezentovala fiktivní církevní chudobu. Ten kněz se mu nelíbil, z takového by se mohl vyklubat nový Hus. Měl by na něj upozornit biskupa.

„No… myslete si, co chcete. Já…“ Na chvíli se odmlčel. „Já ho zajdu prošetřit, a postarám se, že skončí na hranici, jak se sluší a patří na takového kacíře. A vy mi v tom nebudete bránit, nebo vám zamluvím místo hned vedle něj. Měl byste se honem rychle zamyslet nad svou vírou a vyznáním, nebo špatně skončíte!“

Vzal ze stolu svůj klobouk se širokou krempou a práskl za sebou dveřmi. V místnosti po něm zůstalo napětí. Farář se pokřižoval. Pokud si nějak představoval Satana, tak asi takhle. I ve vzduchu, jako by to čpělo sírou. Z téhle návštěvy se bude vzpamatovávat ještě dlouho.

* * *

Jossere si připravoval věci k odjezdu. Moc toho nepotřeboval, plánoval vyrazit pouze s jedním koněm a bez doprovodu. Obyčejný osamělý jezdec, jakých je na cestách možné potkat desítky, nebude budit přílišnou pozornost. Dopínal knoflíky kabátce, který svou jednoduchostí připomínal spíše vojenský oděv. Vzal do ruky klobouk a vykročil ke dveřím. Ty se z druhé strany otevřely a silou ho praštily do tváře. Zabolelo to, ale víc než bolest v něm vládl vztek.

„Co je?“ vykřikl na Hanu, která se potutelně usmívala na druhé straně křídla dveří.

„Máte návštěvu, pane! Přijel za vámi zástupce biskupa z Litoměřic.“

„A do frasa…“ ujelo mu, zatímco si mnul tvář.

„Copak? Vy nemáte radost?“ Teď, když cítila svou převahu a jistotu, že její dopis, doplněný Josserovým psaním, které měla poslat do Prahy, padl na úrodnou půdu, byla o mnoho jistější v chování i slovech.

„Jistěže, mám! Přímo miluji neohlášené návštěvy ve chvílích, kdy se chystám k odjezdu! Běž se o něj postarat. Řekni, že za chvíli přijdu.“

Hanka div neudělala pukrle. V duši ji hřál dobrý skutek. Pokud se za tohle nedostane k Pánu Ježíši, tak už za nic. Jossere se podíval do velkého zdobeného zrcadla na stěně. Vypadal… ztrhaně, ale zároveň mladě a energicky. Omočil ruce v umývadle a opláchl si tvář. Zástupce biskupa z Prahy? To může mít více důvodů, ale nejspíš… Ano, jeho protestantské aktivity. Snad. Dosud platí Majestát ale… Co když jde o něco jiného? Ta služka by si možná i něco vymyslela, aby ho dostala do žaláře. Platí jí snad málo? Znovu si vzal svůj klobouk a vydal se dolů po schodech. Tam, kde na něho čekala nemilá společnost.

„Pochválen buď Ježíš Kristus!“ Ozvalo se, jakmile sestoupil do salonu.

„Až na věky!“ Tohle znal, nic ho nemohlo zaskočit. „Copak vás přivádí do mého skromného příbytku?“

„Nic vážného, jen bych rád viděl, jak žije bojovník za svobodu ducha.“ Jossere se podíval po Haně. Kdyby pohled zabíjel, byla by na místě mrtvá. Trošku couvla, ale pak se zrakem zachytila na své církevní opoře.

„Jsem biskupův zástupce Michael. Pročpak jste po té milé ženě vrhl tak zlý pohled? Tato dáma nás upozornila na jisté nesrovnalosti ve věcech týkajících se vaší osoby a já jen přišel ověřit její slova. Budeme tu takhle stát?“

„Ne, na tohle se raději posadíme. Pojďte za mnou,“ vyzval katolického vyzvědače, aby ho následoval do návštěvní místnosti. Ta nebyla přezdobená, jak se na dobu slušelo, vlastně se v ní nacházelo jen jedno křeslo a dvojkřeslo. Ve stěně byl vestavěný krb, ale teď se tu netopilo. Krom komody, truhly a několika obrazů byl pokoj prázdný. Usadili se a Jossere se rozhodl svého hosta trochu popíchnout.

„Mohu vám něco nabídnout? Víno…?“ Byla to provokace. Teď, když viděl, odkud vítr vane, rozhodl se bránit.

„Ne, děkuji!“ zazněla roztrpčená odpověď. „Ale měli bychom se zabývat tím, kvůli čemu jsem přišel. Jeho biskupská Milost se velice zajímá o podivné události, které vás obklopují. Doslechli jsme se, že za deset let, po které vás zde lidé znají, jste nezestárl ani o měsíc, a to je nepochybně ďáblovo dílo.“

„Nenechte se vysmát… Pouze se udržuji.“

„Možná, ale velice nepříznivě proti vám hraje to, že jste se angažoval v protestantských útocích proti katolíkům.“

„Nebylo to spíše obráceně?“

„To nejspíš v brzké době projednáte s biskupem.“

A potom s katem, pomyslel si Jossere. Stejně nenajdou způsob, jak ho zabít. Kdyby věděl jak na to, možná by to dávno udělal sám. A možná také ne. Pořád je v něm něco, co ho nutí jít dál a vyhýbat se Sarachetovým nájezdům. Něco, co ho nutí žít, jako by ho čekal nějaký důležitý úkol… Ale ne. Na vůli bohů už dávno nevěří.

„Copak, přemýšlíte nad svým přiznáním?“

„Ne, přemýšlím nad tím, co mi nabídnete.“

„To není nic těžkého. Pojedete se mnou do Litoměřic, a tam záležitost jednou provždy vyřešíme. Vidím, že jste stejně vybaven na cestu, tak vám nic nebrání vyrazit.“

„Moje cesta byla plánována trochu jiným směrem!“

„Nebojte se, císařští vojáci si s těmi vašimi rebely poradí i bez vás. Jedeme!“ Jossere vykročil. Raději půjde dobrovolně, jistě se mu cestou podaří uprchnout. Sotva ale vyšel ze vrat svého sídla, došlo mu, že ve skutečnosti to tak snadné nebude. Před domem stáli kromě adjutantova vozu i čtyři kyrysníci. Císařští vojáci. Jejich přítomnost Jossera donutila se více zamyslet nad dalšími možnostmi útěku. Nehodlal se smířit se sérií potupení a nekonečné bolesti, která ho čeká. Jen nevěděl, co je horší. Zda bolest duševní, z cesty strávené s papeženeckým fanatikem, nebo bolest fyzická, kdyby se dostal na inkviziční mučidla.

Putování ubíhalo v mlčení. Tísnivém, dusivém, že až byl problém se nadechnout.

„Mohli bychom na chvíli zastavit, udělalo se mi zle?!“ Adjutant se snadno nechal přesvědčit, když viděl bledost svého spolupasažéra.

„Zastavte koně!“ křikl na vojáky. „Ty běž s ním!“ Ukázal na jednoho z kyrysníků. Ten seskočil ze svého hnědáka a trochu strnulým krokem doprovázel zajatce za křoví.

„Tady?“ zeptal se Jossera.

„Ne, ještě kousek dál… nechci pohoršovat zástupce církve.“ Tohle voják chápal, a tak zašli hlouběji do lesa. Ohnul se, a za dávivých zvuků sebral ze země zbytek březového kmínku. Byl akorát tak do ruky. Rozmáchl se…

Jaké bylo jeho překvapení, když mu vylétla vstříc biřicova tvrdá pěst. Zajiskřilo se mu před očima a svezl se k zemi. Voják křikem přivolal ostatní a než se Jossere stačil vzpamatovat, byl spoutaný. S rukama za zády a provazem kolem kotníků se mohl pokoušet pouze o odvážnější myšlenkové pochody, ale na činy mohl zapomenout. Potom ho přehodili přes hřbet jednoho z koní a v této potupné pozici dovezli až k vozu. Biskupský adjutant nevěřícně zavrtěl hlavou.

„Jak jste si jen mohl myslet, že by se vám něco takového mohlo povést?“ Jossere mu odpověděl mlčením.

„Nemusíte odpovídat, jen bych vás rád upozornil, že od teď bude vaše cesta o něco méně pohodlná a naše chování o něco méně přátelské. To vás snad odnaučí pomýšlet na útěk.“ To sotva, běželo Josserovi hlavou ještě ve chvíli, kdy ho jako balík nakládali do kočáru. Slunce se sunulo k západu a byl nejvyšší čas vyhledat nějaký hostinec, kde by se dalo přespat. To si alespoň myslel Jossere. Bratr Michael byl jiného názoru. Přímo před nimi se rozprostíralo město Ústí a s ním i hostinec s měkkou postelí a možností utéci. Hořké však bylo zajatcovo zklamání, když zastavili před polozbořeným klášterem. Michael vystoupil z vozu a zabouchal na chatrná vrata. Opatrně, věděl, že by to nemusela vydržet. S kyselým úšklebkem koukal, jak tato stavba reprezentuje slávu a sílu katolíků. Ještě, že se jedná jen o přechodný stav. Již brzy se dočká přestavby…

Po chvíli čekání se přišoural opat. Vyslechl žádost biskupského adjutanta, chvíli pokyvoval hlavou a nakonec nechal otevřít hlavní bránu. Vojáci vjeli do dvora, adjutant se vrátil do kočáru a následoval je. Sotva se za nimi vrata zase zabouchla, pokynul vojákům, aby pomohli Josserovi vystoupit. Pomohli mu skopnutím, a tak přistál bradou na tvrdé dlažbě… Ve vzpurném mlčení se nechal dovést do skromně zařízené cely. Stejné, jakou měl k dispozici každý z mnichů v klášteře. Jediný rozdíl byl v tom, že před tou jeho stála vojenská hlídka. Ne, útěk se konat nebude… zatím. Oknem o velikosti malé střílny se neprotáhne, ani kdyby se sebevíc snažil.

* * *

„Ano, Herr Oberst. Věřím, že tohle skončí velkými boji. Stavové jsou neodbytní. Chystají schůzi a víte sám, že Jeho Císařské Veličenstvo Matyáš jim nevyhověl. Jsou rozhodnutí zakročit…“

„Já vím, Wodiczka, jsem na ně připraven. Myslím, že mé vojenské zkušenosti nás povedou k dalšímu z vítězství.“

„K dalšímu? V lokálních bojích si nestojíme úplně nejlépe, pane!“

„Jak je to možné? Copak vojáci neplní rozkazy?“

„I kdyby plnili… Mají strach a kacíři jsou silnější. Bojují za svou myšlenku a…“

„A…?“

„Našim vojákům chybí motivace z největších.“

„To jsem si mohl myslet… Kde ale máme brát žold pro tolik vojáků? Víte, co stojí vychovat si hordu mušketýrů, pikenýrů, kyrysníků? Vycvičit, vyzbrojit, vybavit… nakrmit. A ještě by chtěli žold? Řekněte jim, že až se dostaneme do otevřeného boje, nahrabou si na kořisti. Zatím musí stačit to, co je.“

„Ale pane…!“

„Už jsem řekl!“

„Pokud navštívím kasárna s takovouto ponurou zprávou, mohlo by dojít ke vzpouře, a to je to poslední, co bychom teď potřebovali.“

„Tak jim nic neříkejte, ono jim to dojde. Snad… Odchod!“

Fähnrich Wodiczka odešel a Sarachet si prohrábl své dlouhé vlasy. Samé problémy…

Nečekal, že by mu Džoser znovu skočil přímo pod nos, ale tentokrát po něm není ani vidu ani slechu. Jako by se zahrabal do země. A přitom ho cítí tak blízko. Ne fyzicky, ale je si téměř jist, že je na dobré cestě. A na jejím konci je sladká odměna, Setova přízeň. Ne, ani jeho současný stav ho nenaplňuje tak, jak by chtěl. Snad proto, že ho sžírá, že kromě něj získal Dar i ten prokletý pes. Ale ani to není důvod, který ho žene dopředu… Na vůli Bohů už dávno nevěřil. Věřil sám v sebe.

* * *

Jossera vzbudilo bušení na dveře a křik. Jeden z vojáků vtrhl do jeho cely a začal s ním cloumat. Nakonec ho shodil z postele a neodpustil si ani několik kopanců.

„Koukej vstávat, jede se dál, biskup se na tebe těší!“ Voják se evidentně špatně vyspal. Jossere posbíral to, co si nestihl obléknout, a vyšel ven. Tam ho čekal další bičic s provazem. Obzor na východě už světlal, koně stáli zapřažení v kočáru a čekalo se vlastně jen na něj.

„Dobré ráno, pane Jossere. Jakpak se vám spalo? Žádné zlé sny?“ Adjutant se zjevně bavil pohledem na pokořeného šlechtice.

„Ne, lépe jsem se vyspat nemohl,“ odpověděl Jossere se zářivým úsměvem. Den, který nastal, byl dlouhý a také hladový. Bratr Michael totiž zakázal kdekoliv zastavit. Jedinou výjimkou byla zastávka pro nejnutnější potřebu těla, ale ani ta se neobešla bez pout a asistence vojenské eskorty. Cesta už neměla trvat dlouho. Všude kolem nich se rozprostírala Brána Čech s malými vesničkami podél Labe. Bylo by to tu moc hezké, projíždět tudy za jiné situace.

Jossere skoro nechápal, čeho se bojí. Smrti? Ne, jak se bát něčeho, co se mu vyhýbá? Bolesti? Vydržel jí už hodně… Potupy… Saracheta? Věděl, že někde slídí. To putování je příliš dlouhé a dává prostor chmurným myšlenkám… Co si zavzpomínat na jiné věci? Na opálené pružné tělo, na černé řasy nad ještě černějšíma očima… Neferfruaton Nefertiti… Jediná žena jeho srdce. I když občas svému tělu dopřál uvolnění s některou z žen, které se okolo něj jen míhaly, vždycky si představoval ji… Jak moc by si přál se s ní zase setkat. Doufal, ale byl si jist, že ona tu není. Že nepatří mezi těch pár, kteří obdrželi Dar. Nakonec se z ní stala velká vládkyně… Ale měla vládnout po jeho boku… Z milostného opojení zase zbyl jenom vztek. Vztek, divoký a plodný, takový, jaký trhá hráze.

Michael Jossera sledoval. Bavil se jeho sebeovládáním, změnami nálady. A přesto cítil něco ďábelského, co z toho kacíře vyzařovalo. Něco, co vonělo věky, minulostí. Ten člověk má ve tvářích vepsané dávno zašlé bouře. A ty jeho oči… jako by viděly víc bolesti, než oči kteréhokoliv smrtelníka. Aniž by si to chtěl přiznat, cítil k němu jistý druh úcty. Čekal ale, že tento nepřítel se bude chovat… jinak. Ne s tichou odevzdaností, ale s odporem. Jako by už čekal na smrt… Ale ne, hloupost! Každý chce žít, snad jen ti největší ztroskotanci ne.

To už se ale vynořila budova biskupství. Hrdě se tyčila na skále a majestát z ní jen čišel. Majestát… ale jiný, než ten, ke kterému se upíraly oči všech protestantů. Těch, kteří čekají, že Jossere zítra přijede a pomůže jim vyřešit jejich problémy svým rozumem. Zklame je. Ještě nikdy nezklamal toho, kdo mu věřil… snad jen tenkrát. Ano, Nefertiti věřila, že se vrátí. Ale musel se ztratit a nepřekážet. Jeho pouť měla vést jinudy. Po trní…

* * *

„Otče, přivezl jsem vám toho kacíře a čarodějníka. Dávejte si na něj pozor, jistě se na vás pokusí zaútočit. Celou cestu byl ledově klidný, ale já jsem si jist, že snoval plány pro vaše setkání. Mám ho předvést rovnou k vám? Kat by mu mohl dát pro začátek jemnou lekci, aby pochopil, že zde je pouze zajatec.“ Michael se cítil ve svém živlu. Zde, na domovské půdě, s odměnou na dosah si připadal přinejmenším jako sám papež.

Biskup si odkašlal a rozhlédl se po pokoji. Jeho zrak na chvíli spočinul na kříži, který visel Michaelovi za zády a zobrazoval utrpení Ježíšovo. Fyzickou bolest, jakou málokterý smrtelník vydrží. Kříž sám ostře kontrastoval s bohatým zařízením pracovny a vypadal zde hodně nepatřičně. Jako by v tom všem bohatství nebylo pro Boha místo. Biskup si to uvědomoval, ale i přesto mu horlivost jeho zástupce nebyla docela milá. Snad jako by cítil vyčítavost očí na kříži.

„Ne, synu. Nejdřív ho přiveď. Nemůžeme si dovolit jednat bez důkazů.“

„Důkazy máme. Zde je podepsaná svědecká výpověď dvou služebných, otce Siegfrieda – teplického faráře, a několika sousedů, kteří žijí dosti dlouho v blízkosti markýze de Mondainess, aby si všimli, že je něco v nepořádku.“

„Jistě, ale přesto to nestačí. Obvinění je příliš vážné, a hlavně, jedná se o šlechtice z cizí země. Nemůžeme si dovolit v těchto dobách pošpinit jméno Nejsvětější církve skandálem. Pokud je to opravdu kacíř, naše sláva stoupne. Pokud ne, mohli bychom se dočkat hořkého zklamání. Síla protestantských stavů roste, a ani já si nejsem jist, jak dlouho jí budeme moci odporovat.“

„Ale otče!“

„Tiše synu, chápu tvou píli a snahu, ale zkus chvíli spoléhat na Boží mlýny. Můžeme jim napomáhat, ale nesmíme na ně spěchat. Přiveď mi toho zajatce.“

Michael se vrátil na dvůr k Josserovi. Jeho klid mu bezmála trhal vnitřnosti. Kdyby nebyl služebník Boží, jistě by mu rád uštědřil ránu do toho jeho ledového obličeje. Snad by se konečně začal tvářit, jako že se mu tu nelíbí, nebo alespoň, že ho zajímá, co se tu po něm chce. Ano, ta nejistota, pocit, že tomu kacíři nenahání strach ani síla Božího jména… To ho dráždilo nejvíc.

„Jdeme!“ Obořil se na Jossera stále ještě čekajícího na nádvoří biskupství pod dohledem vojáků. Pořád se ho držela špatná nálada z myšlenek, ke kterým zabloudil během cesty, navíc ho znervózňoval nepříjemný pocit nebezpečí, jako by byl Sarachet někde blízko… Přitom věděl, že tady není. Už dávno by o sobě dal vědět. Možná… Třeba vyčkává záměrně…

Michael otevřel dveře a postrčil již osvobozeného Jossera dovnitř. Ten jen tak tak stihl smeknout klobouk a pozdravit. I přes jeho názory na papežence mu nechybělo slušné vychování. Stát před biskupem vždy znamená něco zvláštního. Buď velkou poctu, nebo velký problém. Jossere už věděl, že o poctu nejspíš nepůjde. Je pravda, že tenhle starý pán vypadal mírumilovně a moudře. Jeho poskok Michael mu v tomhle nebyl nijak podobný.

„Posaďte se…!“ Jeho hlas byl pevný a autoritativní. Jossere se posadil. Za zády mu stáli dva vojáci, a tak raději vyčkával, co se bude dít dál.

„Asi již tušíte, co od vás mohu očekávat. Tyto výpovědi, které mi přinesl bratr Michael, mluví za vše, a dopis, kterým jste se pozval na zítřejší sněm, vás také nestaví do nejlepšího světla. Ale nepředbíhejme. Co vás přivedlo do Čech?“

„Snad zájem poznat nový kraj?“ odpověděl Josser. Káravý pohled se mu zavrtal až do žaludku.

„Člověče, nelžete mi. Jistě jste utekl před mocí Kateřiny Medicejské. Tak se za svou víru alespoň nestyďte. Jak chcete bojovat za něco, za čím si nestojíte?“ Jossere se ušklíbl. Když už, tak už.

„Já nebojuji za Boha, moc dobře vím, že žádný není. Bojuji za svobodu, možnost myslet si a věřit, v co chci. Nejen já, ale každý. Ať si každý dělá, co chce, vždyť jen svoboda víry dokáže sjednotit svět.“ Biskup se pokřižoval.

„Vy tvrdíte, že Bůh není? Vždyť… vždyť!“ Pomalu ale jistě začínal litovat, že nenechal adjutantovi volnou ruku. Tak kacířskou myšlenku už dlouho neslyšel.

„Není, no a co?“ Josserovi už bylo jedno, jak na něj bude Biskup nahlížet. Nesnášel nejistotu, a tak se rozhodl církevního hodnostáře vyprovokovat. „Jak jinak si myslíte, že bych mohl dosáhnout toho, že pořád vypadám stejně? Ty vaše zaručené zdroje vám jistě potvrdily, že nestárnu. Ano, je to pravda. Co když jsem ve skutečnosti Bůh já?“ Lomcovala s ním zlost z lidské zabedněnosti.

Biskup se křižoval a s očima v sloup ukázal na rozohněného markýze de Mondainess. Vojákům bylo vše jasné. Za tento výstup si jejich zajatec vysloužil příjemnou chladivou a vlhkou kobku a několik sezení s katem. Když ho brali pod pažemi a vlekli ze dveří, na okamžik se Josserův pohled setkal s Michaelovým. Adjutant stál za dveřmi a vyčkával biskupova rozhodnutí. To, co viděl, v něm vyvolalo pocit zadostiučinění. Chladný blesk z markýzových očí ho ale vrátil zpět na zem. Poznání sevřelo jeho duši. Pokud se tenhle kacíř dostane na svobodu…

* * *

V Carolinu se sešla celá řádka lidí, všichni v rozhodné náladě, jen Pavel Kaplíř ze Sulevic smutně klopil ramena. Na tázavé pohledy odpovídal mlčením, popřípadě vzdychnutím. Nakonec se ale přihlásil o slovo.

„Vážení defensores! Ten, na něhož jsme všichni spoléhali, nepřijel, ani neodpověděl na můj dopis. Podle všeho se dostal do problémů s katolickými uzurpátory. Buď nechtěl upozorňovat na naše shromáždění, nebo je ve vážných nesnázích.“

Kolem se roznesl šum. Všichni věděli, že ten, kdo tu schází, je jejich tichý společník, markýz Jossere de Mondainess. Jindřich Matyáš Thurn utišil udivený dav.

„Ano, jeho nepřítomnost nás může rmoutit, ale nesmíme se nechat zaskočit. Katolíci tlačí ze všech stran a ignorují Majestát. Jeho císařské Veličenstvo Matyáš se nechalo slyšet, že naše věc ho nezajímá. Máme se obrátit na zemského správce Adama Michnu z Vacínova. Ten nám prý podá vysvětlení skutků, které se tu teď dějí.“ Dav se znovu rozezvučel. Každý se domlouval s každým o neúnosné situaci. Po několika hodinách se rozešli po svých cestách, dohodnuti na nové schůzi v den třiadvacátý měsíce května. Tehdy se rozhodne.

* * *

Sarachet se klonil nad mapou. Tak už se houfují… Byl si téměř jist, že v jejich středu najde Jossera. Pak mu vyrve srdce z těla a vykrví ho, jako lovnou zvěř. Přemýšlel, co ho žene do té nebetyčné nenávisti. Snad závist? Nebo nejistota? Vždyť Džoser ho může připravit o Dar, stejně jako on jeho. Nebo jen touha být jediný, být sám a nejvyšší? Najednou, jako by se smrsknul. Kdesi v hloubi myšlenek si vzpomněl na Seta. Ve skutečnosti není nic než jen prach u Setových nohou. Ale pokud se osvědčí…?

Velký pohyb stavovských defensorů ho naplňoval uspokojením a očekáváním. Již za pár dnů dosáhne svého cíle. A jenom díky svým zkušenostem se dostal tam, odkud má tak skvělý výhled do dějů po celé zemi. Být oberstem v císařských službách se vždy vyplatí.

* * *

Tma, vlhko, špína… Samota. Občas zahlédl i krysu, ale ani ta se nezdála být vhodnou společnicí do diskuse. Dny, které Jossere strávil v kobce, už jen odhadoval. Občas se tu někdo objevil, aby mu přinesl kus chleba a vodu. Jinak ale nepřišel nikdo. Biskup, adjutant, dokonce ani kat. To poslední ho udivovalo nejvíc. Stále ještě čekal na vykonání útrpného práva tak, jak byl zvyklý. Dlouho také myslel na své přátele v Praze. Jak asi postupují ve svém boji?

Mezitím, o několik pater výše, přesýpal své myšlenky z hromádky na hromádku biskup. Zpráva o defenestraci se mu donesla již včera. Nechápal, jak mohli defenzoři dosáhnout takového úspěchu. Zejména v očích protestantské chudiny tak stoupli v ceně. Je nejvyšší čas vytáhnout zajatce na světlo světa. Trochu rozvlnit protestantské vody a zbořit jejich morálku. Z dopisu mu bylo jasné, že k tomu, koho si opečovává ve sklepení, se oči protestantů upíraly jako k poslední spáse. A teď se jejich hněv převalil přes hráz katolického sevření. I v biskupovi se to svíralo. Chtěl být… tolerantní? Ne. Nepodá ďáblu ruku. Dá poslat pro papežského inkvizitora a pro kata.

* * *

Heinrich se probíral stránkami sborníku De ques tionibus et tormentis. Vždycky se hodí vědět, jak vyslýchat čarodějníka. Může to být nebezpečné, toho si byl vědom. Naslinil si prst, otočil stránku a trochu upravil knot v lampě. Ta jen tak tak osvětlovala nízkou temnotu pokoje v zájezdním hostinci. Mohl nocovat v klášteře, ale zvykl si na jisté pohodlí. Znovu zabodl oči někam mezi řádky. Ano, útrpné právo ho nesmírně bavilo, jako by již nic jiného nemohlo naplnit jeho duši zadostiučiněním. Otřásl se, ne však zimou, ale nepříjemnou vzpomínkou. Již jako chlapec věděl, že jednou bude jeho posláním pronásledovat čarodějnice.

Už nikdy se nezbaví toho hrůzyplného pohledu na služebníky Satana, který se mu naskytl coby dítěti. Viděl dva. Vysoké, snědé muže. Bojovali spolu, dýky se blýskaly v měsíčním světle do chvíle, než se jedna zanořila hluboko do břicha poraženého. On, skryt pod skloněnou olší odvrátil oči, ale nevydržel se nedívat dlouho. Zraněný muž se jenom oklepal, a jakoby necítil bolest, pokračoval v boji. Najednou se zablesklo. Heinrich by dal ruku do ohně za to, že z jasné oblohy. Blesk se svezl po čepeli dýky druhého muže. Ten padl na zem a jeho přeživší sok utekl. Jako by se vypařil. Jenom přehodil kápi přes hlavu a byl pryč. Chlapec se vydal k místu, kam ten blesk uhodil. Čekalo ho však neskutečné překvapení. Chlapík, který měl být už dávno mrtvý, právě vstával. Všiml si mladíka a zpražil ho pohledem, ze kterého se dala vyčíst všechna ta nahromaděná zlost. Chlapci to stačilo jako dostatečný důvod k útěku. Nikdy předtím ani potom již nezažil takový strach. Utíkal ztemnělým lesem, ve kterém snad ani neměl být. Slyšel jen bouchání svého srdce… Nebo to byly údery nohou do lesní půdy?

Později, když se začínal zajímat o to, co se toho podivného večera stalo, dospěl k závěru, že se stal svědkem boje dvou černokněžníků. Farář mu řekl, že je jistě jeho posláním podobné jedince pronásledovat… Heinrichovi se to nezdálo jako špatný nápad. Vystudoval teologickou fakultu a po vysvěcení se specializoval na vedení inkvizičních procesů. Nakonec byl díky své píli povýšen na vrchního papežského inkvizitora pro České království. Viděl zástupy čarodějů a čarodějnic, i když v hloubi duše mu něco říkalo, že tohle nejsou ti, které on hledá. Byli to většinou křesťané, protestanti… Nebo individua marně upínající zrak k Ďáblům, ve snaze ujít svému bídnému předurčení. Všichni měli své hříchy, ale nikdo ani trochu nepřipomínal ty dva přízraky z dětství. Co není, může být. Bůh

mu pro jeho poslání jistě připravil dlouhý život. V Litoměřicích čeká další kacíř, další z mnoha, proběhne stejný proces, stejné usvědčení, ortel a smrt. Jako vždy.

* * *

V očích ho pálily slzy, ale nepovolil. Nevykřikne, přeci neudělá tomu ďáblu radost. Muž v černém taláru jen pokynul a kat pootočil kličkou. Palečnice se zaryla ještě o milimetr hlouběji. Jossere cítil, jak mu pukl kloub. Otřásl se, ale znovu zachoval mlčení. Stejně se to zahojí… brzy. Mnohem rychleji, než by se to hojilo smrtelníkům.

„Přiznej se, synu, uleví se ti.“ Týraný muž se nadechl a zavrtěl hlavou.

„Já… nejsem… čaroděj!“ soukal ze sebe ztěžka. Inkvizitor jen pokrčil rameny a kat opět pootočil kličkou. Tentokrát už to tolik nebolelo a Jossere pomalu ale jistě mohl zase začít přemýšlet. Co dělat? Když bude zatloukat, dozví se o jeho případu kněží z celého království. A od nich se tato zpráva rozšíří do veřejných kruhů. Tím by se o něm mohli dozvědět jeho přátelé… a snad by se ho pokusili vysvobodit. Ale jistě by se o tom doslechl i Sarachet, a tak by ztratil náskok, který se domníval, že před ním má.

Heinrich zavrtěl hlavou a kat povolil závity na palečnici. Mučedník si již málem oddychl, když ho zastudil inkvizitorův pohled.

„Tak co, nerozmyslel sis to? Pořád o sobě budeš tvrdit, že jsi Bůh?“ Jossere v bláhové naději, že mu snad pro teď dají pokoj, zavrtěl hlavou.

„Ne… Bůh… nejsem.“

„Výborně… a povíš nám, jakou náhodou se stalo to, že jsi pořád mladý a nestárneš?“

„Nevím.“ Lhal, ale věděl, že kdyby inkvizitorovi převyprávěl, jak k Daru přišel, skončil by na hranici. Věděl, že ani ta ho nemůže zabít, ale bolest to musí být nepředstavitelná. Vydrží hodně, ale už teď mu dělalo problém při utahování kliček udržet svěrače. Ta bolest je tak silná!

Heinrich se pousmál. Moc dobře si pamatoval, že tenhle muž je už dvacet let stejný, a že kdyby mu sundal zakrvácenou košili, našel by na jeho břiše starý šrám. Šrám od dýky, kterou ho rozpáral ten druhý čarodějník. Na tohle čekal dvacet let. Tak, jako dnes ho práce ještě nebavila. Tenhle muž má totiž skutečné tajemství…

„Nevíš… možná máš špatnou paměť. Ale já mám paměť dobrou. Před dvaceti lety jsem tě viděl. Bojoval jsi ještě s jedním, který ti byl trochu podobný. Jistě od něj máš ránu na břiše…“ Jossere se zatvářil udiveně. Tenhle člověk že byl svědkem jeho nedávného boje se Sarachetem? Inkvizitor odhrnul zakrvácený cár látky a nevěřil svým očím. Jizva nikde. Přesto si pamatoval tu tvář.

„Jak to, že tam nic není? Viděl jsem, jak tě zabil, a ty stejně žiješ. Je to Ďáblovo dílo, pokud ovšem nejsi Ďábel ty sám… Já chci ale vědět, jak to děláš. Chci, aby ses přiznal, že ses odklonil od Boha a Satan ti za to nadělil dlouhověkost. Mistře?!“ Kat vzal do ruky nástroj podobný palečnici, jen o něco větší a nasadil ho Josserovi na zápěstí. Utahoval pomalu, aby si jeho oběť bolest užila. Ne, že by byl velkým zastáncem mučení, zvlášť ne, pokud musel mučit protestanta… ale katovské řemeslo se dědí spolu se jménem, a patří k ní i toto. Markýz přerývaně dýchal. Ještě se to dá vydržet, ještě… se …to…dá…vydržet… ještě…

„Aáááááááá!!!“ Výkřik naplnil celou místnost a odrážel se od stropního klenutí. Zdálo se, jako by v ten moment zakolísalo i světlo pochodní.

„Konečně nám zpívá, ptáček. Tak co, už sis to rozmyslel?“ Jossere byl rozhodnutý mluvit. Povědět jim všechno. Jenom aby už konečně přestali.

„O sabatu… jsem vyvolával Satana… a uplatil ho krví…“

„Nelži! Tohle říká každý, ale já vím, že je to jinak!“ Loupl okem po katovi a ten utáhl šrouby na obou stranách. Tentokrát již Jossere nekřičel. Cítil jen, jak se mu v rozkroku rozlévá mokrá skvrna. Inkvizitor pokrčil nos.

„Tak co. Máme utáhnout ještě?“

„N…ne! Mluvím… pravdu! Dostal… dostal jsem to náhodou. Možná… Možná mi při tom někdo pomohl…

„Někdo? Satan Ďábel ti pomohl. Tímto ses přiznal k deliktu čarodějnictví a paktu s ďáblem. Budeš popraven. Ještě nevím kdy, ale víc než týden to trvat nebude.“ Inkvizitor ukázal na dřevěné dveře s mříží. Dva pacholci odvázali polobezvládného Jossera od mučící židle a odvlekli ho k nim. Až když ležel ve tmě na slehlé a páchnoucí slámě, začal si pomalu uvědomovat, jak lehce z toho vyvázl. Chtěl se zvednout, ale jakmile se opřel o ruce, zatmělo se mu před očima a omdlel…

* * *

Litoměřické náměstí bylo přeplněné lidmi. Na popravu nestárnoucího kacíře se přijeli podívat i ze vzdálenějších koutů Čech. Uprostřed vydlážděné plochy stál kůl a kus od něj byla připravená hromada slámy a dřeva. Celé popraviště hlídali vojáci, které pro tuto událost nechali poslat z Prahy. Ti uklidňovali rozvášněný dav čekající na to, až přivedou hříšníka. Jeho kacířství vyvolávalo zlobu v nejednom z bohabojných měšťanů. Nebyl uvězněn na Katovně, jak bývalo v Litoměřicích zvykem, ale přímo na Biskupství. To značilo, že půjde o opravdu důležitého vězně. A ty povídačky, které se o něm tradují. Prý si hraje na samotného Boha zla, a ďábel mu daroval dlouhověkost, aby mohl rozsévat zlo až do skonání světa.

Oberst, který velel vojenské stráži, si zamnul ruce. Dalo mu hodně práce přesvědčit Biskupského adjutanta, aby zařídil, že na popravu bude dohlížet zrovna jeho jednotka. Nikdy nezapomene na tu chvíli, kdy se doslechl o tom prapodivném kacíři. Ano. Dnes bude jeho velký den. Jeho, i Džoserův. Jak by ne. Smrt je přece velká událost. Jenom… jak zaonačit, aby mu vyřízli z těla srdce? Snad by mohl upozornit, že jen takhle se dá zabít… ale neupozornil by tak i na sebe?

Pacholci vtrhli do kobky a vytáhli zemdlelého muže. Nebyl ani schopen chůze. Polili ho vodou, aby se probral. Zabralo to. Otevřel oči, rozhlédl se a pokřižoval. Jeden z pacholků se ušklíbl:

„To ti nepomůže, stejně tě popraví!“

„Ale to je nedorozumění! Jsem tu omylem, přepadl mne ten vězeň a utekl!“

„Vážně si myslíš, že ti tohle budeme věřit?“

Muž v sutaně kráčel kolem popraviště. Potměšile sledoval pacholky, jak táhnou toho ubožáka k hranici. Teď. Teď se to provalí. Inkvizitor přistoupil k obviněnému a chtěl začít předčítat rozsudek. Tamboři roztančili paličky na blánách bubnů, ale on je pohybem ruky umlčel. S nevěřícným pohledem se ptal svázaného muže:

„ Otče?! Co se, probůh, stalo?“

„Přišel jsem k němu, dát mu možnost poslední svaté zpovědi… a víc nevím. Probudili mne až ti dva, kteří mne přivedli,“ odpovídal kněz skoro plačtivě. Musela to být potupa, stát před tolika lidmi v krvavých a špinavých cárech.

„Utekl… On utekl!“ Inkvizitor si ani neuvědomoval, že křičí. Oberst Johannes von Techaras přistoupil k němu.

„Můžeme něco udělat?“

„Ano. Vyjeďte ho hledat. Nejspíš na sobě bude mít sutanu, díky které se mu podařilo opustit vězení.“ Heinrich zvedl oči. Poznal přízrak z lesa, poznal pohled, který ho pronásledoval jen v nejčernějších snech.

„V…Vy?!“

„Jsem šťasten, že se opět setkáváme, ale omluvte mne, teď musím zařizovat jiné věci.“ Oberst odešel ke svým mužům a během chvíle sestavil malý oddíl jezdců, kteří s ním v čele, vyrazili hledat Jossera v kněžském rouchu. Ten ale komedii, ve kterou se zvrhla jeho vlastní poprava, už dávno nesledoval.

Jossere zapálil oheň v krbu a chvíli koukal do plamenů. Připadal si jako pod příslovečným svícnem. Až se musel usmát, když si vzpomněl, jak jim zamotal hlavu. Skoro mu jich bylo líto. Málokdo by tušil, že jako první pojede do Prahy. Kůň, kterého ve spěchu ukradl, zřejmě patřil nějakému zapřisáhlému závodníku s časem, neboť stihl do Prahy dojet o celý půlden dříve než Sarachetův oddíl, který ho pronásledoval. A ve chvíli, kdy pročesávali město, byl už dávno v bezpečí malého dřevěného srubu v lesích nedaleko Prahy. Všichni se museli smířit s tím, že nejspíš zmizel nadobro. Je to už skoro dva roky, a v českých zemích nastaly změny, jakých by se málokdo nadál. Českým králem byl zvolen Fridrich Falcký, který hájil zájmy protestantů. Jossere by se mohl vrátit domů, aniž by se musel bát dalšího pronásledování. Sám král mu zaručil ochranu, ale raději využil pohostinství Pavla Kaplíře a zatím zůstal v jeho domě.

Nepokoje se ale neuklidnily, jen se přesunuly do trochu jiných sfér. Císaři Ferdinandu II. se nelíbilo, že si v Čechách, které ještě nedávno patřily do léna Habsburků, dělají protestanti, co chtějí. Sen o říši zabírající půl Evropy získal znatelnou trhlinu, a to bylo třeba napravit. Král Friedrich se ale císařských neobával, doufal v pomoc svého tchána, anglického krále Jakuba. Jenže, jako by se všechno najednou obrátilo. Král Jakub se nechtěl hnát do dalšího otevřeného boje, a tak svého zetě podpořil spíše symbolicky a stavům se přitížilo. Zatím ale svůj boj zvládali s grácií. Schylovalo se k bitvě, která měla rozhodnout o osudu českých zemí. Jossere o tomhle všem věděl. Tohle byl boj, kterého se chtěl osobně zúčastnit. Nevěděl proč, co ho tam tak žene. Snad… pocit vděku ke stavovským přátelům a možnost jim oplatit pomoc, kterou mu poskytli.

* * *

Byla neděle… Na oboru se snášela mlha. Mžilo a všichni to vlezlé vlhko cítili až v morku kostí. Od Rakovníka přitáhli císařští. Obě vojska od sebe dělilo jen pár kilometrů a jeden potok. Velitelé stavovské armády si byli jisti vítězstvím, přesto ale nechtěli nic zanedbat… Tedy – někteří. To, co jim dělalo vrásky, byla morálka mužstva. Jossere už několikrát musel svým mužům vysvětlovat, že nejdříve musí porazit císařské a pak teprve budou moci vyplatit žold. Hanba mu nedovolila přiznat, že peníze na žold prostě nejsou. Dalším problémem bylo to, že někteří velitelé po včerejší pijatyce vůbec nedorazili na smluvené randez vous s císařskými a ligistickými vojáky. Stavovské vojsko mělo jasnou převahu, co do zaujatých pozic. Kopec, na kterém se nacházeli, jim poskytoval velkou taktickou výhodu: pravé křídlo kryla vysoká zeď obory, levé příkrý sráz zlomu nad Motolem.

Vzduch mezi vojsky zhoustl. Ani jedna strana se ne a ne odhodlat k útoku. Na císařské straně panovala značná nervozita. Mezi vojáky chodili kněží a ukazovali jim obraz Panny Marie s vypíchanýma očima – dílo těch kacířských Čechů, a ty je nutné zničit.

Bylo k polednímu, když se hrabě Buquoy rozhodl zavelet do útoku. Dva valonské pluky o celkové síle tří tisíc mužů se hnaly od Motola na Thurnův pěší pluk, čítající tisíc dvě stě vojáků v nejlepší kondici a se skvělým výcvikem. Zaútočil proti nim i Valdštejnův kyrysnický pluk, který ale jízda vedená generálem Thurnem zahnala k útěku. Spolu s nimi

ale ustoupili i Valoni. Zatím se pro stavovské vše vyvíjelo slibně. Tak se to alespoň zdálo velitelům. Mezi vojáky tak optimistická nálada nepanovala. Při pohledu na černající se čtverce císařských vojáků je napadaly myšlenky na smrt. Ano, spousta jich tu zemře, a navíc s prázdnou kapsou.

Snad nejvíc problémů měl Jossere se svými muži. Byli součástí Thurnova pěšího pluku. Jen o chvíli později měli vyrazit do útoku. Sledovali svého Feldmarschall-Lieutenanta, který jeda v čele, je vtáhl přímo do chřtánu císařským. I z jejich strany vyjel jezdec, nepříliš ochotně následovaný svými vojáky. Čím více se k sobě blížili, tím méně si uvědomovali přítomnost svých vojsk. Celé bojiště jako by zahrnovalo jen ty dva. Teď, nebo nikdy. Jossere tasil palaš a ťal po Feldwachtmeisterovi císařských. Ano, po tom fiasku s uprchlým vězněm byl Sarachet, jako spousta dalších, degradován.

Zasáhl ho. Oba na místě zastavili koně a chvíli se točili kolem sebe. Mlčeli, ale z očí jim létaly blesky.

Opět se rozjeli proti sobě. Tentokrát měl navrch Sarachet. Dobře mířenou a silou vedenou ranou těžkým jezdeckým mečem se mu podařilo Jossera vyhodit ze sedla. Mezitím už stavovští mušketýři došli skoro na tři sta metrů od protivníků. Napjatě pozorovali, boj svého velitele. I císařští byli zaraženi soubojem, který se jevil býti dosti soukromým.

Sarachet seskočil z oře a vrhnul se k ležícímu Josserovi. Jako by pro chvíli zapomněli na vlastní nesmrtelnost, začali se častovat ranami pěstí… do chvíle, než se Jossere zvedl a sáhl po dýce. Jeho protivník ho následoval. Je to stejné, jako tenkrát před dvaceti lety. Nerozhodný souboj na dýky, který může vyhrát jen ten, kdo ví, jak zabít svého soupeře. A Sarachet to věděl. Rozmáchl se, uštědřil Josserovi pořádnou ránu na solar a pak už jen sledoval, jak padá k zemi. Zakleknul ho, aby neměl šanci se zvednout, a pozvedl ruku s dýkou…

Když v tom ho za tu ruku někdo chytil a zkroutil mu ji za zády. Sarachet se překvapeně ohlédl, a spatřil rezavý vous ve tváři jakéhosi urostlého muže. Ten, jak držel jeho ruku, mu jen špitnul do ucha:

„Jestli nechceš, abych ti vyrval srdce z těla já, tak odsud zmiz… a hodně rychle.“ Jossere se pomalu zvedal a nechápavě se koukal na to, jak se celá situace vyvinula. Zrzek na něj křiknul:

„Dělej, uteč! Oni se nebudou celou tu dobu koukat jak telata na to, že jim morduju velitele. Padej, teď už jsme vyrovnaní!“ Jossere vyskočil na koně a cvalem se blížil ke svým vojákům.

Sarachet si nedovolil ani pohnout. Došlo mu, že ten zrzoun není jen tak někdo. Pokud by se mohl s někým měřit, tak se Setem a stejně jako Set, by ho asi mohl kdykoliv zabít. Ryšavec pustil Saracheta a zmizel jak pára nad hrncem.

V řadách Thurnova pěšího pluku panoval chaos. Vojáci, když viděli svého velitele utíkat z boje, se otáčeli, stříleli do vzduchu a jedna linie dokonce otočila pušky do svých řad. Nakonec se rozeběhli zpátky. To byl povel pro císařské, kteří začali pálit…

* * *

Bylo po boji. Ti Češi, kteří padli, padli většinou s dírou v zádech. Dvouhodinová jatka skončila fiaskem, jen a pouze díky zmatku a odvěkému boji dvou nepřátel. Rozhádaní čeští stavové nebyli schopni udržet Prahu, i když vojenské síly by jim na to ještě zbývaly. Chybělo to hlavní. Motivace a odvaha, která zůstala někde na bitevních pláních u letohrádku Hvězda.

Markýz de Montissaca (Kristýna „Jara Row“ Benediktová)

Ležel jsem v hebkých saténových poduškách nádherné postele s nebesy. Upíral jsem zrak kamsi nad sebe, do temně modrého saténu, ze kterého se sem tam zatřpytil diamant, jenž měl představovat část nějakého známého souhvězdí. Usmál jsem se… A tam, pod tou téměř obsidiánovou a průzračnou nádherou v mém náručí spočívala krásná mladičká dívka. Její dech mě šimral na krku a její těžká vůně pomalu omamovala všechny moje smysly.

Pod maskou markýze de Montissaca jsem si užíval přízně té maličké. *Pod maskou?* Musel jsem se ušklíbnout, copak by mi věřila, kdybych jí přiznal svou *pravou* totožnost? Kdo *skutečně* jsem? Že jsem postava, o které se tradují mýty; postava z velice, velice nezáživného eposu a nejen z něj? Jak absurdní, co všechno si o mně lidé dokázali vymyslet. Kolik lží! Vlastně jen…

Jen zlomek byl pravdou.

„Ach, markýzi, připadá mi, jako bychom se znali celou věčnost,“ zašeptal ten nejsladší ženský hlas, který jsem kdy slyšel. A maličká se v mém náručí zavrtěla a zadívala se na mě.

Jako by tušila, jak si může získat nedostižného markýze Montissaca; zakmitala svými dlouhými černými řasami a já se topil v jejích rozněžněných očích. Ach, kéž by mě mohla nazvat mým pravým jménem, kéž by místo toho smyšleného *markýzi* řekla *Gilgameši*. Toužil jsem po tom! Mé uši si odvykly zvuku jména mně vlastního, vždyť mne jím nikdo nezval tak dlouho! Naposledy ta–

Měl jsem pocit, že při vzpomínce na bohyni Ištar mi ztvrdly rysy. Ne, nebudu si kazit tuhle přenádhernou a převzácnou chvíli myšlením na *ni*.

Usmál jsem se na svou holčičku a jemně ji pohladil po vlasech. Přišla mi tak křehká, i když vášeň, která z ní sálala při jejích vystoupeních stejně jako při milování, byla nezkrotná a tolik nepodobná tomu, co z Grety vyzařovalo teď, když byla v klidu, když odpočívala v mém náručí.

V očích se jí zaleskly ďábelské plamínky a ona mi lehce políbila konečky prstů. Jen tak lehýnce, jako by se jich dotkla motýlí křídla. A právě takováhle nesnesitelná lehkost polibků vyvolávala nejpalčivější mrazení v zádech.

Usmál jsem se a pohladil ji po vlasech; právě s ní jsem si připadal, jako bych se nořil do hlubin snů. Jako by mě prováděla nekonečnými opiovými háji, zatímco vtíravá droga těch bohy opuštěných míst pomalu ale jistě zchvacovala můj organismus – mou mysl.

„Jsi můj, jen můj,“ šeptá mi Greta do ucha a já zahrnuji její voňavé vlasy záplavou upřímných horkých polibků.

„Můj, jen můj!“ Její medový hlas přechází v ostrý sykot. Mně tak známý sykot. Ne, takhle si se mnou hrát nebude. Takhle ne! Takhle je příliš jako *ona*! Jako–

„Ištar!“ Trhnul jsem sebou a zorničky se mi doširoka roztáhly. Místo své nádherné Grety líbám tu–

V mžiku jsem byl na nohou. *Ne, tohle ne! Ištar ne!*

Klesl jsem na kolena. *Její* drtivá moc mě srazila k zemi. A *ona*… tak všudypřítomná! Létala kolem mě jako roj duchů v okolí šibenic. Myslel jsem, že z kakofonie, kterou způsoboval *její* smích, se mi rozskočí hlava. Nutila mě pokořit se před *ní*, poddat se *jí*, ale já nemohl! Nemohl… Stala se lítou fúrií, jako…

S trhnutím jsem se probudil, zalit ledovým potem. Cítil jsem, jak mi zdivočele buší srdce; pociťoval úzkost v útrobách a na svém loži prázdnotu. Bylo mi do pláče, když jsem se podíval na plakát s fotografií překrásné spoře oděné ženy, jenž jsem si tiskl na svou rozpálenou hruď. *Moje Greta! Moje Mata Hari.* Vířilo mi v mysli.

Ne, omyl, nebyla – nikdy nebyla moje. Jediným pohybem ruky jsem zmuchlal plakát – pozvánku do divadla – s její podobenkou a naplněn nepříjemným pocitem ztráty jsem jej odhodil do tmy.

„Omyl. Není moje. *Bude* má…“

Jak pošmourná může být Paříž? Jak nudná, šedivá a studená, až z toho mrazí. Kdo by si to někdy pomyslel – nejslavnější město kultury, Mekka umění pohřbena v mrazivé šedi. Tahle Paříž se mi nelíbí! Hrozí… Hrozí válkou.

Jak to mohu vědět? Pamatuji si ji za Ludvíka čtrnáctého, za Revoluce; páni, kdybyste viděli Bastilu! A nikdy, nikdy mi nepřišla tak naléhavá, tak děsivá, tak stísněná; nikdy nebyla takováhle. Miloval jsem Paříž, vždycky – vždycky, ale teď?

Začínám ji nenávidět. Rozčilují mě všechny ty uniformované nádhery, které se prochází třídami a uličkami, jako by jim patřila. Celá… Od Montmartru po Louvre… A ještě dál…

Prokletá Ištar!

Sklonil jsem hlavu a sevřel ruku v pěst. Zase mi ze všech těch myšlenek vytanula *ona*. Krutá, nelítostná; *ona* a *její* dar.

No ano, chtěl jsem nesmrtelnost! Kdysi. Přál jsem si žít věčně po boku drahého Enkidůa. Jenže žít, zatímco všichni, které miluji, umírají? To bych nepřál ani největšímu nepříteli.

Ne! Já to změním! Všechno to změním, celý svůj život… K čemu je nesmrtelnost, když se nemohu ani zamilovat?

Jakmile projevím někomu svoji náklonnost, dotyčný mi zmizí. Za pár let, za pár desítek let – co na tom, jakékoliv jednotky času jsou tak… pomíjivé je slovo, které hledám. Všichni mi zmizí. *Ti, které milu-*

Zvláštní, zvláštní takhle uvažovat. Nikdy jsem vlastně nemiloval žádnou ženu. Veškerá láska, kterou jsem prožíval, byla… Ano, byla s muži. Tak renesanční a plamenná a… zvláště přitažlivá, neboť byla většinu věků zakázaná, považována za nemravnou, nepřípustnou… Ale žádný muž mi nemohl vynahradit mého Enkidůa.

A ženy? Myslím, že nikdy… Ne, žádná neprošla mým ložem milována. Tedy… Ta jedna neprošla mým ložem milována, abych to upřesnil. Mám pocit, že brzy se do svých myšlenek zamotám jak nešikovný rybář do zrádných sítí.

Za ta léta jsem poznal jedinou. Nemiloval jsem ji. A možná…

Třeba je láska ženy to, co mi v životě chybí. Zamyslel jsem se, ale věděl jsem, že *ji*, že *ji* nebudu nikdy milovat. Už jen proto, jak mi ublížila.

Obklopen svými myšlenkami jsem dál bloumal ulicemi té šedé královny na Seině. Kam jdu? Co mám ještě na tomhle světě udělat? Co mám – *co mohu* – zkusit?

Můj pohled padl na plakát té všudypřítomné, nádherné, spoře oděné múzy. Plakát ohlašující další famózní vystoupení tanečnice Mata Hari. *Oko úsvitu*, usmál jsem se. Ne, nechápu a asi nikdy nepochopím, co lákalo můj zrak k těm přebarveným upozorněním na famózní představení.

Mimoděk jsem po jednom z nich natáhl ruku. Tohle je něco jiného. Ona je jiná. Uvědomil jsem si. Jiná, než všechny ženy na světě.

I když možná… Jak mohu říci, že je jiná, když ji vlastně ani neznám?

Jenomže. Ach, ne! Možná jsem za ta staletí, za ta tisíciletí života znuděn. Třeba se chci jen rozptýlit. Pobavit… Vlastně ani nevím. Z úst se mi vydral tichý povzdech.

Jenže…

Najednou jsem sebou trhl. Ani podnět tohohle jsem nechápal. Jenže v tu chvíli mé otupělé oči padly na stánek s květinami.

Carpe diem?

Život je přeci od toho, aby se užíval. A zkusit se má všechno, říkal kdosi. A když… jsem nesmrtelný…?

Musel jsem se hořce ušklíbnout. *Proklatá nesmrtelnost!*

„Prosil bych tyhle…“ Na chvilku jsem se zamyslel nad výběrem květin. Jaké bych měl koupit? Růže? Tolik symbolické a překrásné? Tolik smutné, když uvadají ve váze?

Ne… Co lilie? Mávl jsem rukou – moc opojné.

A nebo orchideje. Symboly žen a ženství, mám dojem, že i Křtitelova Salome je milovala, tak proč ne ta dnešní, Salome – Mata Hari?

Znovu jsem pohlédl na plakát. Nebyla objektivně krásná, zajisté nebyla tak krásná, jako jiné ženy, které jsem na své pouti životem poznal, ale… Ano, měla jiskru; cosi zvláštního, co na mě volalo i z těch plakátů, abych šel blíž, kochal se pohledem, nasával ta její kouzla, abych ochutnal…

„Orchideje.“ Vyslovila moje ústa bez vědomí mozku.

Mladý prodavač se na mě rošťácky usmál. Nejspíš zhodnotil mou volbu coby výtečnou. *Nebo…* Naprázdno jsem polkl. Rozčiloval mě. Provokoval. A je jedno, zda úmyslně. No ano, byl to pěkný muž, moc pěkný, ale…

Nervózně jsem přešlápl na místě. *Rychle, rychle, ať už je zabalí. Ať se na mě nedívá.* Přál jsem si v duchu a připadal si přitom jako malý kluk.

„Dva franky, monsieur,“ usmál se na mě květinář a já se zamračil. Dva franky? Není to moc za takovou kytici? V duchu jsem zaklel, ale požadovanou částku zaplatil. *Co pro mě znamenají dva franky?*

Pousmál jsem se – peněz skutečně nemám málo, člověk se za stovky let naučí, jak správně hospodařit a vydělávat.

„Merci, mon monsieur,“ usmál se na mě a s lehkou úklonou mi květiny předal.

V jeho očích jsem spatřil něco, co mě nenechávalo v klidu, co mě… *Snad… vzrušovalo?!* „Ne!“ Sevřel jsem ruku v pěst.

Musel jsem vytěsnit z hlavy to, že se mi líbí, že bych jej rád pozval… třeba na kávu, protože jsem měl na plánu schůzku s mnohem, mnohem zajímavější osobou. Tedy… doufal jsem, že mě vytrhne z každodenní nudy, že alespoň nějaký čas strávím jinak.

Znovu jsem upřel oči na nápis na plakátě.

„Hm, takže dnes večer, Follies Bergére, dobře, Greto, budu tam.“ Zamumlal jsem si pro sebe a odcházel, nevšímaje si květinářova drzého pronikavého pohledu. *Ne, dnes už ne, mon garcon…*

Seděl jsem v pohodlném křesle, záda prkenná, a připadal si jako opařený, nemohl jsem nic jiného než zírat. Na ni, na tu krásu, na tu novodobou Salome. Cítil jsem nepatrné a neochvějné mrazení po celém těle. To se žádné ženě nikdy nepovedlo, vyvolat je u mě.

Létala na pódiu jako vzácný tropický motýl a svlékala ze sebe pomalu, až mučivě pomalu, průsvitné hadříky, do nichž byla zahalena. A–

Dal bych za to krk, že zachytila můj pohled, že jej opětovala, že se na mě usmívala.

Ale i přes ten její rozkošný úsměv jsem cítil, jak je napjatá, že není ve své kůži. Ne! Byla rozčilená!

Jak vlastní mi byl ten pocit, jenže… Na koho se hněvala?

Zatočil jsem vínem ve své sklenici a sledoval tanečnici skrz ten opaleskující krvavě rudý mok.

Ta vášeň! Dávala ji do každičkého svého pohybu. Dokázala proměnit jeden každičký v zuřivý vír vášně; boj, smrtonosný boj! Pohyby končící život, beroucí mi dech.

Nemohl jsem se pohnout, v rukou stále svíraje puget vzácných orchidejí. Věděl jsem, že musím jednat hned, že právě v to *hned* musím za ní, ale nebylo to ani za mák jednoduché.

Dokázala mě naprosto přimrazit ke křeslu. Nemohl jsem nic, ona byla kouzelnice!

S hlubokým nádechem jsem se zvedl a rychlými kroky se vydal okolo všech podobně jako já okouzlených diváků do zákulisí, doufaje, že mi ještě neutekla.

Poprvé, poprvé za víc jak čtyři tisíce let, jsem se cítil nervózně. Srdce mi div nevyskočilo z hrudi a dech jsem měl zrychlený jako opravdový maratónský běžec.

To je ona! Trhl jsem sebou a pocítil v hrudi jakési nepopsatelně hořké zklamání. Prošla kolem mě a ani si mě nevšimla. Prořítila se jako dravá voda a zanechala šrámy v mém srdci.

Vřítila se přímo do své šatny a nezapomněla za sebou pořádně prásknout dveřmi, jako by chtěla celému světu dokázat, že je rozčilená. Jenže kde byl celý svět? Jediný, kdo to mohl vidět, jsem já.

Neváhal jsem. Prostě jsem vpadl dovnitř a až její zpočátku překvapený, později rozčilený, pohled mi naznačil, že malé zaváhání před vstupem by nebylo na škodu.

Probůh, to tak blbnu jen kvůli ženě? Já, Gilgameš, král bájného Uruku?

Rozčilený pohled brzy přešel v překvapené zamrkání. Cítil jsem, že rudnu ve tvářích. Prohlížela si mne. Od hlavy až k patě. Její překrásné oči zastavily na kytici v mé ruce, jako by se ptala: *Ta je pro mne?*

„Mademoiselle," zašeptal jsem, sklonil se k ní a už jí něžně líbal ručku. „Pro vás."

Nejprve se koketně zahihňala, potom se usmála a tiše zamumlala: „Už dávno nejsem slečna, pane." Jako by mě polila ledovou vodou. Zapomněl jsem polknout, natož pustit její ručku.

„Já se om–"

„Mlčte, hlupáčku. Jsou krásné!" Přiložila mi prst na ústa. „Jak víte, že orchideje miluji?"

„Já… nevím," přiznal jsem ochraptělým hlasem. Její prst před mými ústy se mnou dělal divy, byť se jich nedotýkal.

„Markýz de Montissaca, Pierre." zašeptal jsem ztuha a poklonil se. Etiketě jsem se naučil od největších odborníků na anglickém a francouzském dvoře.

„Margaretha," pípla a já se ovládl a neřekl, že vím. Že to moc dobře vím. Jen mě zaráželo jak? Jak je možné, že mě dokázala okouzlit žena? Takováhle. Mladá, nezkušená, naivní, žena, co si myslí, že dobude svět, která…

Spatřil jsem odraz mne samého v zrcadle za jejími zády. Zděsil jsem se ocelového pohledu svých očí. Spatřil jsem v nich nedozírné dálky, lesk břitev; ostří, po kterém kráčím. V kombinaci s mými havraními vlasy, sem tam prokvetlými stříbrem, musejí tyhle oči budit přinejmenším respekt, ne–li strach.

Lehce jsem se ušklíbl. Nebylo na mně ani trochu vidět, jak dlouho již chodím po světě. Nikdo by mi nehádal víc jak čtyři tisíce let. *Probohy, jsem starší jak Metuzalém,* tahle myšlenka mě málem rozesmála, ale naproti tomu Margaretha skoro až dotčeně zamrkala, jako by si mého úšklebku a následného pobavení všimla. A teď přede mnou nestála žádná plachá holčička, ale dost svérázná a temperamentní žena.

„Přišel jste mi vzdát jen uctivou poklonu, hold, nebo něco víc?" zeptala se drze a v očích jí samotní ďábli tančili zběsilou fugu hříchu. Jako by se snažila zakrýt tou impertinencí svoji nejistotu.

„Jste rozčilená, znepokojená," vyrazil jsem ze sebe první, co mě napadlo. Připadal jsem si jako dítě, jak školáček, který neví, jak se ženami jednat. Ale popravdě – skutečně jsem nevěděl. Tak jsem na ni vytáhl tohle.

Zamračila se a zpražila mě pohledem, který říkal, že mi do toho nic není, ale potom se lehce usmála a sáhla po svém kabátu.

„Tady ne, ano?" zamumlala, já se rychle vzpamatoval a pomohl jí se obléci.

„M–můžete ke mně," koktal jsem a nejraději bych se za to praštil. Totiž za ten tón… za to zatracené přeskakování mého hlasu.

Jen se mi, možná trochu pobaveně, zadívala do očí a potom… Přikývla.

Před divadlem jsme nasedli do přichystaného vozu, jenž na nás čekal, a já se s ní nechal odvézt až k takzvanému panství de Montissaca, které jsem nechal kdysi vystavět kousek za Paříží, nedaleko od Versailles. Sídlo, které obývám už tři sta let, pokaždé pod jiným jménem.

Usadil jsem Gretu do pohodlného křesla v salonku a nechal přinést dva šálky horké čokolády. Tu jsem miloval už od doby velkého Ludvíka, kdy jsem v ní smočil rty poprvé.

„Víte, ani nevím, proč jsem sem s vámi šla, proč se vám svěřuji," přetřela si čelo dlaní. „A… možná to dělám jen na truc, nerada bych vám nějak ublížila, ale… líbíte se mi…"

Žasl jsem nad její otevřeností. Přišlo mi tak opravdové, tak upřímné, co řekla.

„Víte… Tady… jde o mého muže. Tedy o toho šílence Rodyho…" Mávla rukou, jako by ze sebe chtěla smést otravné a nepříjemné smítko.

Podepřel jsem si bradu dlaní, zapálil si doutník a zaujatě sledoval její výpověď.

Vyprávěla o svém muži, o tom, jak se poznali, o tom, jak jí ukradl dítě – její jedinou dcerku; jedinou a milovanou. Nutila mě – snad nevědomky, možná ale ne – abych s ní soucítil. Za tak málo let života se může stát tolik věcí, tolik nepříjemného, ale zároveň tolik vzrušujícího…

Zamračil jsem se. Ona byla tak nevinná a on jí tolik ublížil. Cítil jsem, že moje náklonnost k ní narůstá s každým jejím slovem.

To, jak ke mně zvedala oči, jak klopila řasy, to mě nutilo nepouštět ji z mysli.

Bylo to poprvé, poprvé, co mě okouzlila žena tak, že jsem myslel na to, jaké by to bylo strávit s ní noc. Jaké by bylo strávit s ní zbytek života. Tedy, toho jejího, samo sebou… a přemýšlet, jak ji udělat nesmrtelnou. Jak ji učinit věčně mladou, jako jsem já. Abychom žili spolu. Navěky.

Najednou se jí roztřásla ramena a ona se rozplakala. Plakala tiše, dokonce ode mě odklonila hlavu, abych nebyl svědkem její slabosti, ale mně to nevadilo. Vůbec, vůbec! Naopak, ukázala mi své citlivé místo; to, jak je lidská. Měl jsem příležitost; konečně jsem měl příležitost dotknout se jí.

Pomalu, jako ve snách, jsem se zvedl ze svého křesla a jen dva kroky mi stačily k tomu, abych stál před ní. Opatrně jsem jí zvedl hlavu a přitiskl si její tvář na hruď. Opatrně, jako bych se bál, že jí mohu ublížit, jsem ji hladil po vlasech, holčičku.

A ona plakala. *Pro bohy!* Plakala mi v náručí.

* * *

Kráčela po špičkách, tiše – tiše, jako by se vznášela. Jen – jen nikoho neprobudit, nevzbudit milence, kteří se k sobě tisknou, majíce okolo sebe aureolu něhy. Nasála do plic trochu vzduchu. Opatrně, jako by se bála dýchat vzduch prosycený nedávným milováním.

Naklonila se nad ležícího černovlasého muže, jemuž na hrudi oddychovala štíhlounká ženština.

Pcha, tanečnice! Na jejím místě měla lehávat ona. Jen ona! Nikdo jiný! Zvláště žádná jiná žena. Nikdo neměl právo uléhat v Gilgamešově náručí. Nikdo na světě ani v podsvětí.

Zadívala se do té mužské tváře ozářené pouze světlem temné noci a mihotavého měsíce.

Byla tak krásná. Nádherná! Noc… i tvoje tvář, Gilgameši… K čertu! S něhou v očích si ho dál prohlížela. Pod ostře řezanou čelistí se mu tvořil hluboký stín. Teď, když nenosil vousy, vypadal úplně jinak, než jakého ho poznala. Mladší. Žádoucnější. A poprvé, poprvé za tisíce let, svíral v náručí ženu!

V Ištar zahlodal zub žárlivosti.

Nyní k ní měla skutečnou příčinu. Tu dívku. Tu Holanďanku. Taková ošklivá žena může konkurovat jí, bohyni Ištar?!

Může?!

Jako nevyslovená odpověď na její otázku se na Gilgamešově tváři rozlil kouzelný a možná i okouzlený úsměv.

Ištar nenávistně přimhouřila oči: „Uvidíme, jak dlouho, Gilgameši!“

* * *

„Pierre,“ špitla a pošimrala svými vlasy moji tvář. Proč mě budí? Proč teď, když se mi zdá tak krásný sen? „Pierre?“

„Hm?“ zabručel jsem jako líný kocour a zadíval se na ni jedním okem. „Copak, Griet?“

„Budu muset odjet. Mám turné… V La Scale.“ zašeptala skoro smutně.

„Teď?“ Cítil jsem, jak se zvedla. Místo jejího příjemně teplého těla na mě dolehl štiplavý chlad. Teď mi nesmí odejít! Nechci, aby odešla.

„Zítra. Zítra to začne. Dnes večer musím chytit dostavník.“ Lehce se dotkla dlaní mé hlavy.

„Pojedu s tebou,“ vyhrkl jsem, odhodlaný skutečně jet.

Pohladila mě hřbetem ruky po tváři a jen se usmála. Jako by mi nevěřila, nebo jako by snad byla vděčná za tuto moji nabídku. Nedokázal jsem se v ní vyznat.

„Odplouvá v pět. Pokud opravdu chceš, sejdeme se tam.“ Usmála se a znovu mě pohladila.

„Chci,“ vydechl jsem dychtivě, jiskřičky malého kluka v očích. „Skutečně chci, chci si tě vzít.“ Přitiskl jsem si její dlaň na rty a začal ji vroucně líbat.

Usmála se na mě a tím úsměvem jako by říkala… jako by se mi posmívala: „Ty můj hlupáčku…“ Vymanila svou ručku z mých nenechavých spár a jemně se o mě otřela.

„Tak tam přijď. Včas,“ mrkla na mě a začala se oblékat. A já si umiňoval, že přijdu! Přijdu! Pro ni! Včas, jak si přeje.

S úděsem jsem si uvědomoval, že se nechovám jako zkušený kmet, kterým jsem byl, ale jako panic, který se řídí pouze svými pudy a čímsi, čemu se říká chtíč.

Já, velký Gilgameš!

Díval jsem se za ní, jak odchází. Nechtěl jsem, aby odešla. A nějak – nějak jsem cítil, jak je pro ni důležité, abych tam přijel. Včas.

„Přijdu, neboj se,“ zašeptal jsem za zavírajícími se dveřmi. A umiňoval si, že musím. Tentokrát svou životní šanci nepromarním! „Přijdu…“

„Nepřijdeš,“ uslyšel jsem syčivý hlas a než jsem stačil cokoliv udělat, zatmělo se mi před očima a poslední moje myšlenka patřila *jí*. Ištar.

* * *

Upřela svůj pohled na přístavní hodiny a posmutněla. Dvě minuty, právě dvě minuty zbývají do odplutí dostavníku.

Nestihne to… uvědomila si hořkou skutečnost a ucítila podivný tlak na prsou. Jako by na ni padala tíseň, úzkost, či co… Že by… *Že bych se do něj za těch pár dní zamilovala?*

Ne, nevěřila na osud, ne na takovýhle, odmítala si připustit jakoukoliv–

Zvony nedalekého kostela odbily celou.

Nepřijde.

Sklonila hlavu a zadívala se na rozbouřenou hladinu moře. Vál příjemný – příjemně chladný – vítr, který jí svával z očí slzy. Nedovedla zakrýt zklamaný výraz, s nímž sledovala, jak její dostavník odplouvá od břehů pevniny. Jak už se nikdy nevrátí. Jak spolu se svým odjezdem ztrácí Pierra, svého markýze.

Cítila…

Upřela ostrý pohled na v dálce mizící břehy.

…že jej ztratila navždy.

* * *

Kráčela do schodů, oděna v překrásných šatech z nachového sametu, po boku paní Dangervillové, jíž patřil salonek, do něhož zavítala na dnešní banket. Nesla se hrdě, hlavu vztyčenou; nikdo by nepoznal, co se odehrává uvnitř téhle na oko krásné a honosné skořápky.

Nevšímala si obdivných pohledů ani neslušných posunků mužů, nevnímala pohled paní Dangervillové. Nepřipouštěla si ani to, že si ji madam prohlíží; natož to, *jak* si ji prohlíží.

V očích vysoké plavovlásky se mísila závist, obdiv i vztek. Nechápala, jak mohla být tahle tuctová brunetka takovým lákadlem pro muže. Jak mohla někoho přitahovat, natož jak mohla vzbudit oheň lásky v samotném Gilgamešovi, když se to *jí*, bohyni lásky, nepodařilo?

„Margaretho, Margaretho," paní Dangervillová sebou trhla. Bodrý hlas ji vyrušil z jejího rozjímání o Mata Hari. *Pan Gasfield? Výborně,* medově se usmála, *tak přišel*. I s mladým Masloffem, jak slíbil.

Přesně tohohle vojáčka potřebovala ke Gretinu rozptýlení. A k tomu, aby Gilgameš, až na *to* přijde, žárlil. Aby zemřel závistí, i když zemřít nemůže. Aby se připlazil k Ištařiným nohám a prosil ji, prosil, na kolenou, žadonil a ona by byla neoblomná, naprosto. Naprosto neoblomná.

„Pane Gasfielde," Mata Hari jemně sklonila hlavu a nechala si od důstojníka políbit ruku.

„Paní Dangervillová," usmál se Gasfield a když líbal Ištar její ručku, mrkl na ni a v očích mu planula zvláštní poťouchlá světélka.

„Dámy," předvedl lehce teatrální úklonu. Dovolte mi, abych vám představil svého dobrého přítele, Vadima de Masloffa. Vadim de Masloff, paní Dangervillová, Vadim de Masloff, Margaretha Zelleová, aneb Mata Hari, jak ji zná celý svět," dodal rozšafně.

Hubený voják naznačil políbení ručky obou dam, ale Ištar se nezdálo, že by byl z Margarethy nějak zvlášť nadšený, což přijala s jakýmsi zadostiučiněním, ale na druhou stranu i s nelibostí.

De Masloffův výraz byl znuděný, téměř otrávený, nebo přinejmenším naprosto nezaujatý.

„Nudíte se, pane?" zeptala se s úsměvem majitelka salonku.

„Nikoliv, madam," odvětil vyhýbavě.

„Nejste v náladě, pane? Jsem přesvědčena," po očku pohlédla do tváře Mata Hari, „že tady Griet vás dokonale rozptýlí, nemám pravdu?" Ištar se zdálo, jako by Margaretha lehce zrůžověla ve tvářích. Že by ruměnec?

Ha! On se jí líbí, blesklo Ištar hlavou. Ke Gretině smůle Masloff žádný výrazný zájem nejevil, a pokud ano, tak ho dokonale skrýval.

„Ach, bude mi potěšením, madam," zamumlal Masloff a nabídl Gretě rámě. „Když dovolíte," přelétl pohledem z paní Dangervillové na pana Gasfielda.

„Zajisté," odvětila s medovým úsměvem Ištar.

„Jen se bavte," pronesl bodře důstojník a pohled, který po Ištar hodil, by mohl být při troše fantasie označen za nemravný, nebo alespoň zavánějící…

Jen se bavte, Ištar se ušklíbla a zavěšena do rámě svého společníka sledovala, jak mladý pár odchází.

* * *

Povzdychl jsem si a zabořil hlavu do dlaní. Připadal jsem si jako největší z břídilů. *Co – co mám dělat?!*

Další papír popsaný sladkými slůvky – mými slůvky – skončil v koši. Už nemůžu… Nemohu takhle dál! Vyskočil jsem od stolu a hned se zase posadil.

Co mohu dělat pro to, abych ji získal? Napsat jí pravdu? Pravdu, proč jsem nemohl přijet? Že to celé způsobila jedna velice žárlivá bohyně? Pravděpodobně…

No jistě, Ištar nemohla přenést přes srdce, že jsem miloval ženu. Nebylo jí to po vůli, žárlila, protože… No, ano, matně jsem si vybavoval to, co mi kdysi dávno řekla. Sice jsou to vzpomínky zahalené mlhou, ale intenzita, která sálala ze slov té intrikánky, jejich naléhavost… Tehdy… Když jsme se milovali.

„Slib mi, že nebudeš mít jinou než mě. Nikdy…" šeptala a její šepot se mi vrýval pod kůži a hlodal mě… div ne v samotném morku kostí.

Ach, ano, to *ona* byla strůjcem mého neštěstí. Ištar! Nemohla přenést přes to svoje srdce z ledového kamene to, že miluji jinou. *Skutečně* miluji…

„Tak tohle je na mě moc," vydechl jsem na pokraji zoufalství.

Protřel jsem si rukou unavené oči a znovu popadl brk a inkoust. Musím, musím jí něco napsat, pro všechny bohy, musím; musí vědět, že miluji *ji, jen ji,* nikoho jiného. A žádná Ištar ani nikdo na světě nebo v podsvětí mi v mém úmyslu nezabrání. V úmyslu ujistit–

„Ne…

U všech bohů, já nejsem dobrý básník!" Bylo mi do pláče.

Moje Salome, začal jsem a ve chvíli, kdy jsem si ta dvě slova po sobě přečetl, jsem propadl nutkání list zmuchlat a odhodit. Byla vůbec ještě moje? Byla vůbec něčí?

Mrzí mě, že jsem nestihl Tvůj odjezd, vím, že mi neuvěříš, ale–

„Výmluvy! Výmluvy! Chabé, chabé výmluvy!" Praštil jsem pěstí do stolu a řval. Nemohl jsem jinak. Byl jsem pln emocí, emocí tak zoufalých, jak zoufalý jsem mohl být jen já; zoufalejší než lidstvo samo… Vlastně – tohle přirovnání mi vyvolalo úšklebek na tváři.

„Lidstvo tak zoufalé být nemůže, lidstvo může umřít!"

Zarazil jsem se nad tokem svých myšlenek, proudících, vířících, křičících – *odporných* myšlenek!

„A já budu moci taky!" Křičel jsem, stoje u otevřeného okna. *Jednou budu moci taky!*

Do místnosti foukal ledový podzimní vítr, který práskal dveřmi a vyvolával mi nepříjemnou pachuť v ústech. „Nevím sice jak, ale vím, že to jednou přijde! Už je čas, je skoro čas…“

Banket v salonku paní Dangervillové byl v plném proudu. Tančící dávali na parketu na odiv své blyštící se róby i přeumělkované účesy a pařížské kokety se věnovaly lechtivé konverzaci s váženými důstojníky.

Plukovník ruského carského sboru si přihnul ze své sklenky sektu. Tvářil se nezaujatě, jako by se nebavil, jako by ho nudila tahle nóbl společnost, jako by ho otravoval celý banket. Jediný – jediný dával na odiv své skutečné city, nekonvenčně odhazující masku pokrytectví, kterou společnost vyžadovala.

Pohledná žena, která mu dělala ten večer společnici, jej pozorovala. Fascinovaly ji jeho pohyby, jeho sokolí pohled i orlí nos. To, jak se choval, jak vystupoval… Tolik jí připomínal–

Ach ne, ten je přeci úplně jiný, pousmála se. A dost bylo Pierra, dost myšlenek na něj. Teď je teď a to její teď je Vadim, plukovník de Masloff. To *teď*, se kterým bylo je a bude třeba se zaobírat. Jen on…

Ano, věděla to docela jistě. Jedině on dokáže zaplnit tu prázdnotu v jejím srdci, která zbyla po markýzi.

* * *

Musel na mě být dost příšerný pohled. Seděl jsem za barovým pultem v lázeňské putyce ve Vogéz, před sebou vyrovnaných několik prázdných láhví od vína. Schválně jsem si nechal padat vlasy do tváře; schválně proto, abych působil hrůzostrašně. Aby se mě, k čertu, nikdo na nic neptal!

Tříkl jsem svou láhví do stolu tak, až z ní rudé víno vystříklo. Vystříklo a zbarvilo bělostné dopisy, které jsem měl rozložené před sebou na stole.

„Vrátila mi je… Všechny je vrátila!“ vykřikl jsem. Do očí se mi vřinuly slzy. Slzy zoufalství, bolesti a nezměrné ztráty. Neotevřela ani jeden a všechny mi je vrátila!

Ištar, já tě… proklínám!

Složil jsem hlavu do dlaní. Už mě pěkně třeštila, a… Ušklíbl jsem se. Asi není divu, po čtvrté láhvi vína, ale… Bylo nejlepší, nejlepší z místních vinic.

Povzdychl jsem si a chtěl jsem se znovu napít, když někdo vběhl do místnosti a začal se shánět po markýzi de Montissaca. Chvíli mi trvalo, než mi došlo, že shání mě. Co se děje? Zase nějaký raněný? Kde? „Proč teď?“ zaúpěl jsem skoro neslyšně.

Pro bohy, proč jsem se musel dostat do vojenského polního lazaretu. Proč mě to táhlo zrovna sem? *Lázně*, tak vznešený název pro něco–

A vůbec, Francouzi si nějak na tu *vznešenost* názvů potrpěli, ale co mě to napadlo, hrát si na lékaře? Že jsem měl léty nabitou nebo spíš… čert ví odkud nabitou moc?

Že mi uzdravování raněných nedělalo problém? Že jsem mohl léčit rukama tak, jako středověcí králové holí či žezlem… *Já–*

„Markýzi, markýzi, pan plukovník–“

Semkl jsem rty a na chvíli zavřel oči, abych se trochu uklidnil.

Nemusel říkat nic dalšího. Rozuměl jsem. Jak se jednalo o někoho s takovou nebo podobnou důstojnickou šarží, nerozumění by se trestalo smrtí. *A to by potom byla legrace, kdyby zjistili, že nemohu zemřít,* řekl jsem si pobaveně v duchu. *Bohové, zač mě pořád trestáte?!*

Netuším jak jsem to dokázal, ale spolu se svým průvodcem, jakýmsi řadovým vojáčkem, jsem se dostal do stanu Vadima de Masloffa, plukovníka ruského carského pluku…

Letmo jsem si ho prohlédl a nemohl jsem se neusmát. *Pěkný chlap.* Napadlo mě. *Dokonce moc… moc pěkný.*

Ale co dělá tady, ve Vittelu? *Hm, jak to vypadá, někdo u Champagne použil těžkou techniku*, ušklíbl jsem se v duchu. Všechny příznaky, které jsem ve svém stavu dokázal na postiženém shledat, vedly k tomu, že byl přiotráven… jakýmsi plynem. Yperit? Zase? Zase nebo pro změnu?

„Vypadněte," sykl jsem na vojáčka, který postával u vchodu do stanu. Nestál jsem o to, aby se díval, jak *kouzlím*. Tuším, že procesy s kacíři doteď nevyšly z módy.

„Ale pane–"

Jako by čekal, že mi bude něčím asistovat. Nestál jsem o ničí pomoc.

„Vy–pad–ně–te!" sykl jsem znova, ostřeji. Vojáček na nic nečekal, scvakl podpatky a byl ten tam. Dokonce se ani nezmohl na něco takového, jako formulku, *kdybyste mě potřeboval–*

Tiše jsem si povzdychl a začal s uzdravováním. Musel jsem pracovat rychle, protože jsem si nebyl jist, jak dlouho ještě vydržím být při smyslech, a zároveň jsem vážně nechtěl, aby mě někdo rušil.

Překvapilo mě, jak to, že jsem najednou dokázal docela rozumě uvažovat. Po takovém množství alkoholu v krvi…

Tak co? Co s tímhle pánem… Zadíval jsem se na svého pacienta. Hm, oslepne, nejspíš… Přímý zásah chloru? To není pěkné…

Přetřel jsem si pálící čelo dlaní a tiše si povzdychl. Musel jsem se co nejlépe soustředit. Dát do toho kouzla všechno, maximum, maximum možností.

„Já… umřu, nechci umřít!" začal skřehotat plukovník, tápající v temnotách. „Nechci – nechci zemřít!" Kňoural jako nakopnutá kočka. „Nechci…"

Proboha, může být chlap hysterka? Blesklo mi hlavou.

„Klid, nezemřete," zašeptal jsem ochraptěle a přiložil mu dlaň na čelo. Musel jsem něco udělat. Rychle, rychle, protože tenhle hlas podporující kováříčky v mé hlavě, mi ani trochu nepomáhal.

Začal jsem se soustředit jen na to, aby ze mě do toho muže proudila jakási životodárná energie, nebo co to bylo. Musel jsem ho vyléčit, nevím proč jsem měl takové pocity, ale něco – třeba nějaká vyšší moc – mě k tomu nutilo. Navíc, přijal jsem tuto svou roli coby životní poslání. Co můžu ztratit? Co mohu ještě ztratit?

No tak, no tak, hoj se, sakra…

Pacient tiše zasténal a pak jako by omdlel. Dobré znamení. Znamení toho, že mého léčení už není potřeba.

Sesunul jsem se na jednu polorozpadlou stoličku a dal si hlavu do dlaní. Kolik ještě, kolik ještě toho budu muset zvládnout, než–

Mimoděk jsem si s prstu stáhl prsten. Takovou zlatou cetku zdobenou smaragdy. Památku. Na dávno minulé časy, na krásnou, dávno minulou renesanci. Dar od jednoho význačného florentského zlatníka. Mého přítele. Dávno, dávno zemřelého přítele; ale co na tom?

Povzdychl jsem si a zavřel oči. Mé prsty si dál pohrávaly s tou pro mě už naprosto zbytečnou cetkou. Uklidňovala mě. Uklidňovalo mě s něčím si hrát.

Během toho léčení, u bohů, mám pocit, že jsem naprosto vystřízlivěl–

Z mého přemýšlení o ničem mě vytrhl nepříjemný hlas toho vyléčeného mladíka. Nežádoucí zachroptění. „J–je kouzelný!"

„Prosím?“ vyslovila moje ústa bez zájmu. Zachránil jsem mu život, to bylo nejspíš jediné mé poslání zde. Ne se s ním vybavovat.

„Já vidím! Žiji! To je… prsten nesmrtelnosti…“ blábolil. A já nechápal, co říká. Jaký prsten nesmrtelnosti? K čemu nesmrtelnost?

„K čemu je nesmrtelnost?“ zeptal jsem se ochraptěle a zpříma na něj pohlédl. Mám pocit, že výraz v mých očích ho polekal.

„Raději spěte,“ zavrčel jsem a zvedl se k odchodu. Přimhouřil oči, jako by měl něco v úmyslu, jenže já netušil, co. A možná… možná jsem ho ani nechtěl vnímat. Byl mi k smrti lhostejný.

Toho rána jsem vstal poměrně pozdě.

Nebyl mír, aby se mohlo vstávat pozdě, ale já měl čas; žádná válka na světě ani v podsvětí mě nemohla připravit o život. *Bohužel.*… A tak… mám času dost. Na cokoliv. A co s přemírou času? Člověk se nudí, pomýšlí na sebevraždu… *Slastné vykoupení! Nač tohle všechno?!*

Nač pomáhat nějakým smrtelníkům? To už mě přešlo. Hlavou se mi honily jen myšlenky na to, jak znovu získat svoji jedinou, nebo… jak zemřít. Jedno nebo druhé, nic mezi tím, nic mezi ničím, nic jiného.

Obklopen svými chmurnými myšlenkami, netušil jsem, že ta, které jsem zaprodal celé své srdce, je ode mě téměř na dosah ruky.

Mířil jsem zrovna do putyky, když jsem ji uviděl. Nejdřív jsem nemohl uvěřit svým očím. Přičítal jsem ten božský přelud únavě, migrénám, které se sem tam dostavovaly, ale když jsem zamrkal a štípl se, jestli nesním, málem jsem ztratil dech.

Byla nádherná! Nádhernější než všichni padlí andělé. To její krása způsobila, že mi srdce vynechalo několik úderů. *Moci tak zemřít, teď… Teď, s její tváří před očima.*

„Greto!“ zvolal jsem a rozběhl se za ní. Byla jako přelud. Jako víla. Jako múza. Tak krásná a zvláštní v prostředí polního lazaretu. Jako by… jako by sem ani nepatřila. Tichá, mlčící… Připomínala mi známý citát *inter arma silent musae,* tak příhodný… *Múzo! Má sladká múzo, počkej! Neodcházej, teď, když jsi tak blizoučko.*… „Tak hrozně daleko…“

Všiml jsem si, že se na chvilku zarazila. Ztuhla v ramenou a sevřela ruce v pěst, ale nehodlala mi věnovat jediný pohled. Naopak, otočila se na druhou stranu, tak, aby ke mně byla obrácena zády, a přidala do kroku.

„Greto! Greto, počkej! Já… nevím, co se se mnou stalo! Gret… prosím…“ Rozběhl jsem se za ní. A ona? Ani nezrychlila chůzi! Byla natolik hrdá, že se neotočila, nezastavila, ale ani nezrychlila! „Odpusť mi? Griet!“

Chytil jsem ji za rameno, snad hruběji, než bych chtěl, a obrátil jsem ji k sobě.

„Lásko… Já…“

„Nechte mě, Pierre!“ Zchladila mě svým panovačným hlasem. „Nemáme už nic společného, pane markýzi. Jsem… někde jinde.“ Zdálo se mi, že mluvit se mnou takhle jí dělá trochu problém. Že se jí zadrhává hlas, že…

„Greto, prosím.“

„O co?! O co prosíš?!“ Prudce se vysmekla z mého téměř necítitelného sevření, v očích žár a vztek. „S tím jsme skončili. A vůbec, je konec, pane markýzi. Navěky konec!“

„Prosím,“ klekl jsem si před ní na koleno. Takhle bych se nikdy… Nikdy bych se k ničemu takovému nesnížil. Před žádnou ženou ani mužem. „Jsi jediná žena–“

„Ach, takovejch řečí jsem slyšela,“ mávla nelítostně rukou.

„Prosím, vezmi si…“ Naprázdno jsem polkl a přemýšlel, co! Co jí mám dát? Co jí nabízím, k čertu!

Ucítil jsem v ruce prsten. Dar od přítele zlatníka, pro mě dnes již bezvýznamnou cetku.

Zadíval jsem se jí do očí a nervózně zachraplal: „…alespoň tohle… Na památku.“ Vtiskl jsem jí do rukou drobný předmět. Ten bájný, podle plukovníka Masloffa kouzelný, prsten, zajisté opředený dalšími tisíci mýtů, tisíci fám…

Sklopil jsem oči k zemi: *Ach, moje holčičko! Netušíš, jak mě trápíš! Jak mi rveš srdce!*

S tichým, snad smířeným, povzdechem jsem se zvedl ze svého místa u jejích nohou a se slůvkem *sbohem* na rtech se od ní odvrátil a odcházel. Čekal jsem, že se otočí, zavolá mě zpátky, ale… Nic.

Ona nic…

* * *

Ne, neměla by se na něj zlobit. Nemohla se zlobit tak dlouho na někoho, koho milovala. Vždyť… Vždyť se na něj vlastně už ani nehněvala. Neměla důvod. Nevěděla, co se stalo, mohla být ráda, že ho zase vidí, vždyť v to ani nedoufala!

Prudce se otočila, naplněna náhlým zápalem lítosti a něhy:

„Pierre, já–“

Ale markýz byl ten tam.

V duchu zaklela a proklínala jej i sebe samu, za svou tvrdohlavost. Semkla rty a sklopila oči k zemi. Zrovna ve chvíli, kdy… Zrovna teď ji musel opustit? *Pierre můj… Já… já… nezlobím se na tebe…* šeptala si sama k sobě v duchu a dalo jí velkou práci, aby se nerozplakala. Ne, nesměla plakat. Ona ne!

Nikdy nebudu o nic prosit žádného muže! Její pohled ztvrdl.

Narovnala se v zádech a vztyčila bradu. Typická póza pro takovéhle situace. Klidná, hrdá maska, maska, která zakryje ten soptící vulkán uvnitř.

„Greto?“ Trochu poplašeně sebou trhla. Hlas, jenž ji oslovil, nebyl hlas jejího Pierra. *Bohužel!* Stiskla čelist a pak se s lehkým úsměvem se otočila na Vadima Masloffa, který stál za ní.

„Copak tu děláte, drahá?“ zeptal se tiše a Gretě při tom uniklo, jaký pohled hodil po prstenu, který právě dostala a jenž se jí třpytil na pravé ruce. Nepostřehla ani zrníčko úlisnosti, která z jeho hlasu skoro křičela.

„Já… nevím… tedy…“ Trošku se zakoktala, ale potom prostě odvětila: „Zaslechla jsem, že… že jste raněný.“ Lhát – lhát uměla perfektně. Léta v dívčí škole a později s chorobně žárlivým manželem ji naučila.

„Byl… Byl jsem.“ Nabídl jí rámě a pomalu s ní vykročil vpřed, jako by ji chtěl provést celým táborem. „Schytal jsem to u Champagne, ale už je to pryč… Vittel je pověstný svými doktory,“ usmál se. „A vy, drahá? Nechtějte mi namluvit, že jste zanechala turné, abyste se sem za mnou dostala…?“ Rozhodl se, že na ni zkusí hrát svoji nečistou hru. Na oko se tvářit, jak moc ho tahle malá umělkyně zajímá, a přes ni se dostat k tomu prstenu. Ano, viděl, jak jí ho samotný markýz de Montissaca předal. A byl to jistojistě *ten* prsten; prsten, který jej, Vadima de Masloffa, přivedl opět k životu, i když si se smrtí málem podal pravici. A on se rozhodl, že ten prsten musí získat. *Vždyť co můžu ztratit?* Mimoděk nadzvedl obočí a jen se usmál.

Margaretha se lehce zarděla a jemně přikývla. Nejspíš kývala na odpověď na nějakou jeho nesmyslnou otázku.

Vadim se usmál a políbil jí ručku, v myšlenkách kráče po tenounkých vláknech svých ďábelských plánů.

„Jsem poctěn, má paní," začal úplně jiným tónem, než na který u něj byla zvyklá z dřívějška. Nicméně… vlastně ji ani nijak nezarážel.

„Viděl jsem, jak mluvíte s tím… Markýz mu říkají…" Poslední slova protáhl skoro přehlíživě, v tónu hlasu neskrývané opovržení. „Znáte jej–"

Mávla rukou, jako by chtěla odehnat dotěrný hmyz. „Dávná minulost, Vadime… Nic mezi námi není. Nic…" Na rtech se jí objevil sebevědomý úsměv. „Jak říkám. Nic. Naprosto nic… Už nic."

Masloff se pousmál. Koho chtěla přesvědčit? Jej nebo sama sebe? Prý už nic…? *Jsi do něj zamilovaná až po uši, holčičko*, usmál se plukovník. Ale… *Ano, toho by šlo nějak využít.*

A prsten bude můj!

* * *

Ležela na zádech ve velké posteli, kolem sebe bělostné voňavé podušky, a on se skláněl nad ní a vášnivě zahrnoval polibky její tváře, krk i ňadra.

Zaklonila hlavu, oči zavřené, a tichounce vzdychla.

Tolik jí chyběla něha. Měla pocit, jako by jí dávno, pradávno odvykla…

„Ššt, lásko?" zašeptal a opatrně jí sejmul z ruky zlatý prsten vykládaný drobnými blyštícími se smaragdy a obratně jej ukryl v nočním stolku, aniž by něco zpozorovala. Na to měla mysl příliš otupělou Vadimovým laskáním. Ničeho si nevšimla a ničeho si všimnout nemohla.

Tenhle ruský plukovník jí pomáhal zapomenout na Pierra de Montissaca. Na *jejího* Pierra. Vadimova láska byla přeci tak silná, tak–

Škubla sebou a její oči se doširoka rozevřely. Ostré zabušení na dveře ji naprosto vytrhlo z Vadimových něžných dotyků i polibků. Ty nádherné pocity vzrušení, které cítila, byly pryč. Místo nich jen coby ledová sprcha – nelítostná realita.

„Otevřete! Jménem zákona a státu." ozvalo se výhrůžně zpoza dveří.

„Vadime!" vyjekla poplašeně.

Stačila přes sebe ještě bleskově přehodit peřinu, než se ve velkých dvoukřídlých dveřích hotelového pokoje objevili dva muži v uniformách pařížské policie.

„Na tohle nemáte právo!" vykřikla Greta rozhořčeně. V tu chvíli na ni dolehly velice rozporuplné pocity, zmatení, rozčilení. Měla strach, netušila, proč jim vpadli do ložnice. *Jdou si snad pro Vadima?* Napadlo ji. *Ne, já vám ho nedám, já–*

„Žádné vytáčky, madam," prohlásil ostrým tónem jeden z nich a pár ráznými kroky došel až k jejich loži. „Ve jménu Francie jste zatčena."

Margaretha překvapeně zamrkala. *Já? Já – zatčena?!* „Co si to–"

„Oblečte se a půjdete s námi!" nařídil nekompromisně muž, tvář kamennou.

„Co jsem–"

Zatrhl tok její řeči ostrým pohybem ruky a sykl: „Máte jen právo mlčet!"

„No tak… No tak!

Kde jsi?! Kde, k čertu, vězíš?!" mumlal jsem, naplněný zoufalstvím tak hlubokým, jak hluboké mohou být bezedné propasti Věčnosti. Měl jsem dojem, že jsem zešílel. Ano, zešílel, z bolesti… *Může někdo zešílet z bolesti? Z toho, že necítí přítomnost někoho, kdo jej provází tisíce let?*

Bylo to divné, tak moc divné… Zmocňovalo se mě zvláštní prázdno, když jsem *ji* nemohl cítit, když jsem neslyšel její ostrý hlas. Čtyři tisíce let jsem vnímal její přítomnost, nebo… Pronásledovala mě minimálně ve snech, ale teď? Jako by se vypařila… Hodiny,

dny, měsíce… nic! Nic, jako by se po *ní* slehla zem. Že by něco chystala, nebo mi konečně dala pokoj?!

Měl jsem strach, bál jsem se této její odmlky.

Ani za všechno na světě by mi nedala pokoj, to vůbec nebyl *její* styl.

Ne! Ne, to by skutečně nikdy neudělala. *Ona* ne.

Vím, že tu někde je, někde blízko… *Jen ji, u bohů, necítím!* Sevřel jsem ruce v pěst.

„Tak už vylez! Vylez z těch pekel, v nichž se schováváš! Vylez, Ištar! Vrátím ti tvůj dar! Vezmi si mou nesmrtelnost! Hned!“ *Vždyť… K čemu nesmrtelnost?!*

V mé pravici se náhle objevil dlouhý ostrý nůž, který jsem si přiložil k levému zápěstí v místa, kde jsem měl žíly, a v těch místech jsem vytvořil hluboký řez, který jsem vedl až nahoru, k lokti.

Z rány mi začala téct krev; teplá, páchnoucí a lepkavá. Jenomže ona slastná úleva v podobě mdlob nebo smrti nepřicházela. *A nikdy nepřijde.* Rána se mi sama zacelila, aniž bych se o to jakýmkoliv způsobem přičinil. Památkou na ni zůstala jen teplá krvavá skvrna na mých šatech i na zemi.

„Ne! Nééééééé!“ vyjekl jsem. „Nenávidím tě!“ Udeřil jsem pěstmi do země.

Najednou jako bych vystřízlivěl. Z opilosti, ze svého šílenství, ze své zloby i ze zoufalství, ze všech těch iracionálních pocitů, které tížily mou hříšnou duši. Přistihl jsem se totiž, že upírám pohled na ranní noviny. Úvodní strana Pařížského deníku byla jako obvykle poseta drobnými černými písmenky; na tom by nebylo nic zvláštního, ale dnes – dnes byl obsah písmenek jiný…

Musel jsem zavřít víčka. Připadalo mi, že nevěřím vlastním očím. Srdce se mi málem zastavilo a já jsem znovu, jako bych se bál toho, co mohu vidět, upřel oči na černý text na našedlém podkladě.

15. října bude na střelnici ve Vincennes popravena nebezpečná špiónka ve službách Německa. Na území Francie se vydávala za orientální tanečnici a vystupuje v Paříži pod pseudonymem Mata Hari–

Zavřel jsem oči. Ne, tohle… *To nemůže být pravda!*

Tohle…

Zadíval jsem se na hodinky. Ukazovaly za sedm minut tři hodiny ráno. Takže… *Už je patnáctého…?!* Za… za jak dlouho mohu být ve Vincennes? Zabráním popravčí četě, aby…

No ano! Musím–

Bleskově jsem byl na nohou a držel v rukou svůj cestovní plášť. To, co jsem se chystal udělat, mi přišlo naprosto logické. A tak samozřejmé, jako by…

Jako by to byl osud.

Pousmál jsem se a šlápl na pedál svého auta, v mysli jediný cíl.

„Já tě zachráním, holčičko moje!“

Ve chvíli, kdy jsem se řítil k vincenneské střelnici, jsem zapomněl na svou nenávist k Ištar. A vůbec, v tu chvíli jako by se mi bohyně vytratila z paměti. Jako by nikdy žádná nebyla!

Držel jsem nohu na pedále svého auta a modlil se, abych tam stihl být včas.

Cesta kolem mě rychle ubíhala. Uvědomoval jsem si, že brzy bude svítat a že většina poprav probíhá za svítání. To jsou ti Francouzi, potrpí si na… *Nazval bych to zažitými kýči…* V duchu jsem protočil oči a ušklíbl se.

„A!“ vydechl jsem úlevně! Brány vojenského prostoru! Vincennes! *Díky bohům!*

Smykem jsem zabrzdil a vyřítil jsem se z auta. Nevšímal jsem si ledového vzduchu, který mě bodal v plicích, nevšímal jsem si nápisů *Vojenský objekt, vstup zakázán*, dokonce

jsem nevnímal ani muže, který mi říkal, že dál nesmím, který se mě pokusil zadržet. Ale ten chabý pokus mu nebyl nic platný. Jako by nezakročil. Zůstal stát u brány jako zcepenělý. Nevím, co se mu stalo, a ani mě to nezajímá. Jediné, co mám před očima je Greta!

Doběhl jsem až na prostranství, kde stála u zdi–

Ach ne! Bohové! „Greto!“

Vykřikl jsem, ruku nataženou před sebe, jako bych ji chtěl uchopit, a v tu chvíli se ozvalo hlasité: „Pal!“ Pronikavý ženský hlas vykřikl to hrůzné ostré slovo a ve mně explodovala vlna vzteku!

Zase ty?!

K čertu! Ne, Ištar ne! Tak pro tohle jsem o ní tak dlouho nevěděl! Černá vdova! Hrůzná pavoučice spřádající své zlé plány. Ano, ona, jistě že ona! Kdo jiný! Žádná Fraulein Docteur neexistuje. To všechno je Ištar, ta koncentrovaná zloba, závist a nenávist; je jedno, v jaké slupce. *Bohyně lásky…* Poznal bych ji – její hlas – kdykoliv!

„Neee!“ S rukou nataženou před sebe jsem se rozběhl vpřed, ale ve skutečnosti jsem zůstal stát na místě. Dva vojáci mě zadrželi. Několika údery hlavní svých pušek mě srazili na zem.

Nesměl jsem… na to pole zkázy, na pole, jež bylo svědkem hrůzné vraždy. Nepustili by mě–

Do očí mi vhrkly slzy, které se mísily s krví, která mi pomalu vytékala z rozražené hlavy, a já přes ně viděl výraz té bestie.

Věděl jsem jen, že tu je, věděl jsem kde, dokonce jsem ji už zase cítil. A *ona*… stála poblíž řady pálících vojáků jako nějaký generál, na rtech nelítostný úsměv. Tak hrdá, nebezpečná, krutá. Zastřeným pohledem jsem sledoval dlouhý plápolající šál, který za ní vlál.

Plakal jsem a krvácel a nebyl jsem být k utišení. *Nikdy nebudu!* Zabila… zabila mi lásku.

Před očima se mi vynořily bílé a rudé mžitky, v nichž mi Ištar zmizela. Doufal jsem, že zemřu. Že konečně zemřu. Cítil jsem, že ztrácím vědomí. Ale ještě než jsem je ztratil, jsem… přísahal jsem. Že to tak nenechám!

Na rtech se mi rozlil úsměv. Úsměv blouznícího šílence…

Ať zemřu či přežiji… nenechám to tak, Ištar… A to ti slibuji.

Velký muž odchází (Jan „Mortred“ Hlávka)

I.

Ulicemi se ozývalo hromové dunění. Klapot tisíců vojenských bot zanikal v hřmění běsnící oceli, jak se zrůdná kovová těla obrněnců sunula od obzoru k obzoru. Kapky deště se tříštily o šedo přileb, táhnoucích se bulvárem v svižném pochodu. Ocelová dáma se rýsovala zoufale proti zatažené obloze a francouzskou vlajku na jejím vrcholku vystřídal rudý prapor s hákovým křížem. Odkudsi zněl Beethowen.

Nad tím vším, na kamenném balkóně, tyčil se jako temný stín muž. Sněhošedé oči pozorovaly pochodující zástup zpod svraštělého obočí. Ústa obkreslená bílou čárou pěstěného vousu hleděla posmutněle, pevně uzamknutá stěnou mlčení. Vítr si pohrával s rozpuštěnými vlasy, vytrvale skrápěnými krutou sprchou letního deště. Co se mu honilo hlavou? Byl starý. Starší, než kdokoliv hádal. Možná byl kdysi králem, teď však pohrdal světskou mocí. Stal se z krále poutníkem a z poutníka nyní vězněm válečné mašinérie. Král Gilgameš s odporem odvrátil oči od pochodujících okupantů a vrátil se do domu.

Vyzáblý muž pozoroval skrz silná okna temného vozu pochodující sílu. Byl fascinován tou životní energií, tím odhodláním, tou mocí, která prostupovala z šedého průvodu do Paříže, do domů, do lidí i do něj samotného, bezpečně sedícího v centru dění, jako na mostě nad rozbouřenou řekou. Síla! Od dětství ho okouzlovala, přitahovala jej a uchvacovala, byla jeho cílem i jeho osudem. Mít v rukou chvilku moc je tisíckrát lepší, než prodlívat věčnost v řetězech. Takové úvahy se mu ale teď již zdály zbytečné – on je mocný – A – nesmrtelný, obě tyto schopnosti odpočívají hluboko v něm již celá tisíciletí a přijít o ně se mu zdálo stejně nemožné jako znovu podlehnout.

Tu jej však ze snů o vlastní slávě vytrhl ostrý závan. Uplynulo mnoho let od chvíle, kdy jej cítil naposledy, ale poznal jej bezpečně, s takovou jistotou, s jakou ohař cítí stopu. Ve vzduchu visel Pach Věčnosti…

Pach Věčnosti… Džoser.

Ta myšlenka se objevila s usmrcující samozřejmostí. Tak jeho přítelíček prodlívá v Paříži… Konečně dostal šanci chopit se toho mrzkého červa a nacpat jeho vnitřnosti tam, kde by již léta měly hnít – do ozdobných kanof ve faraonově pyramidě! Veškeré výhody jsou dnes v jeho rukou a on, Sarachet, si tuto šanci nenechá uniknout. Lovecký instinkt se v něm probudil a, ačkoliv navenek nedal nic znát, po staletích mu opět vřela krev v žilách. Tak jedinečná šance!

Dny plynuly a vše se změnilo jako mávnutím kouzelného proutku. Jardin Caffeé, kam Gilgameš tak rád chodíval, zavřelo a na výloze se objevila šesticípá hvězda. Lidé zamlkli. V noci byla Paříž oděna do černé jako vznešená dáma a jen občasné kužely světlometů bodaly do oblohy hroty zlacených broží.

„Tak co?“

Zlomyslný úsměv Ištařin se rýsoval ze tmy pokoje nejdříve, za ním pak následovalo pružné, hladké a svůdné tělo bohyně. Gilgameš, bílou hlavu doposud svírajíce v rukou, zvedl oči a dlouze se zadíval na svou éterickou trýznitelku. Ta se jen usmála.

„Tak dlouho jsi ji hledal, že? Tos ani jednou nepřemýšlel o tom, že pokud jsi slaboch, věčnost ti sílu nedodá? Byl jsi blázen, Gilgameši, králi babylonský.“

„Ani tobě nesmrtelnost nepřidala,“ pousmál se Odvěký Poutník. „Tvůj lid v tebe nevěří a otročí jiným národům, jiným bohům.“

„Stále jsi hloupý a slabý. Myslela jsem, že tě dvě tisíciletí o něčem poučí, ale jak vidno…“

Vidina bohyně se v koutě pomalu rozplynula a Gilgameš se znovu ponořil do myšlenek.

Mohl by tak sedět ještě dny, bez vzruchu, vzdálit se života, který měl přislíben na tisíciletí. Cosi jej však vytrhlo z melancholie. „Klep-klep-klep," ozvalo se odkudsi zdola. Rychle odsunul židli a již pádil po schodech, děkujíc Bohům za to nečekané vyrušení. Doběhl, špehýrkou vykoukl na ulici a posmutněl. Nikde ani živáčka. Přesto otevřel dveře a…

Dovnitř vpadl muž. Musel být zády opřen o dveře tak, že nebyl zevnitř vidět. Statný muž se svalil na dlaždičky v předsíni a Gilgameš si s hrůzou povšiml, že jeho šedá uniforma byla na břiše rozervaná a potřísněná krví.

„Můj bože!" vydralo se z hrdla Králi a proud myšlenek mu zaplavil mozkovnu.

„Pomozte…" vydechl nacista, rozpárané břicho svírajíc mohutnou dlaní.

Co dělat? Gilgameš si s hrůzou uvědomil, že se už dlouho léčení nevěnoval. Žil mezi lidmi a vzdělával se od nich, zřídkakdy však měl šanci vyzkoušet si své znalosti v praxi. Po krátkém boji zvítězil rozum nad panikou a Král otočil vojáka na záda. Má přece ještě Ištařin dar. Pečlivě čistil ránu a sledoval, jak se pod jeho prsty pomalu zavírá. Do rána se snad zacelí docela…

„Witter," pravil cizinec. „Mein Name ist Georg Witter und ich bin hier mit der zweite Feldgruppe."

Král vzhlédl k muži, nyní již pohodlně ležícímu na pohovce a nalil si šálek kávy.

„Neunavujte se gestikulací. Mluvím německy plynně," odvětil Král.

„Mé jméno je Gillian. Gillian Mesh," dodal již plynulou němčinou.

„Krásné, když člověk narazí na vzdělaného muže," usmál se Witter a dodal: „Jste Angličan?"

„Ne, nejsem Angličan. A nevysilujte se ani hovorem. Na něj bude čas později. Spěte. Spánek vám pomůže."

Voják se otočil ke stěně a za chvíli již pravidelně oddychoval, zatímco Věčný Poutník si u stolu lámal hlavu nad tím, kdy naposledy někomu pomohl. Jak z kávy stoupala omamná vůně, formovala se pára do podoby Ištařina těla. „Koukám, že máš společnost…" usmála se bohyně s hadím výrazem ve tváři.

Gilgameš jen čekal, jak jej ta přízračná bytost pokoří tentokrát. Namísto odpovědi jen beze slova pokýval hlavou a odvrátil se od ní, zrakem ulpívaje na klidně se vlnící hrudi spáčově.

„Vidíš, stále ulpíváš na lidech," zhnuseně na něj pohlédla. „Tvůj jemnocit tě jednou zabije. Zbaví tě nesmrtelnosti a obrátí v prach. A přitom jsi toho mohl mít tolik…"

„Kdybych tě miloval?" Gilgameš k ní vzhlédl. „Zničila bys mě, drahá. Zničila bys mě rychleji, než můj jemnocit. A kdybych si měl vybrat mezi tvou náručí a smrtí, věř mi, že bych neváhal."

„Každému, co jeho jest. Jen si dávej pozor, aby si pro tebe smrt nepřišla, když ji tak voláš…"

Pohrdavě se zasmála a zmizela.

Druhý den ráno bylo cizímu vojákovi o poznání lépe. Když mu Král donesl snídani, pobrukoval si ten cizinec nějakou chytlavou melodii a než dojedli, zpívali si ji naplno oba. ‚Jestli se tu Ištar někde neviditelná prochází, musí si o nás myslet strašné věci…' napadlo Gilgameše, ale když vytáhl voják z uniformy harmoniku, pustil tu myšlenku úplně z hlavy. Ať se baví, když si i oni udělali veselou chvilku. Tu náhle, posílen snídaní, zavedl Witter hovor.

„Bydlíte tu dlouho?" zeptal se jen tak nazdařbůh.

„Ano, dlouho…“ Gilgamešovi se nechtěly ty roky počítat. „Jak se vám to stalo?“ odvedl řeč.

„Nějaký opilec. Když jsme šli z hospody, vrhl se na nás s bajonetem. Měl jsem tu smůlu, že jsem stál nejblíž. Ale možná to bylo štěstí. Kdyby se to stalo majoru Gerrotovi, byla by z toho série poprav nevinných lidí. Vlastně jsem zachránil život nejen jemu, ale také mnoha frantíkům. Jsem vlastně něco jako hrdina,“ rozesmál se. Hned ale zvážněl: „Nemějte strach, jak budu moct chodit, nebudu vám už dělat potíže a půjdu. Stejně mě už určitě postrádají.“

„Nesmysl. Mají své starosti s okupací a to jsou věci důstojníků. Prostí vojáci mají volno a toulají se po putykách…“ V mysli se mu opět vybavila kavárna Jardin s Davidovou hvězdou na skle výlohy. Když se myšlenky zbavil, povšiml si, že i jeho společník posmutněl.

„Vy Francouzi jste na svou vlast velmi hrdí, že? Za takovou vlast stojí zato zemřít.“ Podíval se na Gilgameše zpříma a v tom pohledu nebylo již nic veselého.

„Jsem stejný Francouz jako vy a nehodlám umírat za žádnou vlast. A ani vy byste neměl,“ pousmál se Věčný Poutník mírně a úsměv přelétl i po tváři vojákově. Ten však hned sklopil zrak.

„Jste moudrý muž a já se stydím, že okupuji váš domov, když už mí lidé okupují vaši vlast.“

„Nic není tak tragické, příteli. Poslouchal jste rozkazy a poslušnost se u vojáka cení. A to, že chápete důsledky svého jednání, vás jedině šlechtí.“ Gilgamešův pohled byl vřelý a přívětivý, ale oba cítili nepřekonatelnou bariéru mezi svými světy.

Ještě toho dne Witter odešel. Nechal na stole dopis a dvacetifrank a ustlal po sobě. Ačkoliv cítil Král z jeho odchodu smutek, přesto se neubránil úsměvu, když viděl pečlivě složenou přikrývku a čerstvě naklepané polštáře. Zvláštní okupace, pomyslel si.

Neuplynuly ani dva týdny a on opět seděl v křesle, hluboce ponořen do všech zážitků, které se mu za tisíciletí podařilo přečkat. Ištařina slova jej stále pálila u srdce, ale to, že se Bohyně již dlouho neobjevila, ho naplňovalo nadějí. Třeba ho už konečně nechá na pokoji!

Podstatně větší starosti mu dělal Witter. Jeho zranění vypadalo velmi ošklivě a představa, že se ten bláhový mladík toulá po hospodách s ránou, která vyžaduje naléhavou péči lékařů, jej znepokojovala a probouzela v něm pocit viny. Vždy ale nakonec sám uznal, že pro toho muže udělal vše, co mohl, a jestliže chtěl Witter odejít, nemohl mu v tom bránit.

Úvahy o světě mu plynuly hlavou jako líný tok řeky a pomalu opět propadal letargii. Prudké zabušení na dveře jej ale vytrhlo ze snění a on, s předtuchou čehosi zlého, se pomalu vydal otevřít. Jak scházel po schodech, bušení sílilo. Když klíč zachrastil v zámku, vyvalily se dveře a pětice uniformovaných vojáků vtrhla do bytu. Ne, tohle nebyli obyčejní vojáci! Tohle byla SS, železná pěst krvavých zákonů Třetí říše!

Se samopaly v rukou se muži vřítili do domu a jako vichřice začali rabovat a ničit. Teprve když se jim Gilgameš snažil bránit, vrhli se na něj. Rány a nadávky padaly na jeho hlavu a prudké rýpnutí pažbou bod žebra jej nemilosrdně srazilo k zemi. Těžká okovaná bota mu stoupla na tvář.

„Herr Mesh?“ zazněl hlas odkudsi, kam Král kvůli podrážce na svém obličeji neviděl. Hlas pokračoval:

„Jsem major Kohl, z kontrašpionážního. Náš vrchní s vámi chce mluvit.“

Bota povolila a Gilgameš mohl konečně otočit hlavu. Uviděl kostnatého mužíka, opírajícího se o vyražené křídlo dveří. Dvěma prsty bubnoval do šedé oficírky, položené na

stolku vedle, zatímco druhá ruka svírala silnou cigaretu. Z protáhlého obličeje se na něj chladnokrevně dívaly dvě modré oči a pod orlím nosem visel pohrdavý výraz.

„Budete mít problémy," usmál se pan Kohl. „Věřte mi, budete."

Pod každým ramenem jej chytla pevná ruka a Gilgameš, tolik zmatený přepadením, neucítil ani Pach věčnosti ve vzduchu. Ištar, nejasně se zjevující v rohu, celou tu věc nechápala, ale vůbec jí nebyla proti mysli. Že by konečně došlo na její slova? Kdo však vše chápal plně, byl Sarachet, který si, skryt stínem ulice, mnul nad svým plánem dlouhé, kostnaté ruce…

„Sete?" ozvala se Ištar tiše. Hned jí však přibylo odvahy…

„Sete?"

„Ano, má drahá?" Set se zatím neobjevoval, ale přesto byl jeho hlas cítit lacinou ironií.

„Co se teď stane s Gilgamešem?" mluvila pevně, s trochou škodolibosti v hlase.

„Teď Gilgameš uteče. Cítím to."

„Že by?" špitla si Ištar pro sebe.

II.

Z toho výslechu si Gilgameš mnoho nepamatoval. Chladná liščí tvář neznámého důstojníka předčítala jakousi obžalobu, možná udání, zatímco další dva, urostlejší a divočejší, bili Krále na židli pendreky. Vždy, když tupá rána s charakteristickým zvukem dopadla na jeho tělo, rozlila se mu v krvi prazvláštní pachuť, dávný záblesk bolesti, která v nesmrtelnosti ztratila význam. Bolest! Ta trýznivá ochránkyně stojí při lidstvu už věčnost. Jak malý má ale význam pro něj, nesmrtelného…

Vše běželo v nekonečném víru a jakoby ve snu, slévalo se do jediné, kalné hmoty univerza, drtícího jeho nesmrtelnou podstatu jako temný spár. Strohý interiér antonu se ukrýval ve stínu noci a bezejmenný řidič jen „vykonával svoji práci". Jak smutně bylo Králi v tom zvláštním ovzduší. Náhle, po mnoha tisíciletích, po nejrůznějších strastech a příhodách, po celém svém životě se najednou cítil sám. Sám! Marně vzýval Ištar a úpěnlivě prosil, aby jej zachránila. Do jeho srdce se pomalu vkrádal dlouholetý vystěhovalec – strach. Seděl zlomeně na dřevěné lavici, hlavu v rukou, pohled upřený do prázdného kouta. Auto poskakovalo po rozblácených silnicích, zničených krvavou stopou tanků a děl. Vše bylo tmavé a rozmazané, jen měsíc, věčný chodec oblohy, shlížel smutnou tváří dolů, na zbytečně umírající lidstvo.

Asi po hodině ucítil Král, že vůz zpomalil. Pak sebou několikrát trhl, motor se zakuckal a zhasnul. Stroj se zastavil. Dva muži násilnického zevnějšku otevřeli zadní dveře a vytáhli Gilgameše ven. Několika ustrašenými pohledy si prohlédl okolí. Dlouhé a monotónní řady ubikací se táhly pod hvězdami až do temnot, stejné a bezútěšné, plné nezměrného lidského utrpení. Ostnatý plot, který se zvedal za Poutníkovými zády chytal rez a páchl. Narychlo zbudované věže prořezávaly tmu světlomety a marše hlídek rušily noční klid.

Muži zavedli Krále do jednoho z baráků a donutili ho svléct si šaty. Pak mu do ruky vrazili mundůr. Gilgameš padl tváří na volnou postel a téměř okamžitě usnul.

To ráno bylo jako první probuzení z temnoty. Paměť selhávala, měsíce, dny, hodiny, vše se spojovalo v jediné a mračna nejistoty se usadila na nejvyšší špici posvěcené mysli. Zubaté slunce hryzalo do nemytých oken a špinavé trosky spolubydlících se probudily k životu, v kvapné práci, využívajíce každý okamžik volna, dřív než se ozve známý

zvuk… Gilgameš pozoroval toto hemžení s apatií Věčnému poutníkovi vlastní až do chvíle, kdy ostrý tón z amplionu neproťal ovzduší jako železná čepel.

„Vstávej!“

Rýpl do ležícího Krále spoluvězeň dosti nešetrně.

„Za chvilku je nástup!“

Protahujíce se, opustil Gilgameš lože, stále fascinován strojovou přesností, úsporností pohybů a obdivuhodným spěchem, těmto lidským ruinám zřejmě zcela vlastním. Přesto byli nechutní. Brutální ošlehané tváře zdobilo neholené strniště, pokrývající nejen líce, ale i celé temeno hlav vězňů. Ten hrozný sestřih byl to jediné, co spojovalo ubohé tváře ze všech koutů země, plnící nacistické lágry po okupaci každým dnem. Byl tu učitel, socialistický novinář, židovský fabrikant, americký přistěhovalec. A byl tu i nesmrtelný Poutník z minulosti, stejně zmatený, bezradný a odevzdaný jako všechny ostatní oběti režimu.

Dlouhý dvouřad se s odbitím sedmé hodiny vytvořil na dvorku před barákem. Vězni, chladní a neteční ve výrazu, poslouchali s očekáváním denní rozkaz, pronášený umouněným oficírkem se zplihlým knírem. Na konci nudné a úsečné řeči vyzval kníráč nové vězně, aby se během poledního klidu zastavili na marodce k provedení vojenského sestřihu.

Po této řeči nastal den úmorné dřiny v kamenolomu. První setkání Krále se skutečnou prací bylo vyčerpávající a únavné, ale naštěstí mu ukrutná lopota nedovolila přemýšlet o tom, kam se poděla Ištar. Myšlenky putovaly hlavou jako mlčící poutníci.

Bíle vymalovaná místnost nenabízela žádný luxus. Tísnilo se tu několik lavic, na kterých jako vrány seděli muklové čekající na rozžehnání se svými vlasy – posledním symbolem svobody, který jim tu zbýval. Každičkou chvilku se některý z vězňů zvednul a s výrazem oběti odešel za zčernalé dveře. Šmikání a stříhání, rytmický zvuk, šplouchnutí vody a ostré „Další!“. Králi se zdálo, že ten proces pozoruje celou věčnost. Konečně na něj došla řada. Stále trochu unaven, pomalu se zvednul z lavice a vykročil ke dveřím. Otevřel.

„Herr Mesh! Vy zde?“

Rozesmátý obličej Witterův náhle vyplnil celou místnost. Srdce obou zaplavila vlna nečekané radosti. Tak šťastné shledání! Překvapený holič, jediný v místnosti kdo nechápal, poklepával nervózně břitvou na lavór s vodou.

„Viktore, tenhle pán mi zachránil život,“ vysvětloval mu voják kvapně. Holič pokrčil rameny.

„Herr Mesh, jak jste se sem dostal? Nečekal bych vás tu! Cigaretu? Jistě, vy nekouříte. Vím, pamatuji! Jsem tak rád, že vás zase vidím!“

„Údajně špionáž. Myslím, že mě brzy pustí,“ Gilgamešův obličej hrál stále radostí, i když tato slova pronášel spíše smutně.

Witter se zarazil.

„Pustí?“ na sucho polkl „Musím vás zklamat. Tohle není vazba, tohle je zajatecký a likvidační tábor. Odsud vás jen tak nepustí.“

Hlas se mu roztřásl. „Určitě je to kvůli mně. Myslí si, že jsem mluvil! Dělám vám jenom problémy. Odpusťte…“

„Hochu. Uklidni se. Za nic nemůžeš…“ chlácholil Gilgameš mladíka, znovu dojat jeho hlubokou srdečností.

„Pomůžu vám. Uvidíte,“ vztyčil se Witter v náhlé chvíli rozhodnutí. „Uvidíte!“

Lazebník již poklepával prsty na sklíčko hodinek. Byl čas. Přátelé si podali ruce a rozloučili se. Až venku si Král uvědomil, že má stále své vlasy.

Toho dne už odpoledne do lomu nešel. Dva ozbrojenci jej vyzvedli na pokoji, s omluvou mu vrátili jeho civilní oblečení a vedli ho přes celý tábor. Gilgameš toto počínání chápal pramálo. Až když uviděl zděný dům na konci věznice, došlo mu, o co se jedná. „Důstojnický klub“, vězení pro důležité zajatce, se honosil různými privilegii. V duchu Witterovi děkoval. Nevěděl, jestli je to zásluhou vděčného majora Gerrota, kterému Witter zachránil život svou obětí, či zda má ještě jiné konexe na vedení, ale rozhodně to nemohlo být pro toho hocha jednoduché.

Místnosti domu byly zařízeny pro pohodlné bydlení. Klubovně panoval kulečník, okolo krbu půlkruhová sedačka, na stole čerstvý denní tisk. Dokonce i jeho pokoj byl elegantní. Postel s nebesy, stolek a dvě židle činily sice jediný nábytek, přesto však bylo vše útulné a pocit nesvobody byl náhle o poznání snesitelnější.

Jeho noví spolubydlící byli příjemní lidé. Dva francouzští důstojníci – Lapite a Gaulle – byli vzdělaní, z vyšších kruhů, sečtělí a kulturní. Společnost jim dělal velitel jedné z anglických letek, kapitán Craft. S tímto vyzáblým gentlemanem strávil Gilgameš nejeden večer nad zeleným plátnem. Všichni se rovněž ukázali jako vynikající znalci bridge a příjezd čtvrtého hráče jim přišel nanejvýš vhod. Dny poklidně plynuly v karetních partiích a debatách a Král si skoro přál, aby to tak zůstalo na vždy. Nic krásného však netrvá věčně.

„Mluvila jsem se Setem,“ ozvalo se náhle jednoho dne. Král se překvapením posadil. Přes měsíc o ní neslyšel a pak ho přepadne takhle bez omluvy… Jenže na to už byl od Ištar zvyklý. Zvyknul si i na to, že mluví o lidech a bozích, o kterých se mu nikdy nezmínila, jako by bylo samo sebou, že je zná.

„Jsi ve velkém nebezpečí,“ oznamovala mu chladně Ištar a Králi se na chvíli zdálo, že zaslechl v jejím hlase záblesk uspokojení. ‚Já jsem ti to říkala,’ zněla ta nevyřčená část věty.

„Vážně? Ani jsem si nevšiml…“ řekl, aby si ji udržel od těla.

„Prosím tě, nemluv o věcech, kterým nerozumíš. A nepřerušuj mě. Mluvím vážně. Bývalý Setův stoupenec si tě s někým spletl. S někým, koho dřív znal a s kým příliš nevycházel. Pokouší se tě zničit,“ oči jí plály dívčím nadšením.

Gilgamešovy oči byly oproti tomu chladné a nepřístupné. Jejím slovům velkou vážnost nedával. Vždycky přeháněla.

„Jak vidíš, plány mu nevychází. Sedím tu se třemi báječnými muži, popíjíme rakouské víno a hrajeme bridge. Pokud je tohle plán toho setity, pak je to nejďábelštější zlosyn, o jakém jsem kdy slyšel,“ usmíval se.

„Jak chceš. Tví tři přátelé již mají podepsaný rozkaz k popravě. A tebe čeká lékařská prohlídka. Prý se ti o ní postará sbor doktora Mengele,“ zasmála se Ištar ironicky a zmizela.

Gilgameš zůstal, jako by dostal studenou sprchu. Seděl v křesle a nebyl schopen slova. O těchto věcech Ištar nežertovala nikdy… Hned kvapně vyrazil za Witterem.

„Utéct odtud?“ Kapitánu Craftovi se mimoděk otevřela ústa. Gilgameš a Witter, sedíce pohodlně na kožené sedačce horlivě kývali. Lapite vyprskl. Gaulle se pousmál.

„Nepravděpodobné,“ konstatoval.

„Neproveditelné,“ dodal Lapite.

„Nerozumné,“ vzpamatoval se Craft. Náhle mu po protáhlém obličeji přejel úsměv.

„Ale rozhodně zajímavé,“ dodal.

„Meine Herren, když vyrazíme v ještě dnes noci, nebude problém dostat se ven. Znám hesla a můžu vás snadno vyvézt na zásobovacím nákladáku. Möglich?“ Witterova očka plála nadšením.

„Ale co venku? Nemáme jediné zprávy o partizánských aktivitách v okruhu dvou set kilometrů…“ uvažoval nahlas Lapite.

„Mám své známé u dráhy. Můžeme se na nákladním vlaku dostat třeba až do Rakouska. Tam vás nikdo nezradí, všichni mě tam znají,“ odpovídal voják hbitě.

„Je tu další možnost: Jsem pilot. Pokud ukořistíme letadlo, dostanu vás na druhou stranu kanálu. Tam je bezpečno.“

„A jak mu můžeme věřit?“ vložil se do hovoru Gaulle.

„Jsem Rakušan, od Salzburgu. Mám ženu a statek. Do války jsem nikdy nechtěl a dal bych cokoliv zato, abych se odsud dostal pryč. Domů,“ vysvětloval Witter.

„A já se za něj mohu zaručit. Je to dobrý člověk,“ doplnil Gilgameš.

Mnoho času na pochyby jim nezbývalo. Museli jednat, ať již bylo riziko jakékoliv.

III.

Měsíc ukryl svou tvář do podušky z mraků a dřímavé ticho se rozlilo táborem. Vše se zklidnilo, ztišilo. Utichlo řinčení krumpáčů v lomu, hluk těžkých nákladních aut, výstřely z cvičiště i nářek a bědování. Jen tichý hovor procházející hlídky tu a tam narušil poklidnou atmosféru večera.

Jak tábor upadal do snění, rostlo napětí čtyř mužů na zápraží „Důstojnického klubu“. Temné siluety, doplněné rudými body doutnajících cigaret, čněly nad vyřezávaným zábradlím, oči upřené do temnoty. Uši čekaly na hlas motoru. Krev se vařila v žilách, srdce bušila jako o život. Gaulle mačkal v pěsti krabičku od cigaret, Lapite žvýkal zápalku. Craft s Gilgamešem nedělali nic, klidní však rozhodně nebyli. Přijede?

Konečně! Bublání motoru protrhlo ticho a ze tmy se vynořil obtloustlý náklaďák. Muži se dali do pohybu. Pár skoků k silnici a rychle na zem. Když vůz projížděl okolo, bleskově naskákali na nákladového prostoru. Poslední se do temných útrob auta vyhoupl Craft. Měsíc na chvíli vykoukl z mraků a ozářil jeho tvář. Kapitán se usmíval.

Jeli bez vyrušení táborem. Hlídačova bouda se závorou vykoukla ze tmy a vůz zastavil.

„Heslo?“

Hlídač z chatrče nevylezl, dokonce ani nezvednul oči od novin.

„Černá labuť,“ odvětil mu Witter, usazený u volantu.

„Jeďte.“ Wachmann kopl do páky a závora se s námahou zvedla. Náklaďák se dal opět do pohybu a sunul se po cestě dál. Tu se však ozval od budky křik.

„Moment, bitte!“

Voják chvátal ke kabině. „Vy jste Witter, ne? Nemáte mít teď za Trostena hlídku? Co si sakra…“

Nevraživá řeč se náhle prudce zarazila. Hlídač si uvědomil, že kouká do tlumiče Witterova lugeru. Pozdě.

Tlumič odvedl skvělou práci – pohltil zvuk i světlo všech tří výstřelů tak, že si nikdo ničeho ani nemohl všimnout. Tělo se tiše svezlo k zemi. Craft s Lapitem jej rychle vtáhli do vozu a Witter šlápl na plyn. Do rána musejí být v Paříži!

„Utekli!“ Ištar se procházela prázdným domem. Vše tu bylo přesně tak, jak to tu před hodinou nechali.

„Říkal jsem ti to!“ Set, sedící na kraji kulečníkového stolu, pobaveně sledoval celé noční dobrodružství těch pěti mužů.

„Do rána budou v Paříži. Pak se vše dozví Sarachet a nechá je hledat…“ pokračoval ve vyprávění příběhu.

„Nech toho. Jen mi řekni, jak to skončí,“ vzhlédla k němu Ištar.

„Dobře. Vždycky to skončí dobře. Alespoň pro někoho.“

„Pan Schliemann?“ Sarachet v uniformě plukovníka Kohla si zálibně prohlížel novou tvář. Zračila všechny dosud známé druhy obhroublosti, hrdosti, statečnosti, pýchy, síly a hulvátství, kombinované s vychytralým úsměvem a čímsi novým, nepopsatelným, co plně prostupovalo osobu tohoto svalnatého muže.

„Zde!“ zasalutoval Schliemann a srazil podpatky.

„Mám pro vás práci,“ hovořil klidně dál Sarachet, s hadím úsměvem na tváři.

„Uteklo mi pět oveček. Čtyři jsou bezcenné, jedna je ale velmi vzácná…“

„Nejsem lovec ovcí. Jsem lovec lidí,“ střelil po něm Schliemann posměšným pohledem. „Mou specializací je likvidace, ne chytání…“

„Neříkám, že ji chci živou.“ Hadí úsměv se roztáhl do úsměvu ďábelského. „Zabte ji, jestli to dokážete. Když ne, tak mi ji chyťte, postarám se o ni sám.“

„Na celém světě není člověka, který by mně a mým hochům unikl. Hovořme spíš o ceně…“

„Mohu vám nabídnout mnoho. Mnohem víc, než peníze.“

„Poslouchám…“ oči Schliemannovy náhle ztratily na chladnosti. Rozhořely se v nich ohýnky hrabivosti.

„Ten muž, pro kterého půjdete, je nesmrtelný,“ řekl Sarachet bez okolků. Voják jen vyvalil oči.

„Pokud ho chytíte, zařídím, aby se jeho nesmrtelnost stala vaší.“

„Děláte si ze mě srandu, co?“ usmál se nacista cynicky. „Kdybyste měl dávat nesmrtelnost, tak proč zrovna mně? Proč si ji nenecháte sám?“

„Protože už jsem nesmrtelný!“ rozchechtal se Sarachet na celé kolo.

„Aha. No jistě,“ sarkasmus ze Schliemannových slov přímo sršel.

„Tak mě podřízněte,“ podával mu setita nůž. Čekal, že se bude vzpouzet, ale voják nezaváhal ani na minutu a chopil se nože. Přitočil se k Sarachetovi, přiložil mu nůž na krk a trhl. Ruka opsala čistý řez, jaký by dozajista přetnul tracheu a ukončil život. Rána se však neotevřela. Spíš naopak – hned za nožem se stopa začala uzavírat a nahrazovat neposkvrněnou kůží. Schliemann upustil nůž a ustoupil o pár kroků nazad. Podřezaný jen pokrčil rameny a natáhl k němu ruku.

„Plácneme si?“

Nákladní vozidlo poskakovalo ve svižném tempu po horské cestě, jako had se proplétalo mezi kameny a výmoly, šplhalo do svahů, řítilo se z vršků, překonávalo brody. Byla to nebezpečná jízda: nocí, bez světel; ale v porovnání s nejistotou budoucna, zdála se jen jakousi dětskou hrou.

„Vzal jsem s sebou pár věcí…“ přerušil Witter konečně ticho, které je obklopovalo od doby, kdy za sebou nechali zajatecký tábor. Nutno říci, že jim do hovoru nebylo. Lapite, Gaulle a Gilgameš seděli vzadu okolo mrtvého těla hluboce pohrouženi do svých myšlenek. Nakonec přeci jen zašátrali v temných útrobách vozu. Postupně rozkládali na měsíční světlo pronikající rozhrnutou plachtou do vozu zvenčí dvě pušky, samopal i pár pistolí. Chtělo se jim doufat, že je nebudou potřebovat, ale při pohledu na vychládající tělo nedokázal tuto myšlenku vyslovit nikdo z nich. Králi se zdálo, že se cosi změnilo ve výrazu těch veselých kumpánů. Náhle z nich byly špinavé krysy, krčící se v jejich společné, černé díře, doufajíc, že proklouznout kočce s drápy ze železa.

Paříž! Po strastiplné cestě, chvílích ticha a tmy, zdála se jim tak nová, tak jiná. Oslněni mladým ránem, sledovali muži rej a ruch na ulicích, dříve pro ně tak běžný. Dva

dělníci kouřili na zastávce tramvaje. Pekař otevíral svůj krámek. Stará paní vyšla se psem na procházku. Četník plísnil dva výrostky, kteří bez rozhlédnutí přeběhli jízdní dráhu. Vše zůstalo stejné, jako předtím, než je zlý osud násilím vyrval z tohoto ostrůvku klidu.

Tíseň, napětí i chmury z nich náhle spadly. Lapite si pobrukoval. Tu však opět umlkl.

„Znám jednoho člověka na Rocheaux Ave. Zajeďme nejdříve k němu. Má velkou zahradu, kde můžem zakopat to tělo. Také vám," kývl na Wittera, „dá civilní šaty a nechá nás u sebe, než si ujasníme, co dál."

Nikdo neprotestoval, a tak vůz změnil směr. Rocheaux Ave, oblečená do hávu babího léta, nabízela potěchu pro oko i ducha, dýchajíce stále klidným rytmem pařížského předměstí. Bílý dvoupatrový domek nebyl o nic nápadnější než ostatní a když se za oknem objevila přívětivá tvář mladé ženy, spadla z uprchlíků i ta poslední kapka strachu.

„Lapite, Gaulle, vy zde? Jak milé shledání!"

Snědý obličej muže ve středních letech zářil upřímnou radostí. Širokými gesty vítal nečekané hosty a zval je dál. Žena, kterou prve viděli v okně, se objevila na prahu a rovněž se usmívala.

„Jděte dovnitř, já se zbavím auta a přijdu," navrhl Gaulle a aniž by čekal na odpověď, sedl za volant.

Ostatní muži zmizeli v domě. Caldoss Francho, tak se jejich nový hostitel jmenoval, byl původem Španěl, který musel po nástupu nacistů ze své země uprchnout. Vyšlo najevo, že on, Lapite, Gaulle a pár dalších lidí pracovali i po oficiální kapitulaci země v odporu. Před pár měsíci bylo jejich hnutí odhaleno a pozatýkáno. Přesto několik věrných zůstalo na svobodě dosud. „Já a Giselle jsme poslední, kdo tu zůstali. Ostatní se skrývají v horách," vyprávěl Francho.

„Čekal jsem tu právě kvůli takovým situacím. Věděl jsem, že jestli uprchnete, zamíříte nejdřív sem," pousmíval se.

„Vaše setkání mě skutečně dojímá. Podstatná je jiná věc: Mají letadlo?" vpadl do řeči kapitán Craft, který se již hodnou chvíli kroutil znuděně na své židli.

„Vlastně… Mají, ale…" Caldoss nedokončil, Craft se vymrštil ze židle jako tygr.

„Mají letadlo? Tak na co ještě čekáme?! Kdy za nimi vyrazíme?"

„V tom jsou hned dva háčky," vrátil se ke slovu Španěl. „Zaprvé je to jejich letadlo jen dvoumístný Aviatik z první války… A zadruhé je mezi nimi a námi německá armádní linka, spojující Vichy a Paříž. Nedostaneme se tam."

„Žádný strach, znám Aviatiky. Ten kanál přeletí i se třemi lidmi, i když jeden nebude mít moc pohodlnou cestu," zašklebil se dobrodruh Craft. „A ta dálnice není problém, který by stál za pozornost," dodal sebejistě. „Kdo jde se mnou?"

Na to se Lapite už neudržel a vyprskl lok kávy, který doposud převaloval v ústech.

„Vy jste sebevrah!" vzkřikl a vztyčil se za stolem.

Pak se zamyslel.

„Na druhou stranu…" Ústa se mu pomalu roztáhla v širokém úšklebku. „Jdu do toho znovu s vámi."

Witter se svou slabou znalostí francouzštiny nerozuměl zdaleka všemu. Po této promluvě však s neprostou samozřejmostí přikývnul.

Král seděl klidně vyrovnaně. Neodpovídal, jen se usmíval. Neměl důvod bát se o svůj život. A tohle dobrodružství si nechtěl nechat ujít.

„Pomátli se?!" Ištar si viditelně nebyla schopna takové jednání vysvětlit.

„Zdaleka ne. Tohle bude ještě zajímavá podívaná," s úsměvem odpověděl Set. „Podívej sem," dodal a ukázal kamsi do mlhy.

Nákladní vůz stál zaparkovaný na konečné zastávce autobusů, v dělnické čtvrti, kam vojáci ani náhodou nezabloudí. Gaulle se ještě jednou ohlédl a vyrazil k Rocheaux Ave. Na první křižovatce hodil klíče do kanálu a tázavě se za nimi podíval. Proč to vlastně udělal?

Když vzhlédl, začal toho okamžitě litovat. Stál tváří v tvář muži, kterého znal, přestože bylo jeho nejhlubším přáním vymazat jeho tvář navždy ze své paměti.

„Ale, ale, ale! Herr Gaulle, to je mi náhodička!“ Schliemannův obličej zářil radostí sadisty.

„Dopr…“ Gaulle nedokončil ani první slovo a už jej těžká pažba srazila k zemi. Dva muži jej vtáhli do opuštěné fabriky.

O dvě hodiny později vypadlo z prvního patra cosi na ulici. To cosi bylo ještě před chvílí Gaullem. Pokusil se pohnout. Prudká bolest ovládla každičký jeho sval a stáhla jej v paralyzující křeči zpět. Zasténal by bolestí, z hrdla mu však vyšel jen chrčivý zvuk. Opřel se o zpřerážené dlaně a z očí mu vytryskly krvavé slzy. S nevyslovitelnou námahou se odplazil ke zdi a s její pomocí se pokusil postavit. Vykloubená noha jej zradila a on dopadl na dlažbu. Pokusil se znovu. Další pád. Vzdal to a odrážeje se zdravou nohou se začal plazit k domu na Rocheaux Ave.

Schliemann a jeho hromotluci jej mlčky pozorovali s hrubiánským úsměvem.

„Hra začala,“ procedil Schliemann mezi zuby.

„Bože, Gaulle!“ Lapite se vymrštil z křesla s šokovaným výrazem ve tváři, když spatřil vrávorajícího přítele, opřeného o ramena domácího Francha. Překvapení se dalo lehce vyčíst i z tváří všech okolo, Lapitova hrůza však byla mnohem markantnější.

„Schliemann… Jde po nás…“ Gaulle vydechl a Francho jej opatrně uložil na gauč. Gilgameš se nad raněným, který zatím padl do mdlob, sklonil a znovu začal sbírat síly k použití svého daru. Pak, za pomoci Gisselle, Franchovy ženy, začal čistit rány. Ve vedlejším pokoji se zatím rozhořela vášnivá debata.

„Ví o nás! Hraje si s námi jako kočka s myší. Znám ho,“ Lapite mluvil rozčileně a v jeho hlase byla cítit beznaděj.

„O důvod víc zvednout kotvy. Bylo tu hezky, ale musíme o dům dál,“ usmíval se Craft bez ohledu na scénu, která se jim před pár minutami naskytla. „Kurz: Partizánský tábor – letadlo – Londýn,“ dodal.

„Já a Gisselle musíme s vámi. Tady už není bezpečno. Stále ale zapomínáte na tu dálnici…“ Francho také nemluvil bez napětí.

„Nezapomínám,“ zašklebil se Craft významně, „jen si věřím.“

„Kdy bude Gaulle připraven na převoz?“ zeptal se Lapite dost hlasitě, aby to slyšeli i ve vedlejším pokoji.

Gisselle se objevila ve dveřích s milým úsměvem.

„Myslím, že do večera bude schopen,“ řekla. „Pan Mesh je zázračným lékařem.“

Den kvapil v balení a přípravách na odjezd. Francho s Craftem upravovali auto. „V noci je zákaz vycházení a držení vozidel je také dost omezeno. Mám povolení jako lékař, ale stejně bychom se měli hlídkám vyhnout,“ vysvětloval domácí, zatímco vyndávali zadní sedadla. „Asi by se divili, kdyby mě jako doktora skutečně potřebovali,“ pousmál se a Craft se také úsměvu neubránil. Hlavou mu ale táhly pochyby o tom, že se do malého renaultu naskládají všichni. Franchova lékařská průkazka a Gaullovo zranění jim ale poskytovaly solidní kamufláž. Věřil v úspěch.

Witter se s Lapitem pustili do balení nejnutnějších věcí. Bylo jich sedm na jedno auto, takže rozměrná zavazadla nepřicházela v úvahu. I se zbraněmi museli opatrně – když

narazí na běžnou kontrolu, neměli by budit podezření. Nesmí se prozradit příliš brzy. Jak se ale chce dostat Craft přes tu dálnici?

Gilgameš pokračoval v Gaullově léčbě. Jeho Dar zaceloval rány a odlehčoval zlomeným kostem, zázraky však dělat neuměl a Schliemannovi kumpáni nebohého důstojníka zřídili, jak se patří. Možná, že Gaulle tuhle cestu zvládne, chodit ale nebude ještě hodně dlouho.

Večer byli připraveni vyrazit. Místo sedadel měl nyní malý renault vzadu dvě lavice, mezi nimiž ležel na zemi raněný. Naložili vše potřebné a tiše se sesedli do auta. Místa bylo skutečně málo, ale nikdo si ani slůvkem nepostěžoval. Vyjeli do setmělé Paříže.

Cesta ubíhala pomalu, museli jet opatrně, protože zatemnění jim nedovolovalo rozsvítit světla. Ulice byly liduprázdné. Bez povšimnutí místních hlídek projeli celým městem. Když už míjeli poslední domy, náhle se za nimi zjevil německý motocykl.

„Halt!“ volal řidič a mával na Francha.

Zastavili.

Nacista si sundal kožené řidičské rukavice a přihoupal se k přednímu okénku. Druhý poklidně seděl v sajtně.

„Papieren?“

Zatímco se voják prohrabával dokumentací, otevřel Craft dveře a zvedl se z auta. Opřel se o kapotu, zašátral v kapse a když nenašel, co hledal, poprosil plynulou němčinou druhého vojáka o oheň. Muž vytáhl krabičku zápalek a nabízel Angličanovi. V ten moment ale vytáhl Craft z kapsy saka nikoliv cigaretu, ale tlumenou pistoli.

Svist.

Obličej fašistův se zalil krví. Uprostřed čela mu zela černá a rudá díra. Jeho společník se překvapeně otočil s legitimací v rukou.

Svist.

Padl k zemi se znetvořeným obličejem.

„Rychle, než nám zakrvácí uniformy!“ křikl Craft k překvapené posádce. Lapite, Gilgameš a Witter vyskákali z auta a, zvyklí již na impulsivní jednání mladého Angličana, bez vytáček a podle jeho rozkazu odtáhli těla do příkopu a sundali jim uniformy.

„Tak tohle je můj plán,“ začal Craft, když se všichni uklidnili. „Mr. Witter, počítal jsem, že vy s vaší němčinou byste mohl…“ kývl směrem k uniformám. Witter pochopil a také kývnul. „Je jisté, že na nás ten Schliemann bude u dálnice čekat. Je také jasné, že pokud se chceme vyhnout hlavnímu proudu, musíme touhle lesní cestou, která dálnici kříží. A je nanejvýš jasné, že na nás bude čekat zrovna tam.“

Rozhlédl se po přísedících. Všichni souhlasili, a tak pokračoval.

„Když k nim pojedou dva jejich spolubojovníci, nebudou cítit žádné nebezpečí. Když budete mít s sebou jednoho zraněného, na chvíli je to zaměstná. Vím, že tohle francouzské autíčko nebylo navrženo na divokou jízdu po lese, ale musíme doufat…“

„Cože!?“ Lapite už nevydržel, „Vy chcete, aby se Witter a Gaulle obětovali proto, abychom se my ostatní mohli v téhle tmě zabít v lese o první strom? Jste šílenec!“

„Dost možná. Nevidím ale jinou možnost a, jak jsem již jednou řekl, věřím si. Všechno samozřejmě závisí na Mr. Witterovi a Mr. Gaullovi. Co vy na to? „

„Budeme hlasovat?“ s ironickým úšklebkem nadhodil Lapite.

„Já jsem pro,“ pronesl Witter.

„Zkusila bych to,“ řekla klidně Gisselle.

„Blázni! Proti!“ vyštěkl Lapite.

„Není to bezpečné… Nesouhlasím,“ řekl po chvíli Francho.

„Tři pro, dva proti, co vy, Mr. Mesh? A co Mr. Gaulle?“

„Pan Gaulle spí. Já nevím.“ Gilgameš mluvil pomalu a v jeho tváři se zračilo hluboké zadumání. Tohle nechtěl.

„Gaulle by s tím nikdy nesouhlasil! Znám ho od dětství!“ vřískl Lapite.

„Pak vše závisí na vás, Mr. Mesh,“ Craft mluvil stále s ledovým klidem, na tváři archaický úsměv.

Král stále dumal. Ne už o tom, zda ten plán podpoří, ale zda by se neměl… „Pojedu, ale místo Gaulla, s panem Witterem. Umím německy a kdyby se něco nepovedlo, dva máme větší šance,“ řekl nakonec. A bylo ujednáno.

Vůz sjel ze silnice a zmizel v lesích. Witter s Gilgamešem osaměli.

„Díky,“ hlesnul do tmy Němec. Král se pousmál. Ištar se mýlila, když ho nazvala zbabělcem, to teď už věděl.

Nasedli na motocykl a vyjeli. Cesta se táhla jako světlý pruh uprostřed temných stěn lesa kam až oko dohlédlo. Měsíc se skryl za hradbu mraků a tma houstla. Řítili se vpřed. Motor řval. Jezdci mlčeli. Náhle se objevil konec. Lesní cesta přecházela v asfaltku a asfaltka ústila na dálnici. Všude bylo ticho a klid. ‚Že bychom se báli zbytečně?’ blýsklo Witterovi hlavou, když viděl, jak se dálnice blížila. Gilgameš stále pročesával les očima. Klid jej napínal jako strunu. Smysly se mu bouřily a napjatě očekávaly sebemenší podnět.

„Můj blázínku,“ ozvalo se mu náhle v mysli křišťálovým hláskem. Tep jeho srdce se nečekaně zrychlil. Krajina okolo se měnila v rozmazanou, všebarevnou čáru, jak Witter bezděčně přidal plyn. Cítil jeho strach.

Ostrý zvuk náhle přerval všechny pocity. Rozmazaná čára krajiny okolo. Witterova široká záda v těsné uniformě. Krátký plamen, který vyšlehne z hlavně po výstřelu. Temnota.

„Herr Mesh!“

Rozmazaný kruh začal nabývat rysů lidské tváře.

„Herr Mesh!“

Paměť se namáhala, aby si s tváří spojila jméno. Georg Witter.

„Herr Mesh!“

Uvědomil si, že s ním cloumá, a proto nemůže pořádně zaostřit. Prudká bolest na temeni mu připomněla jeho poslední vzpomínky… Ano, motocykl ležel na boku jen pár metrů od něj. Přední kolo se ještě točilo.

„Zaplať Bůh, že žijete!“ Witter svíral v ruce Gilgamešovu přilbu. Byla v ní díra, kterou by se dal prostrčit prst. To vysvětlovalo tu strašnou bolest hlavy. Jeho nesmrtelná krev se vsakovala do jílu a jak ji pozoroval, uvědomil si, že již nejsou sami.

„Promiňte, pánové! Číháme tu na uprchlé vězně. Nečekali jsme, že by se tu objevil teď v noci někdo jiný. Nestalo se vám nic?“

Tři temné siluety hromotluků s puškami teď vypadaly jako zmoklé slepice. Witter se musel kousnout do rtu, aby nevyprskl smíchy.

„Nic se nestalo. Kamarád si jen trochu odřel záda,“ odpověděl kvapně, pomohl Gilgamešovi vstát a vedl ho k motorce.

„Ještě jednou se omlouváme, šťastnou cestu,“ zavolal za nimi jeden z útočníků a znovu zmizeli v lese.

Utečenci se teď už neubránili výbuchu tlumeného smíchu. Ještě když odjížděli, smáli se a děkovali šťastné náhodě…

„Sete, tohle od tebe nebylo hezké“ Ištar svou ironii doprovodila širokým, škodolibým úsměvem.

„Tahle hra je i po těch tisíciletích stále zábavná,“ usmíval se oslovený pro sebe.

Schliemann vyběhl z lesa s výrazem ztělesněného hněvu.

„Hovada!“ rozkřikl se na trojici mužů s puškami. „Jste neschopní idioti, jestli jste je ani neprověřili!“

„Ale pane, vždyť měli říšské uniformy!“

„O to je podezřelejší, že by jeli tudy,“ odsekl Schliemann a típnul cigaretu o vojákovo čelo. „Za nimi!“

„Zvládli jste to?“ Rozzářená tvář Craftova se objevila za motorem starličkého dvouplošníku.

„Jistě! Šlo to hladce,“ usmál se Witter a podával příteli ruku. Ostatní už stáli před stodolou a čekali je. Štěstěna byla dnes v noci na jejich straně. Tedy alespoň zatím…

„Do hajzlu!“ Lapite praštil čepicí o zem. „Přitáhli je sem!“

Pod lesem se objevily dva vozy a tři motocykly.

„K sakru!“ kopl Craft do letadla. „Je čas zvednout kotvy!“

„Chtěl bych tě upozornit, že tohle je letadlo pro dva. Nás je sedm!“

„Na počítání není čas. Čtyři lidi můžou letět…“ Craft doprovodil ta slova smutným úsměvem. Zvuk motorů sílil.

„Francho a Gissele letět musí, za to, co všechno pro nás udělali. Ty řídíš. Gaulle je zraněný a potřebuje to.“ Lapitova logika byla neúprosná. Witter s Gilgamešem museli souhlasit.

„Sbohem, kámo. Promiň, že tě odevzdávám do rukou toho šílence,“ poklepal Lapite na rameno raněnému druhovi.

„Sbohem všichni, šťastný let!“

Na delší loučení nebyl čas. Craft nahodil přestárlý motor. Ukrutný hluk stroje jim rval slova od úst. Pomohli ostatním nastoupit a tiše pozorovali, jak se starličký, přetížený dvouplošník nejistě valí z kopce, jak nabírá rychlost a jak se nakonec, i když s obtížemi, zvedá do vzduchu v rukou zkušeného pilota.

Zamávali tomu podivínskému letu a otočili se zpět ke stráni, kterou se k nim zatím neúprosně blížili nemilosrdní pronásledovatelé.

„Tak, pánové, dáme jim svoje životy zadarmo?“ zeptal se Lapite a odjistil svůj samopal.

IV.

„Chceš jim pomoci?“ Set se Ištar zeptal se špetkou nejistoty v hlase.

„Možná…“ Přes všechno, co jí Gilgameš udělal, přes všechnu svou nenávist k tomu muži, přes to vše jí tohle dobrodružství imponovalo. Možná, že přeci jen není tak zbabělý, jak si o něm myslela…

„Tak si pospěš. Blíží se nám finále!“

Kruh se uzavíral. Na nebi bledly hvězdy, měsíc se vyvalil z mraků a stříbrným světlem zalíval louku, na které se formovala lidská smyčka. V jejím středu, na vrcholku kopce, ve staré stodole se krčila trojice odhodlaných mužů. Schliemann vydal poslední rozkazy a past se začala stahovat. Náhle si uvědomil něčí přítomnost. Otočil se.

„Herr Kohl?“ pohlédl suchému muži překvapeně do tváře. „Nečekal jsem vás tu.“

„Jak pokračuje akce?“ syknul k němu Kohl místo pozdravu.

„Máme je v kleštích támhle nahoře. Nemají šanci se odtud dostat,“ mávl Schliemann směrem k hospodářskému stavení.

„Skvěle. Moji muži vám pomohou se zatýkáním.“ Skupina hrdlořezů postávala okolo dvou černých limuzín a kouřila cigarety. Stačilo ale nepatrné kývnutí hlavou a rázem se již jako neslyšné stíny smrti připojili k Schliemannovým žoldákům. Lovce lidí zalila vlna nepříjemného a plíživého strachu.

„A co moje odměna?“ vyhrkl najednou aby zaplašil ten hrozný pocit.

„Ach, ano,“ povzdechl si Kohl.

„Ano co?“ vyštěkl Schliemann možná podrážděněji, než chtěl. V okamžení již té ukvapené reakce litoval. Hlaveň revolveru se mu zabořila do břicha a najednou ucítil šílenou bolest. Pokusil se zachytit, ale sesunul se k zemi.

„Poděkování a pochvala jsou prý největší odměnou. Děkuji za pomoc, udělal jste to skvěle,“ ušklíbl se Sarachet.

Padl první výstřel. A za ním další a další. Gilgameš se tisknul k balíku slámy, samopal pevně sevřený v rukou. Štěkot kulometů. Slyšel, že Lapite něco volá, ale výstřely mu rvaly slova od úst. Vyhlédl opatrně a spatřil Wittera, jak se kryje za provizorní barikádou. U vrat se blýskla v měsíční záři šedá přilba. Sevřel svou zbraň ještě pevněji. Zamířil a stiskl spoušť. Současně zavřel oči a zaťal zuby. Když je otevřel, ležel u vrat jen vychládající balík masa v šedé uniformě. Život vyprchal z těla neuvěřitelně rychle. Krev barvila zlatou slámu. Stáhl se zpět.

Zahřměla Witterova kulovnice. Třesk kovu a vodovité mlasknutí naznačilo, že kulka našla cíl. Prázdná nábojnice padla na podlahu. Opět zazněl Lapitův křik. Věta byla přervána v půli ohlušujícím výbuchem.

„Granáty!“ Gilgameš měl pocit, že Witter k tomu dodal ještě nějakou nadávku, ale nerozuměl jí.

„Poběžte!“ zakřičel najednou Král na svého spolubojovníka. Sám vyrazil a kočičím během dopádil k vratům. Witter dopadnul zády vedle něho. „Co vás to napadá?“ vydechl.

„Porušili kruh. Prorazíme.“

Gilgameš na odpověď nečekal a vyrazil do temna noci. V ten moment se vyvalila druhá vrata a pětice vojáků vrazila do stodoly. To už Witter zmizel také v tmách.

Pádili nocí z kopce a rozsévali naslepo olovo. Ozývaly se za nimi salvy, ale oba věděli, že jsou již dost daleko. Dvojice černých limuzín nabízela možnost k útěku. Sto metrů. Náhle Witter ztratil rovnováhu a svalil se k zemi. Gilgameš se otočil a všiml si, že jeho přítel zakopl o něčí ruku. K ruce patřilo i celé mohutné tělo v důstojnické uniformě. Z žaludku se neznámému valila horká krev. Ještě dýchal.

Gilgameš se nerozhodoval ani minutu. Hodil si bezvládného muže na záda. A tu pojednou dostal nepříjemný pocit. Vzhlédnul a uviděl okrouhlou a temnou hlaveň pistole, mířící na něj ze vzdálenosti pouhých tří metrů. V rukou ji svíral pan Kohl.

„Hra skončila, Džosere. Znovu tě mám v hrsti. A tentokrát mi neutečeš.“

„Už jsme se jednou setkali, ne? Vy jste z kontrašpionážního?“

„Tohle ti na chvíli přivodí nepříjemnosti, kdybys náhodou chtěl zase utíkat.“

Náhle však silná ruka zkroutila Kohlovu paži. Witter vyrazil ze stínu a druhou rukou udeřil muže do obličeje. Dvě těla obestíral mlžný opar. Vyšel výstřel. Witter padl k zemi.

„Vy NEJSTE Džoser?“ uvědomil si najednou Sarachet. Obličej mu zbrunátněl vztekem. „Verdamt“ zaklel a rozběhl se k jedné z limuzín. Motor naskočil a Gilgameš zůstal nechápavě zírat. Na kopci začala hořet stodola.

Na přemýšlení nebyl čas. Witter rovněž ještě dýchal. Vtáhl oba raněné do auta a otočil klíčem. Celou cestu se zoufale modlil k Ištar.

Aviatik dosedl hladce na vojenské letiště poblíž Doveru. Najednou se k němu odevšad hrnuli lidé. Craft vyskočil z kokpitu a pomohl vystoupit Franchovi a Gissele. Podíval se na Gaulla. Byl bledý, ale na tváři mu hrál lehký úsměv. Pak k nim již dav dorazil.

„Odkud letíte?“

„To jste přeletěli kanál v tomhle počasí? A s takovým letadlem?“

„Je pravda, že jste v té kraksně pro dva letěli čtyři?“

„Co byste řekl o vašem útěku?“

Gaulla odnášeli na nosítkách. Francho trpělivě odpovídal na otázky. Craft si sundal rukavice a kuklu a prosmýknul davem. Poodešel a zapálil si cigaretu. A pak se rozesmál.

„Dobrá práce,“ usmála se pro sebe Ištar…

„Rychle! Oba ztratili příliš krve!“ plešatý doktor křičel na saniťáky, až mu na lysině vyskočily kapky potu. Nosítka odnášela raněné na pokoje.

„Zvládnou to?“ zeptal se Král lékaře, ale odpověď vytušil už z jeho pohledu.

„Pravděpodobně ne. Nemáme krev. Ty nálety nás skoro zničily,“ řekl vážně.

Gilgameš seděl u Witterova lůžka celé dopoledne. Viděl, jak mladík pomalu odchází, jak prohrává svou velkou bitvu. Viděl, jak v jeho očích pohasíná lesk a dech se klidní.

„Já mu dám krev!“ vyhrkl na procházející sestru.

„To přeci nejde. Nemáme ani zjištěnou jeho skupinu. Transfuze se teď vůbec neprovádí.“

„Musí přežít. Dejte mu moji krev. Když mu ji nedáte, zemře.“

„Přivolám ošetřujícího.“

„Jak to vypadá, Sete?“

„Už je skoro konec.“

„Utekli a vše dopadlo dobře. Co víc chceš řešit?“

„Zdaleka to není tak jednoduché, jak si myslíš, má drahá Ištar. Všechno se nám ještě zamotá…“ Set se pousmál.

Velká injekční stříkačka se plnila krví. Gilgameš ji sledoval s potěšeným úsměvem. Náhle se cítil slabý a unavený. Oči se mu zavřely.

„Cos to udělal?“ Ištar před ním stála v celé své kráse, rozzlobená sice, ale krásná jako vždy.

„Zachránil jsem lidský život,“ usmál se na ni.

„Copak to nechápeš? Když vyjmeš část, zničíš celek! Dostal ses do pěkné polízanice!“

„Ne, má drahá. Ani v nejmenším. Konečně jsem nás oba vysvobodil. Vysvobodil od toho, co se stalo z daru prokletím.“

S dětským rozčilením na něj hleděla a její obraz se začal rozostřovat, až úplně splynul s temnotou snu, z něhož se Gilgameš již nikdy neměl probudit. Konečně. Jeho srdce se zastavilo a Věčný Poutník dorazil zpět k branám rodného města.

„Copak jsem neřekl dost jasně na PĚTKU? Ty jsi skopová hlava! Splést si pětku a šestku!“ doktor byl rudý vzteky a z plných plic křičel na plačící sestru.

To bylo první, co Schliemann uviděl. Cítil, jak se jeho tělem rozlívá zvláštní pocit síly. Teplo a energie mu teď náhle zaplnily každou buňku. Nedokázal si to vysvětlit. Že by Kohl splnil svůj slib? Nesmrtelnost…

Vedle něho naposledy vydechl Georg Witter.

Set se skvěle bavil.

Mně neutečeš (Lada Žirovnická)

Bělovlasý stařík seděl na chladné dlažbě podzemní dráhy a hrál. Byl zarostlý a špinavý, ale i přes bídu, ve které se zjevně nacházel, měl až neuvěřitelně živé a jasné oči. Jako by ani nepatřily k němu. Odrážely v sobě snad celé universum…

Zády se opíral o zeď, v rukách svíral Panovu flétnu a hrál. Hrál a klobouk před jeho zkříženýma nohama se plnil mincemi a bankovkami různých hodnot. Lidem už na penězích málo sešlo, takže pokud je stařík dokáže využít a přežít, budiž mu přáno. A bohové s ním, jsou-li nějací.

Obyčejným lidem už byly peníze víceméně k ničemu. Domácnost se stala jednotkou, podle níž se přidělovaly potravinové lístky. I obyčejná voda směla být čerpána v domácnostech pouze po tři hodiny denně a jen v přesně stanoveném množství. Devadesát procent platu se vyplácelo v podobě přídělových lístků a zbývajících deset procent v penězích. Lidé peníze využili vlastně jen k placení případných pokut – jestliže překročili normy, stanovy, zákony, vyhlášky a nařízení.

Jenomže – lístky nikdo nedostal, pokud nebydlel v registrované domácnosti a nechodil do práce nebo neživil děti. A ani jednu z podmínek stařík zjevně nesplňoval. Snad se mu podaří zaplatit bydlení, a tak získat lístky na nejzákladnější potraviny.

Těžko říct, zda byl den nebo noc, v tunelech podzemní dráhy se vždy užívalo umělého osvětlení. Tisíce, miliony kilometrů tunelů a drah. Z města do města, z kraje do kraje, ze země do země. Nadzemní doprava zanikla poté, co při poslední válce o vodní zdroje byly zničeny hlavní trasy. Ty menší cesty byly v takovém stavu, že po nich byla obtížná i chůze. Zbývaly tedy jen lodě a několik leteckých společností rozesetých po celém světě.

Lidé byli nuceni přehodnotit své chování dle toho, co se během těch několika posledních desítek let přihodilo. A na chování lidí museli dohlížet jiné lidé. A na jiné lidi museli dohlížet zase jiní… Tak vznikla územní, státní a nadstátní policie. Do čela územní policie byl jmenován jistý pan Heinrich, protože se během válek o vodní zdroje mnohokrát vyznamenal výsledky špionáže. Ten člověk dokázal přemluvit kohokoliv k čemukoliv. A vždycky zjistil, co zjistit chtěl.

Do staříkova klobouku se snášely dva potravinové lístky. Skočil po nich dříve, než do klobouku dopadly. Málokdo by u stařík jeho vzezření očekával takovou pružnost. Bělovlasý stiskl lístky v ruce. Poklad. Pak vzhlédl.

A opět si uvědomil, že Osud musí mít skutečně zvrácený smysl pro humor. Nad ním stáli dva velmi dobře stavění muži. Bez uniformy, v civilu, ale na první pohled bylo Džoserovi jasné, že má tu čest s územní policií. Paradoxní bylo, že právě od nich dostal ony potravinové lístky…

Co tím sledují?

„Na svůj věk jste čilý, starý pane," pravil jeden z mužů, zatímco si stařík prohlížel.

„Až nezvykle, řekl bych," dodal druhý.

Džoser se znovu narovnal a opřel se o zeď. *Tohle tu bylo už mnohokrát, proč si ten slizký had zatraceně nedá někdy pokoj, proč nedá pokoj JEMU?!* Celá tisíciletí pronásledování, a teď, když už měl alespoň zdánlivý klid, začne to nanovo. *Ne, nedovolí mu to. Nedovolí mu pokazit jeho klidnou bídu.*

„Nejsem si vědom, že by jakýkoliv zákon zakazoval ve vysokém věku pružnost a čilost. Ničím jsem se neprovinil, o tom bych musel vědět."

Muži hleděli do těch tmavých očí a ztratili řeč. Najednou nevěděli, co dodat, co dělat. Rozpor skutečností jim nedovolil logicky přemýšlet a jednat. Stáli jako solné sloupy a nebyli schopni pohybu.

Dostali přeci rozkaz. Zatknout toho stařík, co žebrá v podzemce, protože útočí na city obyvatel, láká z nich peníze, a tím pádem se dopouští krádeže.

Ale stařík tam najednou nestál. Nikdo nevěděl, kudy a kam zmizel. Jednoduše – nebyl.

Heinrich Schliemann seděl v útulném starosvětsky zařízeném pokoji v koženém křesle a potáhl z cigarety. Vydechl kouř, jenž se během okamžiku vstřebal do okolí. Krb byl vyhaslý, závěsy zatažené, v pokoji vládlo příšeří a dusivé ticho.

Sarachet je podlý červ, říkal si šéf územní policie v duchu, *zrádce a parchant, který není věrný nikomu jinému než sobě. Jak si to ten chlap představuje? Zbavil nás výhod, jež nám po právu náleží – tedy toho, že pro naše uskupení neplatila povinnost přídělových potravinových lístků.*

Zřejmě příliš snadno. Byl to paradox, jak moc a z jakého důvodu se ti dva nenáviděli. Sarachet kdysi dávno slíbil Schliemannovi nesmrtelnost… a ve chvíli, kdy mu ji měl předat, ho podřízl jako ovci. Nakonec se přece jen nesmrtelnosti Heinrich Schliemann dočkal, ale z jiného, zcela nečekaného zdroje.

Znovu potáhl z cigarety. *Vrátím mu to i s úroky, tohle si ten červ pěkně odskáče.*

Stiskl tlačítko na osobním komunikátoru.

„Žádám o okamžité zaslání záznamů denních hlídek. Chci sem všechno ze sektoru dopravy, zemědělství a obchodních služeb. A taky kávu. Opravdový kafe, ne tu odpornou náhražku," oznámil přepojovateli.

Káva dorazila během minuty, to bylo to nejmenší. Oproti tomu ale trvalo dvě hodiny, než se ke Schliemannovi dostaly ony kýžené záznamy. *Gott sei Dank za počítačovou techniku.* Za starých dobrých časů by tady měl tunu papírů a nevěděl by, co si s ní počít. Nelitoval starých časů, byl spokojen s postupem doby a svým vzestupem. Už je to zatraceně dávno, kdy byl jen pěšákem ve hře mocných. Teď tím mocným byl konečně on. Stálo ho to hodně sil a finančních prostředků, ale dostal, co chtěl. Ostatně, jako vždycky. Osud mu byl stále příznivě nakloněn. Ať už se situace vyvíjela jakkoliv, nakonec ji štěstí otočilo vždy v jeho osobní prospěch.

Zadal do vyhledávače několik hesel pro roztřídění zbytečných informací od těch, které by ho mohly zajímat. Opět nic zajímavého. Jako každý den. *Mít tak něco, čím zdiskreditovat toho hada, dostat ho do rukou!* To by znamenalo obsáhnout i jeho moc…

Sarachet zuřil. Teď už neměl potíže jen v nesmrtelném Džoserovi, ale ještě se k tomu přidal Schliemann. Stojí mu v cestě. Jak se může stát tím Nejvyšším, když mu ti dva kazí plány svou Obdarovaností? Celá ta léta se snaží, dře se, šplhá po hodnostním žebříčku stále výš a výš… Snaží se je zlikvidovat, ale oni stále unikají. *Jak je to možné? Hříčka osudu? Sete, ty…!*

Ne, to ne, nemohl si přece dovolit takhle se chovat ke svému pánovi. Ačkoliv mají stejný Dar, Set je Vyvolený a Původní, zatímco Sarachet mu pouze Dar ukradl. Set je mocnější. Už jen tím, že on nezemře, když se jeho krev spojí s cizí krví.

Vyjmeš část, zničíš celek…

Jak krásně by se vina svalovala na někoho jiného, ale nešlo to. Ne v tomto případě.

Kostnatými prsty několikrát poklepal na dotykovou obrazovku na svém stole. Usmál se. Pokaždé ho pobavily zprávy o tom, že ho někdo sleduje a šťourá v jeho minulosti. Jako kdyby snad mohl kdokoliv něco najít. Snad další paparazzi, co se snaží hledat, čím obohatit svůj plátek?

Vpravdě se až tak moc nespletl, když zapátral po svém momentálním sledovateli. Technika je fajn věc. Zjistí všechno, co potřebujete, a zároveň rozšíří informace o vás. Miloval tenhle vyhledávací systém od územní policie. Zvlášť, když označí i vlastní sledovatele.

No ne, zasmál se, *starý dobrý známý…*

„Spojte mě s panem Heinrichem z územní policie!“ přikázal přepojovateli do komunikátoru. Ozvalo se několikeré cvaknutí.

„Heinrich,“ zaznělo konečně z druhé strany

„Zdravím tě, příteli, tady ministerstvo zemědělství,“ pravil se slizkým úšklebkem na tváři, „rád bych tě pozval na večeři. Doufám, že neodmítneš, Schliemanne.“

„To jméno už nepoužívám, *pane ministře*, to jistě víte. Ale pozvání přijmu rád, stejně bych si s vámi chtěl pohovořit.“

„Já taktéž. Možná je to lepší, než slídit v osobních spisech, nemám pravdu?“

Sarachet čekal zlostné supění a nadávky, ale Schliemann se ovládl, nechtěl mu dělat zbytečně radost.

„Dělám jen svou práci, kterou jsem byl pověřen. V kolik hodin se mám dostavit?“

„V osm. Budu tě očekávat.“

„Budu se na *vás* těšit, *pane ministře*,“ odpověděl Heinrich Schliemann a odpojil se.

Stará dobrá sluchátka, řekl si v duchu, *s těmi se dalo alespoň praštit a vyventilovat vztek. Jak praštit s něčím, co máte všité do oblečení? Mrsknout sebou samým o zem?*

Christiana spěchala se sestrou za matkou do nemocnice. Volali ji do práce, aby přijela, že matku odvezli s další srdeční příhodou. Tentokrát to vypadalo zle, její srdíčko se nezdálo dost silné.

Těžko si lze představit větší rozdíl mezi sourozenci, než jaký byl mezi Christianou a její sestrou Astrid. Christiana byla snědá, s téměř černými vlasy a čokoládovýma očima, s postavou štíhlou a vytrénovanou, zatímco její sestra byla zcela jiného rázu. Pomenší baculatá blondýnka, šedomodré krátkozraké oči a pleť, která se nikdy nezabarvila opalováním. Těžko říct, jak k těm rozdílům mohlo dojít. V rodině se odjakživa opakovalo, že genetika je svinstvo a Christiana musela zdědit patrně nějaké zvláštní geny, kdoví po kom.

Pojišťovna již jednala o tom, zdali výše pojistného Christianiny matky odpovídá nastalé situaci a možnosti vypěstování nového srdce, zatímco právě tato klientka ležela v nemocnici napojená na jeho umělé verzi.

Obě sestry byly dost vyplašené, když vybíhaly z podzemky. Sotva registrovaly žebráka hrajícího na flétnu v jedné z těch chodeb, kudy běžely. Onen muž si jich všiml snad jen proto, že ho jejich úprk přiměl pokrčit nohy, aby o ně nezakoply.

Vběhly do výtahu a nechaly se vynést na povrch. A další běh a další spěchání až ke dveřím nemocnice. U dveří se zastavily, aby zvedly hlavu ke čtečce zorniček umístěné nad středem vchodu. Dveře se otevřely a robotický hlas sestrám oznámil, že paní Silke Stein leží ve druhém poschodí na pokoji číslo 206. To bylo špatné, znamenalo to, že pojišťovna nové srdce nezaplatí a tedy… matce nezbývá příliš času. V opačném případě by ležela v některém z vyšších pater.

Právě to způsobilo, že jim přejel mráz po zádech. Oběma najednou… jako by se zastavilo všechno, včetně času. Uvědomění, že teď je konec.

Ale pak se čas opět rozběhl a ony také. Během minuty stály v matčině předpokoji a vcházely k ní.

Žena ležela na posteli, z kovového oblouku obepínajícího její krk čnělo několik různobarevných hadiček. Usmála se, když její děti vešly do místnosti. Vypadala poměrně klidně, snad i smířeně a spokojeně.

„Astrid, Chris… Děti moje.“ Zvedla k nim ruku a dcery si přisedly k jejímu lůžku.

„Jak…“ chtěla se zeptat Astrid, ale matka ji přerušila.

„Prosím, nech toho, vím stejně dobře jako vy, že mi nezbývá moc času a nestojím o lítost. Chci si dořešit těch pár věcí, co zůstalo nedořešených a nedodělaných, protože zatraceně nerada odcházím od rozdělané práce," usmála se.

„Chris, uznávám, že asi není nejvhodnější čas, ale obávám se, že už mi nezbývá dost času, abych si mohla dovolit s tím ještě otálet. Chci ti říct něco, co už stejně dlouho víš, chci potvrdit domněnky tvoje i všech okolo. A tedy to, že tvůj táta, jako biologický, nemá s tvým skutečným otcem příliš společného. Ten v pravdě nejspíš vůbec netuší, že jsi na světě. Bylo to bláznivé, snad hloupé, avšak – o to více vášnivé. Tvůj otec v sobě měl jistou… divokost a nespoutanost. Zdálo se mi, jako by byl něčím jiný než ostatní muži kolem. Přes všechnu tu divokost v něm bylo něco zvláštního. Nedělám si iluze o tom, že by měl ve zvyku nějakou věrnost, měl v posteli příliš mnoho zkušeností, než abych si dokázala připustit, že by dokázal být dobrým otcem. Proto jsem taky odešla. Nechtěla jsem, aby byl tvůj otec… děvkař."

Chris matčino doznání nijak příliš nepřekvapilo, od dětství čekala, kdy k něčemu takovému dojde, ale spíš ji překvapilo, jakým způsobem jí to oznámila. Vyschlo jí v krku.

„No… máš pravdu, mami. Trochu jsem to čekala, ale proč… proč teď?"

„Pořád jsem čekala na vhodnou příležitost… a právě teď mi to přišlo nejvhodnější."

„Mami… já…" začala Astrid.

„Žádné zakoktávání, žádná lítost. Chci, abyste zajistily, že půjdu domů. Nechci zůstat tady."

Heinrich Schliemann vystoupil ze vznášedla a nechal řidiče odletět pryč. Chopil milenku pod křídlem a povzdychl si při pohledu na dům, do něhož měl vkročit. Byl příliš futuristický nejen na jeho vkus, ale i na vkus této doby. Na dálku křičel, že majitel tohoto domu nouzí a nedostatkem netrpí. Nenáviděl Saracheta, jak to jen šlo. S neobyčejnou chutí by ho zabil, kdyby jen věděl jak. Za ta léta už toho zkusil spoustu – pobodání, střelbu, výbuch, jed… A to vše ten had přežil. Snad je prokletím ten Dar, který s ním sdílí. Tím lépe. Díky těmto nevydařeným pokusům alespoň ví, co na něj samotného neplatí.

„Usmívej se, Jeleno! Tvař se spokojeně," upozornil dívku vedle sebe, „ať mu neuděláme radost hned ve dveřích, to by potom byl nesnesitelný."

Jelena nasadila profesionální úsměv č. 23, všeobjímající dobrosrdečné hlouposti. Heinrich jen protočil panenky a zazvonil. A srovnal si neviditelné záhyby na saku.

Otevřel jim domácí asistent v rádoby viktoriánsky vyhlížející uniformě. K moderní zástavbě kolem nich to vypadalo hodně nepatřičně a nevhodně. Pozval je dál a nabídl přezutí. Když se skláněli nad bačkůrkami, ozval se ryze odporný hlas hostitele.

„Vítám vás, nejdražší přátelé! Jsem rád, že jste dorazili zavčasu."

Heinrichovi dalo hodně práce se opanovat a vrátit hostiteli pozdrav a poděkovat s úsměvem.

Jednou tě zabiju, Sarachete, jednou to udělám, ať to stojí, co to stojí.

Zasedli ke stolu a Sarachet pokynul domácímu asistentovi, aby přinesl na stůl. Oběma přítomným mužům tvrdly tváře od strojeného úsměvu. Jejich ženy se usmívaly přirozeněji.

„Dovolte, abych vás představil. Jelena Zabrodskaja, moje přítelkyně. Jeleno, ministra zemědělství, pana Saracheta, jistě znáš, a jeho ženu Alici Grays možná rovněž."

Sarachetova partnerka roztáhla usměv ještě více do široka: „Kdepak žena, pouze přítelkyně. Pan ministr se nerad váže."

Jelena se zdvořile zasmála: „V tom si budeme rozumět, pan Heinrich mi vysvětloval cosi na podobné bázi."

Christiana utekla. Bylo jí zle ze sebe samé, ze své zbabělosti. Utekla z nemocnice chvíli potom, co se matce zastavilo srdce a lékařům se ho nepodařilo znovu oživit. Utekla beze slova, bez rozloučení nebo čehokoliv jiného. Chtělo se jí brečet, a to nikdy nedokázala před cizími lidmi.

Ani netušila, jak se jí to tak rychle podařilo, ale dorazila za město. Lapala po dechu, až si sedla na chodník zády k poslednímu domu. Teprve po chvíli jí se slzami v očích došlo, že tam nesedí sama.

Podívala se nalevo od sebe a spatřila jednoho z těch bez domova. Otřela si oči a přemýšlela, jak se co možná nejrychleji vzdálit. Stáhnout se a zmizet. Byl jí odporný, jako všichni bezdomovci. *Zavšivený, věčně nemocný a…* snad nechtěla domýšlet, co všechno dalšího mohlo být s mužem v nepořádku.

„Klid, ženská, nemám v plánu vás omakávat. Nechci mít potíže."

„Tak… já vás tu nechám. Půjdu." Snažila se couvat.

„Je mi to nesmírně trapné, ale doba je zlá a já na tom nejsem finančně momentálně nejlépe, jak sama vidíte. Moc rád bych na tom byl jinak, ale současná situace mi moc nenahrává do karet. Myslíte, že bych vás mohl poprosit o nějaký peníze? Ještě dvacku a budu si moct dovolit ze sebe udělat člověka a zapsat si domácnost."

Christiana se na něj podívala. *Seděl několik metrů od ní a nesnažil se nijak přiblížit, neměl zastřený hlas a zjevně nebyl ve změněném stavu vědomí, nepáchl, na sobě měl zaplatované, ale jinak poměrně čisté šaty. Nebyly uválené a zničené, měl určitou snahu zachovat si alespoň nějakou důstojnost. A mluvil… jinak. Měl jistě nějaké vzdělání.*

A byla ho škoda. Ta dvacka zas tak moc není. A když mu to k něčemu pomůže…

„Máte ji mít…" Vytáhla z kapsy peněženku, dosti opatrně, pořád čekala, že se po ní vrhne, ale on nic, jen slušně čekal.

Vylovila z útrob peněženky fialový papírek a položila ho na zem. Vstala.

„Je vaše."

„Děkuji, vrátím vám ji," pousmál se stařík.

Popravdě tu větu považovala jen za frázi. Nečekala, že by ji někdy zase viděla a zvláště od něj. Ten člověk byl žebrák, nic jiného.

„Tak… tak nashledanou," řekla spěšně a otočila se k odchodu.

„Tak, tak," pravil muž už spíše pro sebe, „nashledanou."

Christiana seděla nad krabicemi se zbytkem věcí, co jí zbyly po matce. Nějak nevěděla, co si počít. Přesunovala věci z jedné strany na druhou, přecházela odnikud nikam. Zkrátka… nevěděla, co dřív a co potom. Našla tři obálky se schovanými potravinovými lístky na horší časy. A sbírku starých diářů – snad celá léta nazpět, snad nikdy žádný nevyhodila. Deníkové disky, drobné mince, pramen vlasů zatavený do skla, dva dětské zoubky, křížek, … památky na všechno a na nic zároveň. Málokomu by většina z těch věcí mohla sdělit nějaké poselství. Byly to matčiny vzpomínky, bez ní bylo těžké se v tom vyznat.

Snad jedině deníky. Ty se přece vždycky považují za vodítka ke vzpomínkám. Údajně se svého času psaly ručně, ale audio forma byla pohodlnější a uchytila se.

„Dvacátý den třetího měsíce 2227. Zlatíčko Chris, nelekej se, že tě oslovuji, ale tuším, že se tohle dostane do rukou právě tobě.

Christianě div nevyklouzl disk z ruky, když uslyšela svoje jméno.

„Alfréd by nikdy neotevřel mé deníky za mého života a po smrti… kdo ví. Nicméně, v této době už je asi po všem. Do budoucnosti nevidím a ani nechci. Chci ti říct, že přes to, přese všechno, co tu můžeš najít, tě mám z celého srdce ráda já i Alfréd, ač to není tvůj pravý otec. Pokud po svém pravém otci chceš pátrat, nebráním ti v tom, ani nemám jak, ale buď, moc tě prosím, opatrná, kdoví, kde je mu teď konec. Stál proti vládě…"

V dívce hrklo. Takže její skutečný otec byl revolucionář… To zcela mění situaci. Takového jedince nemá příliš šanci najít. A pokud ano, sama by se tím mohla dostat v nemilost u vlády také… a tím i ohrozit vlastní rodinu. Policie přece…

Zaklepala hlavou, aby z ní vyhnala přehnaně zbabělé myšlenky. To je přece nesmysl. A proč by vůbec měla hledat někoho, kdo pravděpodobně nemá ani domov, proč by se měla vůbec zajímat o někoho, kdo vlastně ani neví, že je na světě?

Možná za ni rozhodl sám osud, protože v tu chvíli se rozzářil komunikátor na zdi. Vstala a stiskla zářící věcičku.

„Krematorium," ohlásila se.

„Hahaha, vtipná jako vždy, Chris. Máš přiklusat do práce, máme pohotovost."

„Už letím, celá nadšená."

„Je mi líto, nikdo se neptal na můj ani tvůj názor, máš údajně přijet hned, omlouvá jen vlastní smrt. Jo, a šéf ti přeje upřímnou soustrast," dodala kolegyňka a zavěsila.

Ten jí tak určitě přeje upřímnou soustrast. Dovede si dost živě představit ten setrvale sarkastický úšklebek na šéfově tváři. Vstrčila disk s matčinými deníky do kapsy od kabátku a vyšla z domu.

Snad to byla jenom smůla, když kousek od vstupu do podzemky někomu utekl hlídací bojový pes. Zaútočil přímo na Christianu. Dívku ovládl strach, zvedala ruce, co to šlo. Pes se jí zakousl nejdříve do nohy, pak ji povalil a chtěl kousnout do břicha. Narazil tam však na disk v kapse a pustil. Christiana se schoulila do klubíčka a rukama si chránila obličej. A křičela. Z nohy jí vytékala krev, ale nebylo to vážné zranění.

Pes najednou zakňučel a odpajdal o kus dál, kde se složil v bezvědomí. Christiana se až po chvíli odvážila sundat ruce z obličeje a podívat se, co se stalo. Nad ní se skláněl nějaký muž. Moc si ho neprohlížela. Byla v šoku a zraněná noha ji ukrutně bolela.

„Kde máte komunikátor, zavolám vám pomoc." V ruce držel taser.

„Haló, paní, komunikujte, mluvte se mnou."

„V… v… v… v… vv… Ka… kapse… ná… nápr… sní."

Muž se příliš nerozpakoval a hrábnul jí za svetr do vnitřní náprsní kapsy a stiskl na jejím komunikátoru pohotovostní tlačítko. A krátce na to zmizel z Christianina dohledu. Rozhlížela se po něm, než ji naložili do pohotovostního vznášedla, ale nikde ho neviděla. On ji ale ano. A stejně tak si všiml tmavozelené krabičky s diskem na zemi. Vrátil se pro ni a vzal ji do ruky. Na pouzdře byly stopy psích čelistí, ale disk sám nebyl poškozen. Zvíře si záchranáři odvezli s sebou. On stál na ulici a držel v ruce disk. Díval se na zelenkavou krabičku a přemýšlel, co s ní. Vyhodit, či nevyhodit? Toť otázka. Vrátí ho. Někde v něm asi pořád zůstal člověk. A tu dívku stejně musí ještě najít, něco jí dluží…

Heinrich Schliemann obyčejně nemíval potíže se zažíváním, ale žaludek se mu pravděpodobně rozhodl dokázat, že výjimky pravidla potvrzují. Předpokládal, že mu není volno kvůli přítomnosti přehnaně milého hostitele, jehož on sám z hloubi duše nenáviděl. Už ani ne tak kvůli tomu, že kdysi dávno prostě a jednoduše nesplnil slib, že se ho pokusil zabít, což se mu téměř povedlo, to všechno by mu snad odpustil, ale neměl rád, když mu někdo soustavně házel klacky pod nohy. Sarachet chtěl být jediným žijícím nesmrtelným a konečně se stát tím Bohem. Po tom celý svůj dlouhý život toužil. „Ministr zemědělství" je sice dobrý post, ale věděl o lepším.

Nicméně, až tak do detailů Heinrich ve svých úvahách nezacházel, poněvadž dosud neměl dostatek informací o svém protivníkovi, ač se o to zoufale snažil. Teď se však chytil za žaludek a protočily se mu panenky. Jeho obličej dostal barvu čerstvě omítnuté zdi, s odstínem mezi zelenou, šedou a bílou.

Podíval se po své společnici. Jelena mu však nevěnovala jedinou myšlenku, natož pohled, na to byla příliš zabrána do rozhovoru se společnicí pana ministra. Naopak, právě ministr mu věnoval dlouhý pohled s úlisným úšklebkem, který krátce na to vystřídala hraná starostlivost.

Jen počkej, hade, tohle nebude tak snadné, to přece víš sám lépe než já. Jed mě nezastaví.

„Je vám něco, kolego? Snad vám nesedla večeře?“

Schliemann se nedokázal zmoci na slovo. Byl rád, že je rád.

„Pojďte, prosím, půjdeme na vzduch, tam se vám udělá lépe. Noční procházka dokáže divy.“

Heinrich chtěl něco namítnout, vznést jisté námitky proti vycházce do nočních ulic, ale nemohl. Obě ženy byly na Sarachetově straně, že prý se už nějak samy zabaví – hlavně, aby se mu udělalo lépe.

Sarachet ho vzal pod paží a vyšel s ním do nočního města.

Nezabije mě to, hade, slyšíš? Ne-za-bi-je! Snažil se k němu obracet Schliemann ve svých neveselých myšlenkách, zatímco bojoval s nevolností. Alespoň mu „přelakoval“ schody. Budiž mu to útěchou.

To bylo naposledy, co kdy kdo viděl Heinricha Schliemanna, dle oficiální verze, naživu.

Veškeré noviny se nemohly nezmínit o strašlivé události, kdy přišel brutálním způsobem o život šéf územní policie. Oficiální zprávy mluví o válce gangů, nicméně se opatrně nezmiňuje, jakých. *Bylo nalezeno zohavené tělo Heinricha Schliemanna, přičemž bylo zjištěno, že mu chybí obě ledviny, srdce, játra a jedna plíce, tudíž panují jisté dohady, zda někdo nepoužil jeho orgánů pro prodej na černém trhu těm, kteří si oficiálně nemohou dovolit vypěstovat orgány vlastní.*

Sám ministr zemědělství byl rovněž surově napaden a zbit, utrpěl mnohočetná poranění, z nichž se momentálně zotavuje v privátní nemocnici a sanatoriu. Unikl smrti jen o vlásek.

Sarachet však mezitím na lůžku s potěšením mnul ruce a radoval se, jak mu jeho plán krásně do puntíku vyšel.

Christiana, coby oběť napadení zuřivým psem, byla odvezena do nemocnice. Ve výsledku na tom byla daleko lépe než Sarachet, který v útoku na sebe samého nepočítal se způsobením vážných zranění. Byla na tom rovněž lépe než pes, který ji napadl. Byl usmrcen veterinární službou, zatímco Christiana dostala z preventivních důvodů několik antivirotik a antibiotik v injekčním podání. Pes ji pokousal na třech místech na jedné noze, krom toho měla několik škrábanců. Hlubší bylo pouze jediné kousnutí – nad pravým kolenem. Poslepováním ranek a kůže byla zanedlouho noha skoro jako nová.

Co se psychiky týče, z nejhoršího už se dostala. Třes rukou pominul, myslela už celkem realisticky a logicky. Když ji propustili z nemocnice, nevydala se do práce. V nemocnici se už postarali o to, aby dnes byla omluvena ze zdravotních důvodů, jelikož se stala obětí napadení. Nikdo už nepátral po tom, zda byl útočník humanoidního druhu.

Od nemocnice odešla východním směrem a urazila asi tak jeden a půl bloku. Spíš dumala nad tím, kdo byl ten muž, který ji zachránil. Snad už tu tvář viděla, ale… kde? Sáhla si do potrhané kapsy kabátu a chtěla nahmátnout matčin deník. Ale její ruka nenarazila na nic. Nebyl tam! Ztratila matčin deník! Jak mohla?! Třeba zůstal v nemocnici, někde ho musela vytrousit! Neztratila ho! To přece není…

„Hledáte něco, slečno?“

Trhla sebou a podívala se napravo od sebe. Byl tam muž, slušně, ale velmi prostě oblečený. Teprve na druhý pohled si uvědomila, že tu tvář už viděla. A došlo jí, že to byl on, kdo jí pomohl…

Mimoděk se jednou rukou dotkla komunikátoru a druhou v kapse opět zapátrala po deníku, který tam nebyl. Pohlédla na muže. Usmíval se.

„Hledáte něco, slečno?“ zopakoval svou otázku neznámý.

„A… ano. Ne. Vlastně ano. Hledám,“ zamotala se do své řeči.

Muž se pousmál. „Nemám v plánu vás přepadnout a znásilnit. Kdyby ano, už jsem to udělal už dávno. Už při našem prvním letmém setkání.“

„Vy?!“ Vyvalila očička a pátravě si prohlížela jeho tvář. Měl bílé vlasy, to ano. Ale… obličej, ač s vráskami, nemohl být tak starým, jak se zdál. Podle tváře by mohla hádat nanejvýš něco málo přes padesát let. Na druhou stranu, jeho oči říkaly něco jiného. Podle nich by těžko odhadovala reálný věk. Ty oči ji zaujaly. Bylo v nich vidět, že už toho viděly spoustu. Přesně to by vysvětlovalo ty bílé vlasy, vrásky… a vousy, které měl při jejich prvním setkání. Ne snad stářím, ale zážitky?

Jistěže, musel to být on. Ten bezdomovec, co mu půjčila dvacku. Že by mu snad přece jenom nějak pomohla? To se skutečně dožebral až k vlastnímu bytu a postavení?

„Já,“ odpověděl muž, „budeme k hovoru používat jen zájmen a jednoslovných a dvouslovných vět?“

Christiana se zarazila. Vidí ho potřetí, to znamená… že ji sleduje. Teď s ní chce mluvit. Není normální, je to blázen… Kdo ví, co po ní chce…

„Uklidněte se, už jsem vám několikrát řekl, že vám neublížím. Opravdu ne. Mimochodem, rád bych vysvětlil…“

„Co chcete?“ vyštěkla po něm a ustoupila od něj několik kroků.

„Právě jsem se k tomu chystal. Necháte mě to dořící, nebo budete couvat do silnice tak dlouho, až vás srazí vznášedlo?“

Christiana se rozhlédla a teprve teď poznala, že stojí v sektoru pro vznášedla. To skutečně nebyl dobrý nápad. Vrátila se k muži. Ale stejně si udržela určitý odstup.

„O… omlouvám se. Proč mě sledujete?“

Muž se usmál.

„Původně… jsem vám jen chtěl vrátit tu dvacku. Ale… věci se změnily. Ten pes…“ ukázal na její nohu.

Kývla.

„Ztratila jste disk.“

Pozvedla obočí.

Muž sáhl do kapsy, vylovil tmavozelenou krabičku a podal jí ji.

Přijala ji k sobě a beze slova zkontrolovala, jestli tam ten disk skutečně je. Byl tam.

„Obyčejné ‚díky‘ by možná… nebylo od věci,“ pravil a podával jí ještě dvacku.

„To myslíte vážně? Já… samozřejmě, že vám… děkuji, moc díky. Ta dvacka… no…“

Vložil jí dvacku do ruky.

„Asi jsem to neměl dělat, ale… poslechl jsem si ten disk. Sháníte otce.“

„To už ale… nezlobte se, není vaše věc.“

„Možná ne,“ pousmál se, „a možná ano. Až si poslechnete celý disk, možná pochopíte, že genetika je možná svinstvo, ale rodičovství není o biologii. Zdá se mi, že jste svému otci… podobná. Kdybyste mě chtěla vidět, nebo se mnou mluvit, najdete mě v sedmnáctém bloku ve starých bytech. Páté patro. Jjoasir DaNilský. Na viděnou, slečno.“ Usmál se a rychlým krokem jí zmizel z očí, aniž by čekal na odpověď.

Ta drzost ji skutečně uzemnila. Stála tam jak opařená s dvackou v napřažené ruce. *Ten člověk si dovolil poslechnout disk její matky. Co si ti chlapi dneska dovolí, to snad není ani možné…*

Výsledek byl ale přesně takový, jak ten drzý člověk předpokládal. Dva dny na to stála Christiana před vysokým domem. Pohlížela na něj s nedůvěrou, nevypadal nijak zvlášť stabilně a obyvatelně. Vůbec, všechny domy v téhle čtvrti vypadaly podezřele, podobně jako jejich obyvatelé. Kdysi se tak stavěly všechny bytové domy. *Ještěže je tahle kapitola naší architektury za námi,* pomyslela si. V jedné kapse tiskla disk, v druhé taser.

Po zkušenosti se psem neopouštěla byt bez něj, ani když vynášela smetí.

Neměla žádný bližší kontakt, jen blok, patro a jméno. Přistoupila ke vchodovým dveřím blíže, ale neotevřely se. Neviděla ani žádnou kameru, žádný čip, či snímač sítnice. Začala se rozhlížet a pátrat po způsobu, jak se místní dostávají domů, ale jako na potvoru se zrovna nikdo nepokoušel vejít.

Ohmatala zeď, opírala se plnou vahou těla do dveří, ale nic. Tlačila prsty na jmenovku, ale nestalo se nic. Snažila se mluvit do síťkované části vedle jmenovek, ale nic se neozvalo. Začínala už celkem reálně přemýšlet, že to zkusí vylézt po zdi, ale rozmyslela si to, protože páté patro je přece jenom páté patro, což není nijak nízko.

Pak vzteky kopala do dveří a křičela na ně, až se dveře otevřely dovnitř a ona do nich málem vpadla, kdyby se nezachytila dveřních rámů.

„Dobrého jitra, slečinko," pravila stařenka, která se objevila ve dveřích s psíčkem velikosti dětské dlaně na provázku.

„Pa… pardon… ne… nemohla jsem se dostat dovnitř. Nechtělo mě to pustit," snažila se nějak vysvětlit svji přítomnost.

„A zkoušela jste bzučák?"

„Bzučák?"zarazila se Christiana

„Bzučák, zvonek, chápete?"

Kývla hlavou, ale stařence muselo být více než jasné, že nemá potuchy, o čem mluví.

Stiskla šedý proužek pod jmenovkami a dveře zabzučely, až Christiana nadskočila.

„Bzučák," konstatovala stará paní. „Otevírá dveře. Hezký den."

Christiana ještě chvíli stála a zírala na další div světa. Tohle skutečně ještě neviděla.

Když se probrala, vpadla do domu odhodlaná nedivit se vůbec ničemu. Výtah nakonec našla podle směrových tabulek a odjela s ním jenom díky návodu. Za dobu, kterou jí pak trvala cesta do pátého patra, by se normálním rychlovýtahem dostala snad na Měsíc…

Po zkušenosti se bzučákem raději zabouchala na dveře ručně. Otevřel jí on sám a s úsměvem ji pozval dále. Zjevně byl spokojený v tom miniaturním jednopokojovém bytě, který byl zároveň předsíní, ložnicí, kuchyní, obývacím pokojem i sociálním zařízením odděleným jen papírovou zástěnou.

Byt byl velmi chudý. Několik polic, kamínka jak vystřižená z encyklopedie o dvacátém století, ale bez komínku a vrátek na přikládání, několik lepenkových krabic a spousta dek na zemi v rohu u okna. Celý byt se dal osmi kroky přejít tam i zpět. *Jak někdo vůbec může v takových podmínkách žít?*

„Tady žijete?" zeptala se nevěřícně.

Nikde jediný kousek elektroniky, byla překvapená.

„Jistě," kývl, „toto je můj domov. Všechny peníze byly poctivě odpracované a odžebrané," usmál se na Chris.

Prohlédla si ho. Měl na sobě erární zelené oblečení, které město vydávalo sociálně slabším skupinám, které si dokázaly zaplatit vlastní bydlení.

„Jsem rád, že jste přišla. Doufal jsem v to.“ Sklonil se k jedné krabici a přehraboval se v ní. Pak vítězoslavně zajásal a vytáhl lahvičku s hnědavě zlatou tekutinou.

„Víno, whisky – nic takového vám nenabídnu, bohužel. Ale rumem nepohrdne nikdo. Nešklebte se, je to lepší léčitel, než jakého byste mohla potkat v kdejaké nemocnici. V případě otevřeného zranění břicha zkrátí trápení vám i pojišťovně,“ usmál se a nalil do dvou plastových kalíšků. Roztáhl na zemi deku a pozval Chris, aby se posadila.

Přisedla si, ale „rumu“ moc nedůvěřovala. Voněl… skoro jako pečení, možná to byla nějaká napodobenina syntetických aroma?

„K věci, pane DaNilský…“

„Džoser.“

„Já myslela, že…“

„Džoser, Christiano, pokud dovolíte.“

„Á-ha… inu, Džosere, pravděpodobně… víte, kdo je můj otec. Říkal jste, že jsem mu podobná. Matka v deníku říká, že ho nemám hledat, ale… skutečnost je taková…“ Odmlčela se a několikrát vydechla a nadechla, aby zahnala slzy, „že chci najít svého otce, toho biologického, než zemře… tedy, pokud ještě žije. Přišla jsem o matku a chci poznat toho… no… jsme smrtelní a já se bojím, že jsem ztratila dost času.“

Džoser se usmíval. Ta dívka byla milá, roztomile nervózní a hlavně zatím nepochopila to, co došlo jemu.

Měl mnoho žen, ale vzhledem k tomu, že už žil spoustu let, dokázal si mnohé pamatovat více než ti mladší. Paměť mu sloužila nepoměrně lépe než v době, kdy byl skutečně mladý. Měl také dosti let na trénování paměti. A navíc – to, o čem je tu řeč, se nestalo zas tak dávno, před nějakými pětatřiceti lety, možná.

Pamatoval si její matku. Žil s ní téměř rok, měl ji rád, ale jednou prostě odešla a on ji už nemohl najít. Až teď zjistil důvod. Dítě.

A nyní měl před sebou její dceru. Vpravdě, jeho podobu v sobě nezapřela. Teď, když byl umytý, ostříhaný a všeobecně zkultivovanější, bylo na první pohled jasné, že jsou minimálně příbuzní, když nic jiného. Christiana to však buď neviděla, nebo vidět nechtěla.

„Pravděpodobně, máte jeho podobu,“ odpověděl jí nakonec.

„Žije ještě?“

Bohužel, stále ano, chtěl říct, ale naštěstí to neřekl nahlas.

„Předpokládám, že ano,“ odvětil místo toho.

„Kolik je mu let?“

„Em… ošemetná otázka. Už… už jsem ho dlouho neviděl, pravděpodobně asi jako mně. Dobře přes padesát by mu mohlo být…“ *Pár tisíc let sem, pár tisíc let tam, kdo by to počítal.*

„Dobře… a odkud ho znáte?“ ptala se dívka dál a zapisovala si do příručního notesu poznámky.

„Ještě z… z Egypta. Z Káhiry.“ Raději si lokl z kalíšku teď. *Kdo ví, jaké další otázky má v záloze. Chce jí to vůbec říct? Chce jí říct, že on je její otec? Chce to ona vůbec slyšet?*

„A… jméno?“

„Vůbec nepijete, Christiano. Napijte se nejdřív, pak vám ukážu několik věcí a míst. Možná by vám to mohlo pomoci. Teď mě omluvte,“ ukázal na papírovou zástěnu oddělující sprchovací box a toaletu od zbytku pokoje. Doufal, že tuto otázku oddálil.

Sarachet se nechal přetočit na druhý bok s bolestivou grimasou v obličeji. Byl to jeho nápad, dobrý nápad, ale čekal, že se bude hojit lépe a ne tolik bolestivě. Inu, i mistr Sarachet se někdy utne. Byl už v nemocnici týden a pořád nebyl s to odejít po svých. Lékaři ho sice chválili, že se hojí překvapivě dobře a rychle, že nakonec to zvládne i bez nové

krve. Ministr od začátku protestoval proti jakémukoliv krevnímu zákroku. Zakázal veškeré transfůze, umělou smrt, dialýzu, cokoli, co by ho mohlo zbavit nesmrtelnosti. Tvrdil, že tak činí „z náboženských důvodů“, a vlastně to ani tak nebyla lež, jen polopravda.

Teď už mu chyběl jen Džoser, kterého však nemohl najít. Za posledních pár set let ho nedokázal vyšťourat a zničit. Štvalo ho to, ale nenadělal s tím vůbec nic. V každém případě – držel se stranou a nesnažil se mu nijak zasahovat do jeho plánů, což by se mu mohlo přičíst ke cti jako malé, bezvýznamné plus.

Nejvíc ho trápilo, že teď vlastně neměl na co nadávat a s čím být nespokojený, za celá ta léta to bylo podruhé, možná potřetí. Štvalo ho, že se nemůže pořádně rozčílit a že nemá proti komu spřádat plány.

Džoser opustil onu „místnost“. Byl rád, že před několika lety experimentoval s tou permanentní vlasovou barvou. Díky ní teď aspoň budil dojem, že stárne jako každý normální smrtelník. Kéž by tomu tak bylo. Za celá ta léta s tím měl víc než jen pár problémů. Vlastně to byla alfa a omega veškerých potíží, které ho potkaly. Díky tomu mu prošla i žádost o tento byt. V jeho věku už bylo nutností a slušností, aby dožil v poklidu.

Teď se konečně viděl s jedním ze svých potomků. Nedělal si iluze o tom, že by byla jediným jeho potomkem, to skutečně ne. Je přece jenom pořád obyčejný muž se základními potřebami, přičemž touha po tělesné blízkosti je vlastní snad všem tvorům.

Nechce jí říct pravdu, protože pak už by se z nutnosti vysvětlovat svou minulost jen těžko vyvléknul. Na druhou stranu, nemělo cenu jí docela lhát. Osud chtěl, aby se potkali. Musel jí říct aspoň něco. Nějakou snůšku polopravd. Tak, jak to dělal celá tisíciletí.

„Jmenuje se Isidor, dar Isidin.“ Tím tak docela nelhal, na rozdíl od spousty ostatních informací, které té chudince sdělil. Bylo to jeho druhé jméno. Podobně jako onen Jjoasir DaNilský, které používal nyní. Jjoasir nebyl ničím jiným než Džoserem a DaNilský se vztahovalo pro změnu k bohatému Nilu. Nemohl si pomoci. I přes tu dálku, jež ho dělila od domoviny, nepřestal být sentimentální, alespoň v jistých směrech.

„Isidor? No… dobře, dobře. Pomůžete mi jej najít? Chci ho vidět. Nikdo neví, co se může stát… vlastně tu ztrácíme čas…“ Začala vstávat. Džoser však zůstal na zemi.

„Vy snad víte, kde ho hledat? Já sám si tím například tak úplně jistý nejsem. Tak nevím, kam spěcháte.“

„Máme přece třiadvacáté století, ne? Musí o něm existovat záznam. Jméno lze vysledovat, a podle zornicových snímků najdeme jeho adresu.“

Džoser se bránil smíchu. Ovšem její teorie mu vykouzlila úsměv na tváři. Tolik práce si dal s tím, aby po něm žádný záznam neexistoval. Nevlastnil jediný čip, jediný komunikátor, neexistovaly žádné jeho snímky zornic, protože v době, kdy se snímky začaly zavádět, byl považován za starší generaci, u níž se předpokládalo, že do čtyřiceti let vymře.

„Vyzkoušíme to, Chris, určitě to stojí za ozkoušení,“ řekl nahlas.

Ty pitomče, co si tím chceš dokázat? Nedal mu pokoj hlásek v hlavě.

Chci být s ní, co nejdéle to půjde.

To si myslíš, blbe, že kdybys jí to řekl, že odejde? Hledá svého otce, proč by asi tak utíkala?

Protože jsem jí lhal… klamal jsem ji. Nechci jí ublížit.

Co si nalháváš? Jsi sobec. Máš strach o sebe, nic si nenalhávej. Řekni jí to. Na co čekáš?

Až zahřmí…

„Půjdeme, nebo tu budete jen tak sedět a koukat do blba? Na co čekáte? Až zahřmí?“

Je to moje dcera, usmál se Džoser.

Chtěl ji provést místy, kde se seznámil s její matkou. Nějak ho popadla nostalgie, protože po celých těch staletích měl konečně vedle sebe svého vlastního potomka. Neřekl jí, kdo je, protože si chtěl užít její přítomnosti.

Provedl ji místy, kde posledních pár let živořil jako bezdomovec, snad až příliš otevřeně a příliš o sobě mluvil ve třetí osobě. Nepřemýšlel nad tím, jestli jí skutečnost, kým on je, dojde, ale mluvil, mluvil a mluvil. Ona se jen občas pousmála a nechala ho utápět se ve vzpomínkách. Měla pocit, že jí konečně někdo rozumí, že k ní je upřímná a vypráví si s ní. Už to nezažila… tolik let! Naposledy, když ještě žil dědeček. Ten uměl vyprávět, ale co zemřel, neměla žádného jiného dědečka. Tento muž jí ho připomínal, ačkoliv byl mladší než dědeček.

Scházeli se každý den půl roku, kromě víkendů, kdy se musela věnovat své rodině. Doma ji podezřívali, že si s někým dává tajně rande, což vlastně nebylo až tak daleko od pravdy – a zároveň byli vedle jak ta jedle. Za celý ten půlrok prošli město křížem krážem a Christiana poznala místa, kam by si sama nikdy netroufla jít, ale s ním se nebála. Nepoužívali příliš často podzemku ani vznášedla, jen občas, když nebylo vyhnutí.

Konečně si s někým rozuměla a konečně cítila, že k někomu patří. Měla Jjoasira snad až příliš ráda, ale nebylo to zamilování. Nebo snad ano? Nedokázala se sama v sobě vyznat. Ještě nedávno to byl obyčejný bezdomovec. Někdo, kdo žebral v podzemce a nestál jí ani za pohled. Teď se mu svěřovala úplně se vším a byla šťastná, když byla s ním. Těšila se pokaždé na pravidelná setkání, kdy mu bude nablízku.

Nešlo jen o nekonečné rozpravy, ale o blízkost a porozumění. Jejich výpravy se neobešly bez dlouhého společného nevynuceného mlčení. Potřebovali se jako sůl.

A pak se událo snad až příliš rychle to, co se stát nemělo. Seděli spolu u Svobodného Cechu kavárníků. Seděli na kanapi v rohu kavárničky a on si v klíně hřál ruce o umělý hrnek s nepříliš dokonalou nápodobou kakaa. Snad byli příliš blízko a jednala za ně příroda. Možná se to stalo proto, že spolu trávili tolik času. V každém případě – najednou se nad ní skláněl a políbil ji na ústa. Uvědomil si to, jenže až o tu setinu vteřiny později a nestihl to zarazit. Pravděpodobně nad ním zvítězil jeho temperament, kdo ví. Odtáhli se od sebe a zahleděli do svých hrnků.

Poprvé od té doby, co se poznali, zavládlo trapné ticho. Oba věděli, že k tomu nemělo dojít. Džoser si v duchu nadával do pitomců, co svádí vlastní dcery, a ona se zkrátka zděsila toho, co udělali.

„Promiň," zaznělo pak dvojhlasně.

Usmáli se.

„Christiano, nezlob se… ale, tohle se nesmí opakovat. Nikdy."

„Ale – proč?"

„Podívej, já… koneckonců, jsem daleko starší než ty. Mohl bych ti dělat… přinejmenším tatínka. Možná dědu." *Možná bych mohl i pokračovat…*

„Ale to…"

„Omlouvám se, ale k tomuhle víckrát nesmí dojít. Budeme jen přátelé. Přirostla jsi mi k srdci snad až příliš a já ti nechci ublížit, což by se bezpochyby stalo. Ne – neptej se! Neptej se, prosím tě vůbec na nic. Pro… promiň… Já… musím jít."

Popadl kabát a zbaběle vyklidil pole.

Kabát si oblékl až za běhu venku. Byl v rozpacích a nešťastný z toho, co se stalo, ale kladl vinu jen sobě. Kdyby jí dávno řekl pravdu, nemuselo k tomu nikdy dojít. Jak jen mohl, jak mohl té holčičce tak ublížit!

Dokázali se nesetkat měsíc, ale pak se podvědomě začali vyhledávat. Ona chodila za ním k bytu a on ji hledal, kde se dalo, což mělo za následek, že se neustále míjeli, protože v tu chvíli hledal vždycky jeden druhého a druhý prvního.

Christiana si dávala dohromady informace, které díky němu měla. A hodně přemýšlela. Snad příliš přemýšlela. A pak si vzpomněla na ten polibek. Na tu kavárničku a na jeho poděšenou reakci. Byla to sice pravděpodobnost jedna ku nekonečnu, ale takové šance vycházejí nejčastěji…

Pospíchal. Po dlouhé době ho konzum znovu vcucl. Měl nabídku nové práce a moc ji chtěl získat. Kdyby se mu podařilo je přesvědčit, aby ji dostal, měl by konečně stálý příjem a mohl by snad něco dokázat. Hlavně dokázat Christianě a sám sobě, že za něco stojí. Pak už by se nemusel stydět jí oznámit, že je její otec. Snad. Nechtěl, aby si ho pamatovala jako toho bezdomovce, než jí nakonec stejně zmizí z očí. Jednou bude muset odejít. Ona na rozdíl od něj stárne a on nechce vidět svou dceru umírat. Neotupěl za celá tisíciletí, bál se smrti, ale ne své. Bál se jí proto, že věděl, že mu odvede jeho nejbližší. To ho trápilo.

Prodíral se davem, léty nacvičeným krokem s roztaženými lokty od sebe. Razil si cestu, až uviděl v zástupu lidu před sebou známou postavu. Přidal do kroku, co to šlo a zakryl jí dlaněmi zezadu oči.

Usmála se a otočila se k němu: „Džosere!“ Skočila mu kolem krku a zatočili se kolem dokola. Okopali přitom polovinu kolemjdoucích, ale nevadilo jim to. Byli rádi, že se konečně opět vidí.

„Hledal jsem tě. Nikde jsem tě nemohl najít!“

„Já taky!“

Zasmála se a dala mu pusu na tvář.

„Jak jsme se mohli minout? Ty, Christiano, počkej… Já vlastně musím jít…“ uvědomil si najednou.

„Kam zase? Chtěla jsem se tě zeptat na…“

„Vydrž! Mám práci,“ vyskočil radostí. „Teda, snad budu mít! Odpoledne tě musím nutně vidět! Chci ti něco říct! Něco moc důležitýho. Budeš doma?“

Blížili se k vozům podzemní dráhy. Kousek od nich procházel žebrák. Na dálku páchl a otíral se o všechny kolem. Měl hlas podobně hrubý jako výrazy, jimiž častoval ty, kteří mu nedali nic.

„Já nevím… snad ano.“

„Musím to vědět určitě.“

„Budu… Jo budu. Od pěti určitě, budu tě čekat.“

„Musím jít!“ zavolal, když ho dav doslova vtlačil do vozu. Prodral se k prosklené tabuli a zamával jí. Usmála se na něj.

Kolem ní se motal ten páchnoucí chuďas. Vytáhla peněženku, aby mu dala něco drobných a dal jí pokoj.

Džoser se zamračil. To se mu nelíbilo. Cítil, že je něco zatraceně špatně. Začal se prodírat protestujícím davem zase zpátky.

Žebrák ale dívce peněženku vytrhl z ruky, a co nejrychleji se snažil zmizet. Christiana si to pochopitelně nenechala líbit a vydala se za ním. V tunelu se to vylidnilo, protože cestující se nacpali do vozů. Rozběhli se, oba. Žebrák i snědá žena. Ona ale byla mladší a trénovaná. Doběhla jej a vytrhla mu peněženku.

Muž se rázem otočil a udeřil dívku silou, jakou by mu nikdo nehádal. Christiana vzala druhou o zeď a upadla. Žebrák se nad ní sklonil a vyškubl jí peněženku zpátky. Zvedla se a skočila po něm z odrazu. Džoserovi se konečně podařilo prodrat se z vozu a vyběhnout k nim.

Kdo ale mohl tušit, že ten smrdutý parchant má nůž. A kdo mohl tušit, že právě ten nůž bude mít v následující chvíli Christiana mezi žebry.

Žebrák ji vší silou odstrčil a rozeběhl se opačným směrem. Džoser mohl křičet, jak chtěl, ale nebylo mu to k ničemu…

Vozy metra se rozjely.

K ležící dívce dopadl na kolena.

„Chris… Christiano…“

Najednou nedokázal nic říct. Strašně moc jí chtěl pomoci, ale za ta léta už viděl spoustu zranění, a ač tomu sám nechtěl věřit, věděl, že tady už záchrana nestihne přijet.

Ženě tekl pramínek krve z nosu a sama se jí zalykala.

„Ta-ti… nenech… nenech mě… tady. Prosím… Tati! Nenechávej mě tu!“ V Džoserovi hrklo. Zaskočila ho. Několikrát naprázdno polkl, než byl schopen ze sebe vypravit další větu.

„Jsem tu s tebou, holčičko moje, jsem tu s tebou. Nenechám tě samotnou.“

„Bolí to…“

Pomalu sunula ruku k ráně na boku.

„To přejde, Chris, to přejde… Brzy, už brzy to přejde.“

Po tvářích mu proudem tekly slzy, skláněl se nad ní, jako už nad tolika lidmi, kteří ho měli rádi a kteří mu umírali pod rukama. Proto se od smrti snažil utíkat.

Christiana začala chrčet a zorničky jí těkaly do stran. Pak dlouze vydechla a na rtech jí splaskla krvavá bublinka.

Džoser se naplno rozplakal. Tiskl bezvládné tělo své dcery a plakal. Kolem začali chodit lidé, ale jemu byli ukradení. Avšak mrtvá na zemi přitahovala pozornost kolemjdoucích čumilů. Blížili se k nim jak hejno mrchožroutů.

„JÁ NECHCI ŽÍT!“ zakřičel Džoser a stěny tunelu mu dvakrát větu vrátily.

Bělovlasý muž procházel tunely podzemní dráhy. Držel v ruce Panovu flétnu, hrál a hrál. Pomalu, táhle a smutně. Měl na sobě kostkovaný oblek, tvář bez výrazu. Sice byl bělovlasý, ale od pohledu nemohl být tak starý… Jeho tvář tak nevypadala, snad až… na ty oči. V těch očích jako by se odrážela snad celá tisíciletí, pokud by bylo možné, aby toho někdo tolik zažil.

Šel a hrál… Celý svět kolem utíkal svým tempem, ale on jej vůbec nevnímal.

Černý Lord – Věčná nenávist (fantasy antologie, hudební kompilace)

Vytiskl a vydal Petr Hyťha, DiS. vlastním nákladem jako svoji 7. publikaci, Plzeň 2010, vydání 1., kontakt: Petr Hyťha, DiS.; Zadní cesta 9; 326 00 Plzeň.

Prodejní cena – volná, dle nákladů na výrobu kopie; podrobnosti viz licenční podmínky ZOA.
Publikaci (tištěná kniha + CD-ROM disk) je možno volně šířit za předpokladu dodržení licenčních podmínek ZOA.

http://www.cernylord.cz
http://www.google.com/search?q=cernylord+8.9.2003

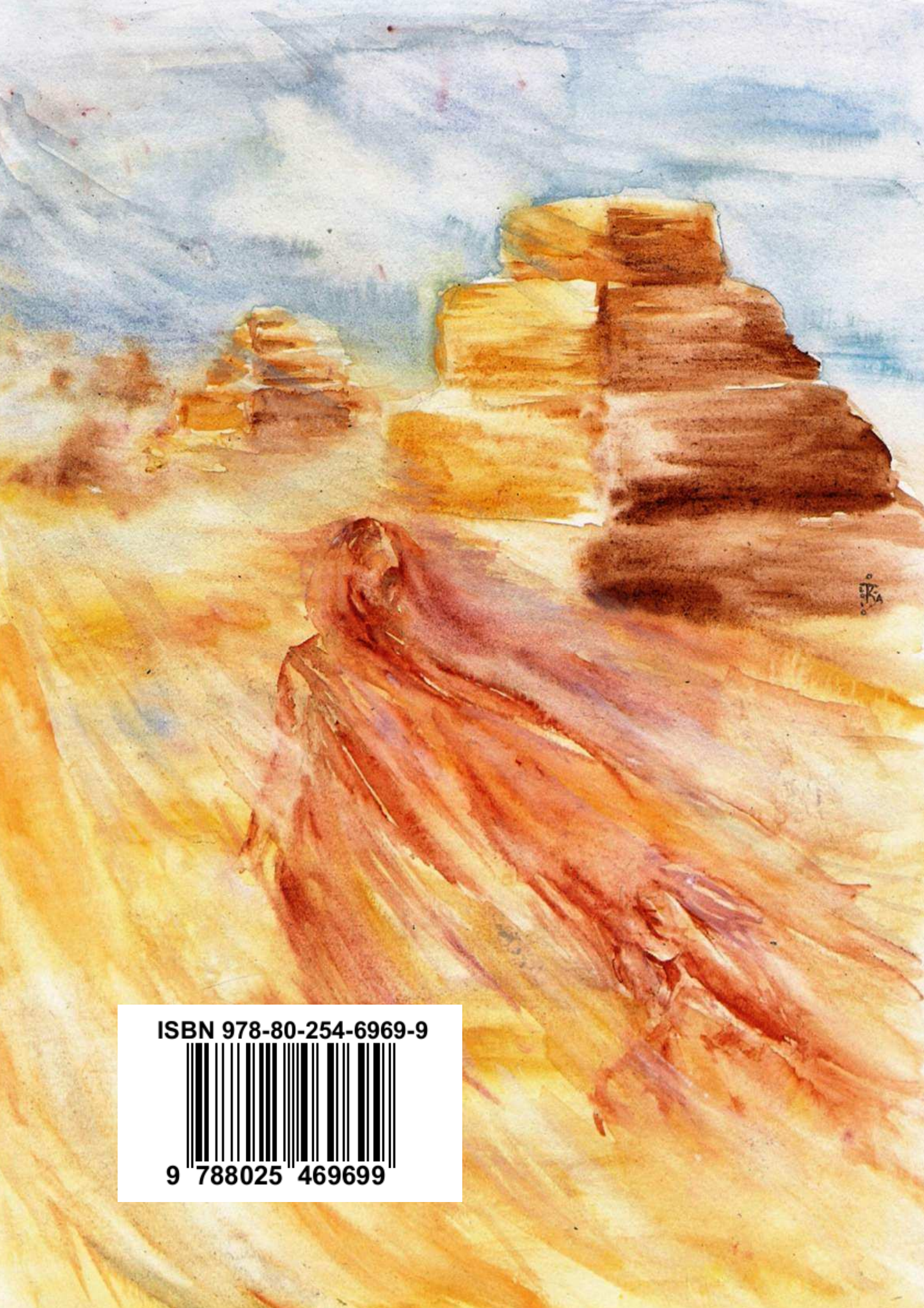

ISBN 978-80-254-6969-9
9 788025 469699